

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

2
ДИНАРА

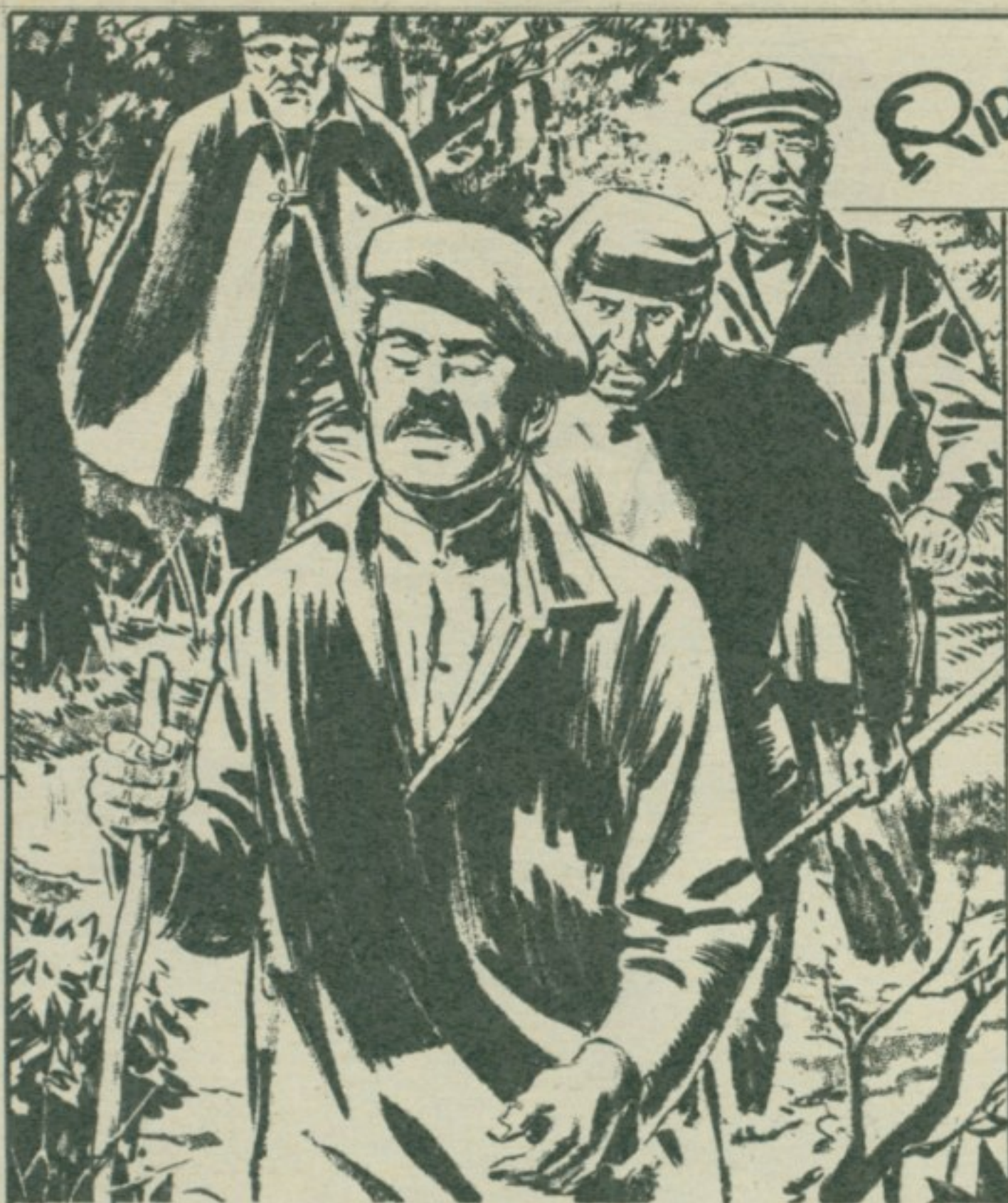
ГОДИНА
XXXIV
БРОЈ
1097
5. I 1973.

ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ

МОТОЦИКЛИ

СТРАНЕ 8-9

Ripley Веровати или не!

ЧИТАОНИЦА

БРИТАНСКОГ МУЗЕЈА У ЛОНДОНУ, ЗА КОЈУ ЈЕ ПЛАН ИЗРАДИО ИТАЛИЈАН АНТОНИО ПАНИЦИ 1857. ГОДИНЕ, ИМА ПОТПУНО ИСТИ ОБЛИК И ДИМЕНЗИЈЕ КАО И КУПОЛА БАЗИЛИКЕ СВЕТОГ ПЕТРА У РИМУ.

ДОКТОР ЈОХАН КРИСТИЈАН СЕКЕНБЕРГ

(1707 - 1772)
ИЗ ФРАНКФУРТА НА МАЈНИ
(НЕМАЧКА)
КОЈИ ЈЕ ТРИ ПУТА ОСТАЈАО
УДОВАЦ, ОАРЕДИО ЈЕ
ТЕСТАМЕНТОМ ДА МУ
МРТВАЧКИ ПОКРОВ БУДЕ
НЕВЕСТИНСКИ ВЕО
ЊЕГОВЕ ПРВЕ ЖЕНЕ.

НАЈНЕОБИЧНИЈИ ВОДИЧ У ИСТОРИЈИ

НИКОЛО БАБОКИО (1802 - 1882)
БИО ЈЕ ПРОФЕСИОНАЛНИ ВОДИЧ КРОЗ
МОЧВАРНУ ОБЛАСТ МАРЕМУ ПУНУ ЖИВОГ
ПЕСКА МАДА ЈЕ БИО СЛЕП ОД
РОЂЕЊА!

ОН ЈЕ ИМАО 12 СЛЕПИХ СИНОВА АЛИ
СУ СВИ ОНИ ПРОГЛЕДАЛИ
ПРЕ 18. ГОДИНЕ.

НАЈМАЊА СТРАДИВАРИЈУСОВА ВИОЛИНА,

САГРАЂЕНА 1668. ГОДИНЕ, НИЈЕ БИЛА
ВЕЋА ОД ДЛАНА. ДАНАС СЕ ЧУВА У
МУЗИЧКОМ МУЗЕЈУ У КИТУ (ЕКВАДОР).

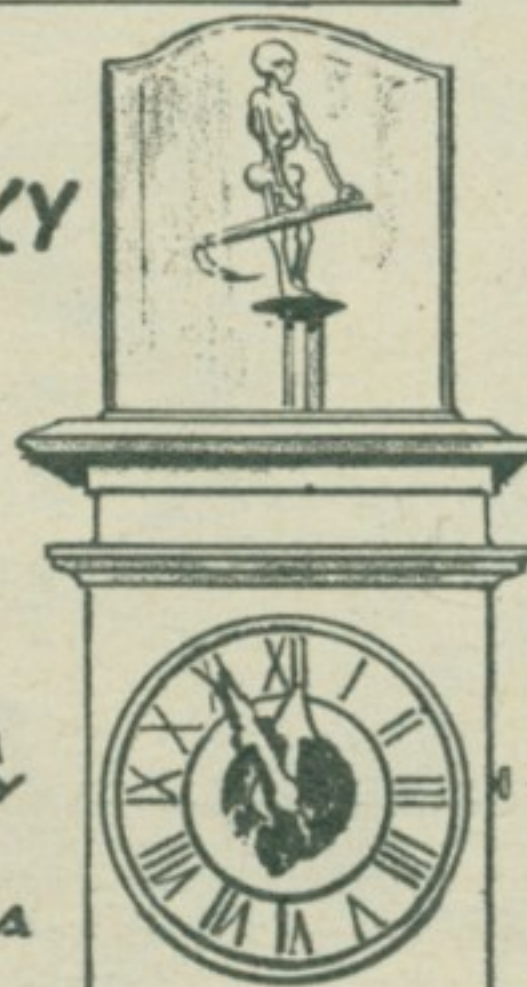

ПОРТУГАЛСКА БИЈКА- МУХОЛОВКА

СЛУЖИ
КАО
ЖИВИ
ЛЕПАК
ЗА
МУВЕ.

НА ЧАСОВНИКУ СМРТИ

НА ЦРКВНОМ
ТОРЊУ У
АЛТЕТИНГУ,
НЕМАЧКА,
НАЛАЗИ СЕ
СКЕЛЕТ
С КОСОМ
КАО
УСПОМЕНА НА
ВЕЛИКУ КУГУ
КОЈА ЈЕ
1648.
ОПУСТОШИЛА
ГРАД.

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● први илустровани буквар на свету штампан је у Енглеској

1484. године. То је истовремено била и прва илустрована књига у овој земљи.

● прсти на ногама су најхладнији део тела а јетра најтоплија. Температура у њој износи 40 степени.

● рода уопште нема гласа. Једини звук који она испушта јесте клепетање кљуном.

● цамбас, реч којом се код нас назива трговац коњима, персијског је порекла и у ствари означава човека који се игра главом.

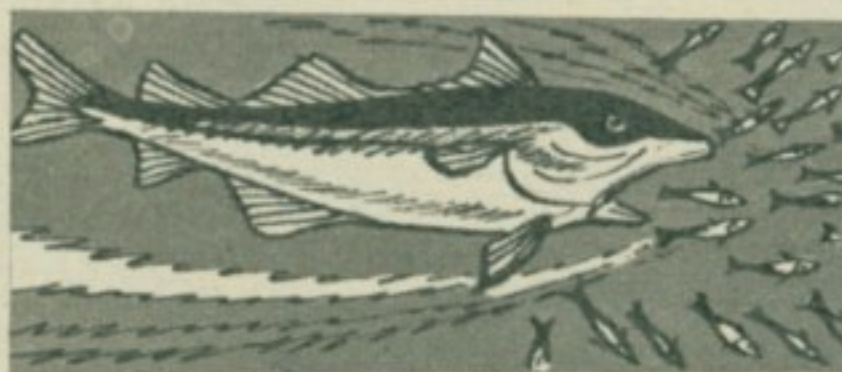

Цамбасима су некад у Малој Азији називани играчи на ужету и циркуски јахачи.

● први календар у нашој земљи, објављен као посебна књига, издао је Примож Трубар 1582. године. Код Срба први та-

кав календар штампан је у Венецији 1767. године под називом „Славеносерпска восточница цркве календар“.

● недавно је у утроби једног бакалара пронађено седамдесет сардина.

● у јужним областима Индије празник Нове године слави се у марту, у северним — у априлу, на западу — у октобру и новембру. И тако, селећи се из јед-

не индијске државе у другу, Нова година се може дочекивати скоро сваког месеца.

● у 16. веку и жене и мушкарци носили су шешире скоро истог облика.

● један познати париски обућар спрема се да ускоро изнесе на тржиште мушке и женске ципеле које „лају“. Захваљујући једном звучном уређају који се налази у горњем слоју коже, обућа се

„буну“ кад је неко нагази. Звук који она тада испушта налик је на лавез пса. Циљ овог произвођача ципела је да се смањи гажење за време „шпица“ у аутобусима и метроима и тако поштеде и ноге и ципеле. Само, ако ова ципела заиста буде прихваћена париски метрои ће почети да личе на штенару.

WALT
DISNEY

ПАЈА ПАТАК

ИНЈЕКЦИЈА

Од самог јутра у Заразној болници у Хигијенском заводу преко пута Карађорђевог парка, владала је права узбуна. Управо је стигла вест да се код Али Бунара у Банату појавила велика епидемија трбушног тифуса. Није забележен ниједан случај код становништва, сви оболели су есесовци из дивизије Принц Еуген која је овде доведена по специјалном задатку. Један за другим у бедном стању, уз повраћање и високу температуру, Немци су падали у постељу. За неколико дана разболело их се укупно 700! Тек кад су двојица умрла, посумњало се на трбушни тифус и затражена је помоћ.

У Заводу је одмах састављена екипа која је хитно требало да отпутује у Зрењанин. И док је услужни директор пожуривао да се спреми све што је потребно да би се спасли окупаторски војници, две жене запослене у Заводу биле су задовољне: шеф магацина серума и вакцина фармацевт Даринка Несторовић и др Тонка Чанковић, биолог. У пролазу су се само значајно погледале. Пакет је, значи, стигао на право место!

Нико од њихових колега није ни сањао да је вода коју су Немци пили заражена бацилом који је про изведен у овом истом Заводу!

СКУПО ПЛАЋЕНА ШАЛА

Одмах после бомбардовања Београда априла 1941, кад су многи напустили град, шеф је наредио Даринки да остане и сачека Немце и преда им лекове које буду тражили. Даринка је заиста извршила задатак. У великој гужви сачувала је све што јој је било поверено, али уместо у руке Немаца лекови су ускоро почели да се селе у шуму, партизанима.

Почело је случајно.

После једне диверзантске акције о којој је брујао цео град, пакерка Лела, запослена у магацину, затражила је јод, завоје и вакцину против тетануса. Добила је без речи. И други пут Даринка ја дала све што се тражило. Ускоро су са њом разговарали отворено мада није била комуниста. И, почела је велика сеоба лекова.

По пакете су стизали разни људи, многим ни име није знала. Лела јој је говорила да нема шта да брине и да су то све поуздани људи, али после акције у Али Бунару Даринка је

Двапут осуђена на смрт апотекарица Даринка Несторовић тек недавно је упознала човека који је бацилом из њеног пакета отровао 1941. целу СС дивизију код Али Бунара. Сусрет се одиграо у — Њу Делхију!

постала опрезнија. Кад су јој стизали ти тајанствени посетиоци, гасила је светлост тако да им је пакете предавала у полумраку сутерена. Скидала је бели мантил и навлачила неки тамноплави огртач, али све јој се то чинило слабо као камуфлажа. Тек кад је скинула наочаре, а носила их је од ране младости, и преко зуба налепила злато од чоколаде, била је задовољна. Заиста, мало је личила на себе. Многи из везе само су је такву познавали. Међу њима је била и нека Анка са Чукарице која је почела редовно да долази по пакете почетком 1942. Даринки је пала у очи по томе што се бојала да узме ампуле у руке.

Кад је последњи пут стигла по пакет, тражила је серум против тетануса и добила мању количину јер је већ био при крају. Плашљиво слажући кутије у торбу поручила је да другови очекују бацил антракса.

— То је опасна заразна болест — рекла је Даринка — и теже ће ићи. Немци држе код себе све ампуле а чувају и оболеле. — И видећи на Анкином лицу страх пружила јој једну ампулу с речима: — Него, ево понеси ову са кугом, да ти се нађе!

Анка је журно тргла руку назад.

Ова шала касније је Даринку скупо стајала.

НИСУ ИЗДРЖАЛИ

Био је довољан само неопрезан корак, па да почне читав низ несрећа.

Цео последњи пакет с лековима и осталим материјалом Анка је поделила групи од десетак младих, девојака и младића. Ниједно није имало више од шеснаест година. Чак им је поверила и бомбе и упутила их у правцу Космаја.

Негде близу Сопота угледали су их жандарми. Не зна се ко је први из групе бацио свој део терета.

За њим су то учинили и остали. Наоружаној патроли рекли су да иду по намирнице и наставили пут празних руку. Али, нису да леко одмакли а за њима је припуцало. Жандарми су у јарку угледали расуте лекове, потрчали за њима и похапсили их све до једног.

После добрих батина проговорили су. Лекове им је дала жена која се зове Анка, навели су и презиме, где станује.

Истог дана Анка се нашла у затвору. Показало се да ју је Даринка добро прочитала. Уплашила се полиције још више него бацила

и открила своју прву везу — Лелу. Навела је и то да је лекове добила из Хигијенског завода, од неке старије жене са златним зубима. Име није знала.

Лела је одмах ухапшена. У марици, док су је возили према Специјалној полицији, прогутала је папир са списком оних који су давали помоћ за партизане. На жалост, остало јој је још доста тога у глави.

СПАВАМ СА КЉУЧЕВИМА!

Агенти су стигли у Завод сутрадан. Чим их је угледала, Даринка је знала зашто су ту, али није се уплашила. Њене књиге су у реду. Она само што се вра-

ЗА ХРАБРОСТ

тила с боловања које је узела да би „средила“ књиге пословања и тако оправдала мањак. Био је то последњи тренутак јер је само серума против тетануса недостајало 120.000 ампула!

Полиција је испретурала цео магацин тражећи летке и оружје, али ништа сумњиво није нашла.

— Моје књиге су у реду — рекла је оштро агента. — Сандуци су запечатени и нико ништа одавде није могао да изнесе. Ја спавам са кључевима!

Шеф агената се поколебао. Ова му госпођа није личила на неког ко сарађује с бандитима. Осим тога носи наочаре и нема није-

дан златан зуб. Наставио је да трага по Заводу и у рачуноводству открио особу која је одговарала опису који је дала Анка. Наредио је жени да пође за њима, али је ипак пре него што су отишли узео од Даринке личну карту.

Не знајући да је Анка у затвору, а још мање да је проговорила, Даринка овај долазак полиције није узела озбиљно. Али, кад су се агенти око подне поново појавили, предводио их је чувени Грујичић, знала је да јој нема спаса.

— Обуците се и пођите са нама! — наредили су јој.

Забуна око њеног изгледа није дуго трајала. Суочена

са женом из рачуноводства Анка је одмахнула главом:

— То није она!

Кад су јој показали фотографију са личне карте, и поред наочара, препознала је Даринку.

ТРЕЋИ СВЕДОК

Даринка је навукла бунду, узела ташну и сишла право у марицу. Одвезли су је у зграду Специјалне полиције на Обилићевом венцу, тамо где је данас Танјуг.

У Грујичићевом кабинету затекла је Анку која је по-

новила да је лекове добијала баш од ње. Више није имало шта да се прича. Пребацили су је у логор на Бањици. Тамо ју је чекало ново непријатно изненађење. Лела је такође признала.

Даринка је, међутим, и поред тврђења два сведока, остала при своме. Она је за све издате лекове имала званична требовања. Одговарајући на унакрсна питања изврдавала је где год је могла, а кад није знала шта ће ћутала је.

Тукли су је немилосрдно. Бројала је до 23 а после није ни вредело. Нека мржња, понос, шта ли, нису јој дали да отвори уста. Осећала се као да је добила инјекцију за храброст. За инат им ништа неће рећи!

— Има времена, проговорићеш ти — рекао јој је Грујичић пре него што су је те ноћи одвели у самицу. Али, преварио се. Месеци су пролазили а Даринка је ћутала. Она никога није теретила. Али зато њу јесу.

Нарочито Анка. На следећем суочењу са Даринком сетила се:

— Јесте, давала си, и ку-гу и колеру си давала!

— То је бесмислица! — љутила се Даринка. — Да је то тачно, пола Југославије би до сада било мртво. Осуђена је на смрт.

Породица се растрчала да је спасе. Утицајним везама успели су само да одложе извршење казне.

Спас је стигао неочекивано, од једне Јеврејке, пријатељице немачког капетана Карла који наравно није знао да је она Јеврејка јер је имала лажне исправе на име Данице. Пре рата долазила је у породицу Несторовић и сад се свим силама заложила код Карла. Капетан је интервенисао и после пуних осам месеци проведених на Бањици Даринка се најзад нашла код куће. Изубијана, ишчупане ко се, с крвавим подливима на табанима и бразготинама од ланаца на ногама, мало је личила на ону енергичну и веселу жену какву су је сви знали.

Таман је почела да се опоравља кад је опет ухапшена. Појавио се нов сведок. Студенткиња Јелена из Крагујевца поновила је причу о ампулама с бацилом куге.

ВОДИТЕ ЈЕ НАТРАГ!

Баш та глупост што су од њене шале направили лажну оптужбу дала је Даринки снаге да се брани. Дрско је одговарала на питања, па су је затворски другови прозвали „баба-Рога за агенте“.

Поново је осуђена на смрт.

9. маја 1943. жандарми су је скотрљали са мансарде, одавно већ није могла да хода. Знала је — на стрељање! Увели су је код Грујичића који је за столом писао решење.

— За тебе је штета трошити метке — рекао јој је. — Требало би те угушити.

Тада је у собу ушао непознат човек. Грујичић је устао да га поздрави.

— Ко је пребио ову јадницу? — упитао је непознати.

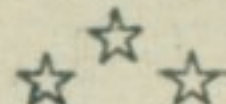
— То је она апотекарица што је давала колеру и ку-гу — одговорио је Грујичић и извео дошљака напоље. Кад се мало касније вратио, наредио је жандармима:

— Водите је натраг!

Тек касније Даринка је сазнала како је спасена. Познати београдски адвокат, некадашњи младић Даринкине тетке, случајно је сазнао за њену судбину и како му је Грујичић био друг из гимназије, а што је важније и неки дужник из времена кад је био далеко од положаја агента београдске полиције, успео је да је спасе смрти.

— Нисам ја крив, госпођо, — дочекао ју је сутрадан Грујичић у оном истом кабинету на последњем спрату Специјалне полиције. — И сами знате, троје вас је теретило... — Даринка није могла да поверује, он јој говори ви! Ћутала је и гледала преко његове главе кроз прозор. Било је пролеће, кровови су блистали на сунцу. Први пут откако је ухапшена угледала је реку и пошле су јој сузе. Брзо их је обрисала.

Кад се, после годину и шест месеци, колико је укупно провела у логору смрти, вратила кући и кћерка имала је равно 38 килограма и 200 грама!

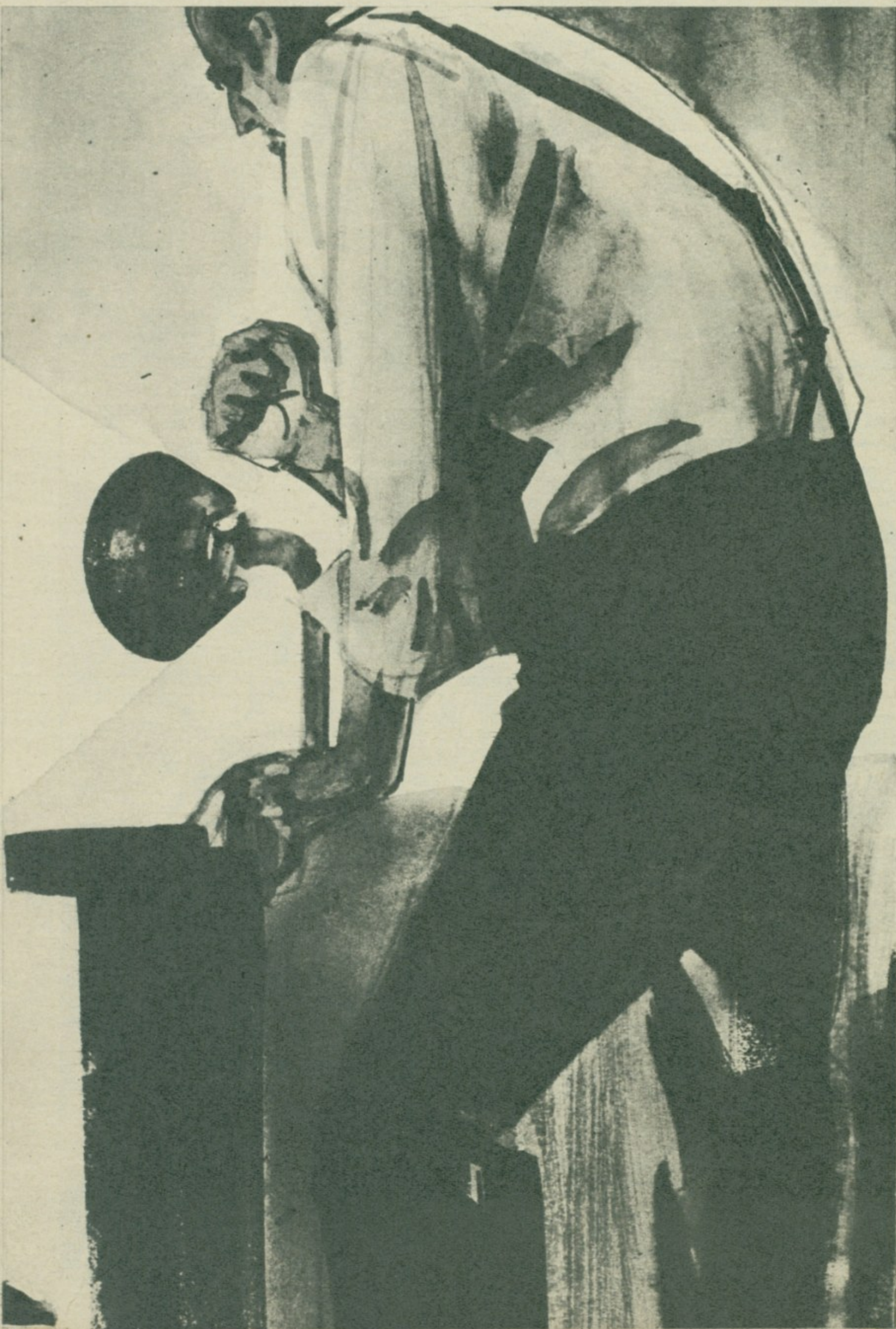

Дуго после рата Даринка је трагала да сазна ко су били храбри младићи који су извели акцију код Али Бунара. Бацил је од ње наручио Ђура Јовановић, али ко су они други? То је Даринка открила — у Индији.

Пре неколико година, у улици Ринг род 2. у Њу Делхију, у стану своје кћери и зета који је био запослен на изградњи хидроелектране у Индији, Даринка је упознала инжењера Мишу Момирова, представника предузећа „Ингра“. Обоје су били немало изненађени кад се из разговора показало да је нико други до Миша затровао воду у Али Бунару бацилом трбушног тифуса који је стигао из Даринкиних руку!

Данас је Даринка Несторовић бака од близу 80 година. Живи у Београду, у Улици Павла Папа 8, као лични пензионер.

В. С. 5

ДИКАН MONTEKARLOS И ПРВИ РЕЛИ

ГРАД СИНГИДУМУ
ПРЕДУЗЕТЕ ЗА СКУПЉАЊЕ НОВЦА ПУТЕМ КАЖЊАВАЊА

ПОШТО СТЕ СЕ ПАРКИРАЛИ НА ЗАБРАЊЕНОМ МЕСТУ **КАЖЊЕНИ СТЕ:**

ЗА ОТКЉУЧАВАЊЕ ЛАСИЦА	6.000
ЗА ГРАДСКУ ЧИСТОТУ	4.000
ЗА ВОДОВОД И КАНАЛИЗАЦ.	4.000
ЗА ТРОШКОВЕ ПИСАЊА	6.000
УКУПНО	20.000

ДИРЕКТОР
Гилимус С.Р.

БАТИНЕ
КОЈЕ
СЕ
ПАМТЕ

ПИЛЕТЕ

ГРОБЉЕ

Усред сахране у наше скровиште упала је бака и само зинула од чуда!

Рођена сам у селу Белосавцима у породици доброг имовног стања. У кући нас је било осморо: две млађе сестре и брат, мама, тата, баба, деда и ја. Имали смо лепо пространо двориште са доста зграда. Дека је био вредан, али много прек и шкрт. Његов динар — већи него кућа! Такви су сви старији људи у селу који су за живота хтели нешто да стекну. Као и свако сеоско домаћинство и ми смо имали доста стоке, оваца, свиња, пилића, гусака, ћурки и свега осталог.

Нас четворо често смо се свађали и тукли, али кријући да не бисмо после добијли батине и то камцијом којом се стока тера на пашу. Умели смо и лепо да се слажемо, па ако неко направи штету, ми кријемо све док се поново не посвађамо. Онда све испричамо и свако добије своје следовање.

СМИСЛИЛА САМ ИГРУ!

Био је диван летњи дан и сви одрасли отишли су на жетву. Мени, као најстаријој, дато је у задатак да пазим на млађе сестре и брата, на пилиће, гуске и сву живину коју смо имали. Били смо пресрећни што остајемо сами. Највише смо волели да се играмо у старој дрвеној кошари, нашем омиљеном месту. Почели смо с пиљцима. Једна досадна квочка стално је нешто чепркала иза наших леђа, кострешила се на нас, кључала зрнелве и пијукала са својим пилићима на њиховом језику.

То нам је прилично сметало и да бисмо се решили досадне квочке, ја сам смислила једну игру. Предложила сам брату, који је био нешто млађи од мене, да ухвати квочку и да је лепо убијемо. Брат ме је одушевљено послушао, ухватио кокошку, чврсто је везао и одједном радосно узвикнуо: — Хајде да се играмо гробова, да сахрањујемо квочкину децу!

Одмах сам пристала нако игру нисам у почетку тако замишљала. Спремно сам почела да хватам једно по једно пиле и додајем их брату, а он им је рукама

кидао главе. Чим би неком пилету откинуо главицу, он га је пажљиво полагао на сламу. И док се сирото пиле још трзало и давало последње знаке живота, ја сам већ хватала другог, трећег, и тако редом.

САМО ЧЕТИРИ

Стигли смо негде до половине, а остало их је још осамнаест. У жару игре нисмо ни приметили да је квочка успела да се одвезе и да као бесна квоча, скаче, гребе нас канџама, кљује. Бранили смо се колико смо могли и најзад смо је једва истерали напоље и затворили врата. Пред нама је лежала гомила пилића, односно тела на једној страни, а главе на другој. Нису се више трзали.

Нама, међутим, није било доста, па смо решили да наставимо јер смо хтели велико гробље. Поново сам хватала пилиће и додавала их брату. Он им је одважно кидао главице и тела слагао на гомилу. Најзад су остала још само четири уплашена пилета, шћућурена једно уз друго. Сестре су само плакале обилазећи око гомиле.

Ту се створила и кофа с песком. Изгледа да ју је донела једна од сестара, не сећам се више која. Почела је сахрана. Копали смо гробове, трпали у њих пилиће, покривали их песком и од укрштених гранчица правили крстове више глава. За нас је то било право правцато гробље, лично наше. И таман кад смо мислили да смо посао добро обавили, изненадила нас је бака. Она је прва дошла са њиве да припреми радницима храну. Како нас није видела ни у кући ни у дворишту, почела је да дозива.

ПРОМУКЛЕ ОД ПЛАЧА

Хтела сам да се одазовем, али ми брат није дао тврдећи да нашу тајну нико жив не сме да сазна. Док смо се он и ја око тога пре-

пирали, у дрвену кошару упала је бака. Видећи само четири пилета како унезверено беже и пијучу упитала нас је где су остали. Тада јој поглед паде на песком невешто покривене мртве пилиће и она зину од чуда. Ми смо за то време буљили у баку као да нисмо ништа лоше учинили. Она је само успела да процеди како ће све рећи оцу, окренула се и отишла.

Дан је споро пролазио,

летњи дан дуг као царева година. Од силног страха шта ће бити после нисмо ни дотакли јело. Живели смо у ишчекивању мислећи шта ће се догодити када отац и деда дођу са њиве. Молили смо баку да им ништа не каже, плакали, преклињали, али је она само тврдоглаво одмахивала руком и није хтела ни да нас слуша.

Вече смо једва дочекали. Најзад се зачуо жагор же-

телаца који су се са њива враћали на вечеру. Тресла сам се од страха јер је отац био опасан. Док су радници вечерали, бака му је нешто шапатом казала. Његов оштар поглед окренуо се према нама, а ми смо, као по команди, стали у ред по величини и чекали шта ће да се деси. Отац је устао и пошао напоље, да га не виде радници, и само руком показао да појемо за њим.

Одвео нас је право иза дрвене кошаре. Нисмо ни приметили када је извукао каиш из панталона. Прво је мене почео да туче. Увијала сам се од болова и вриштала колико ме грло носи док је он искаљивао бескишом удараца. Каиш се прекинуо, а отац је окренуо другу страну, са брњицом, и наставио. Када је завршио са мном, застао је да мало предахне, па се бацио на брата. Њега је мање тукао. Сестре је ударио само по једанпут јер су оне већ биле промукле од плача и дерњаве гледајући како се проводимо брат и ја.

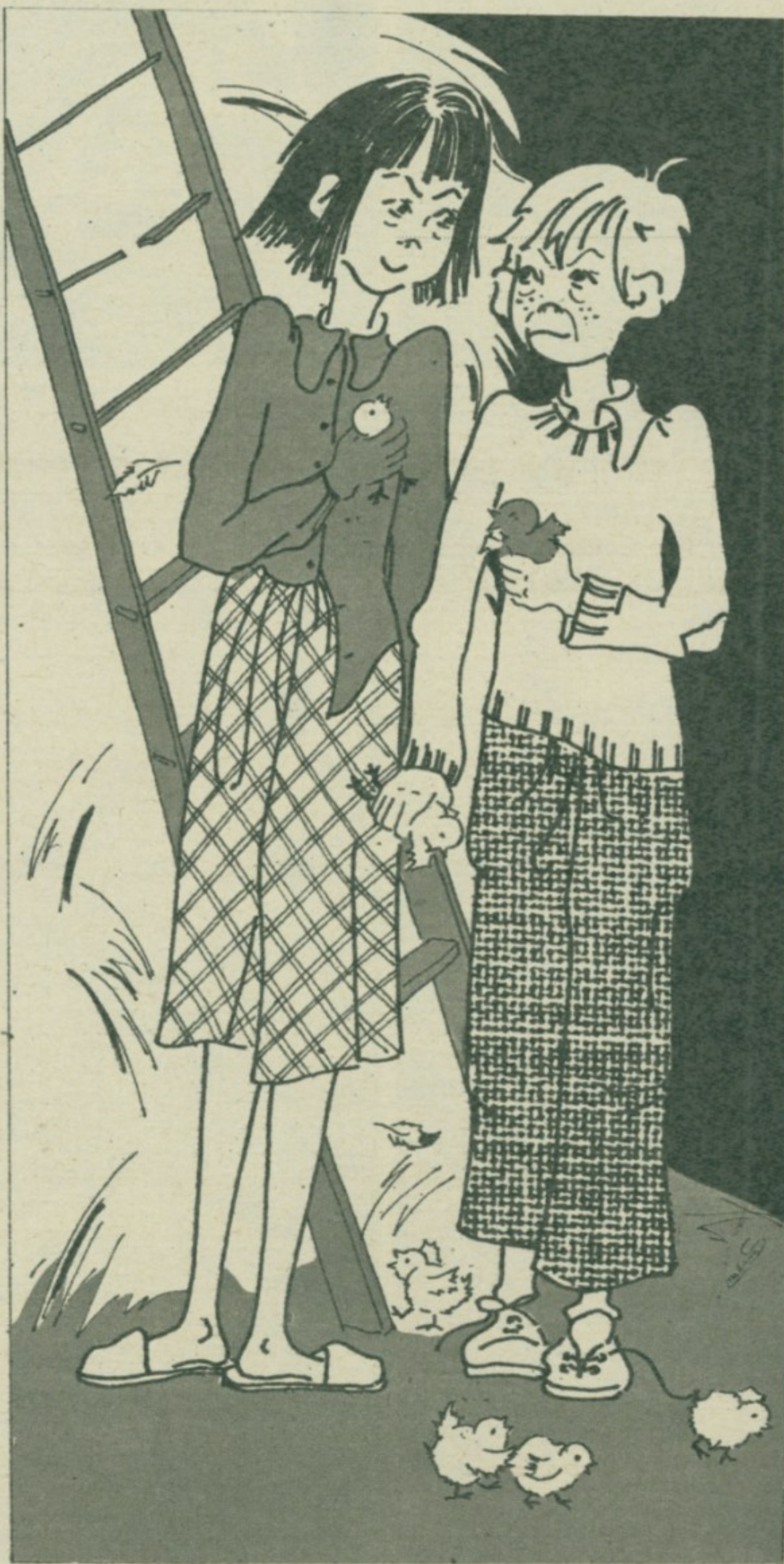
ДЕДА СЕ СМИЛОВАО

Ово разрачунавање трајало је добрих пола сата. Чак су и радници оставили вечеру и дојурили да нас бране. Разјарени отац одбио их је љутим псовкама. Тек када је скроз скидао каиш, окренуо се и отишао у кућу. Мајка и бака нису смеле ни да приђу јер би сигурно и оне извукле од оца. Дуго смо остали у кошари. Сестре су већ биле поспале, а нас двоје смо, прибијени једно уз друго, само дрхтали.

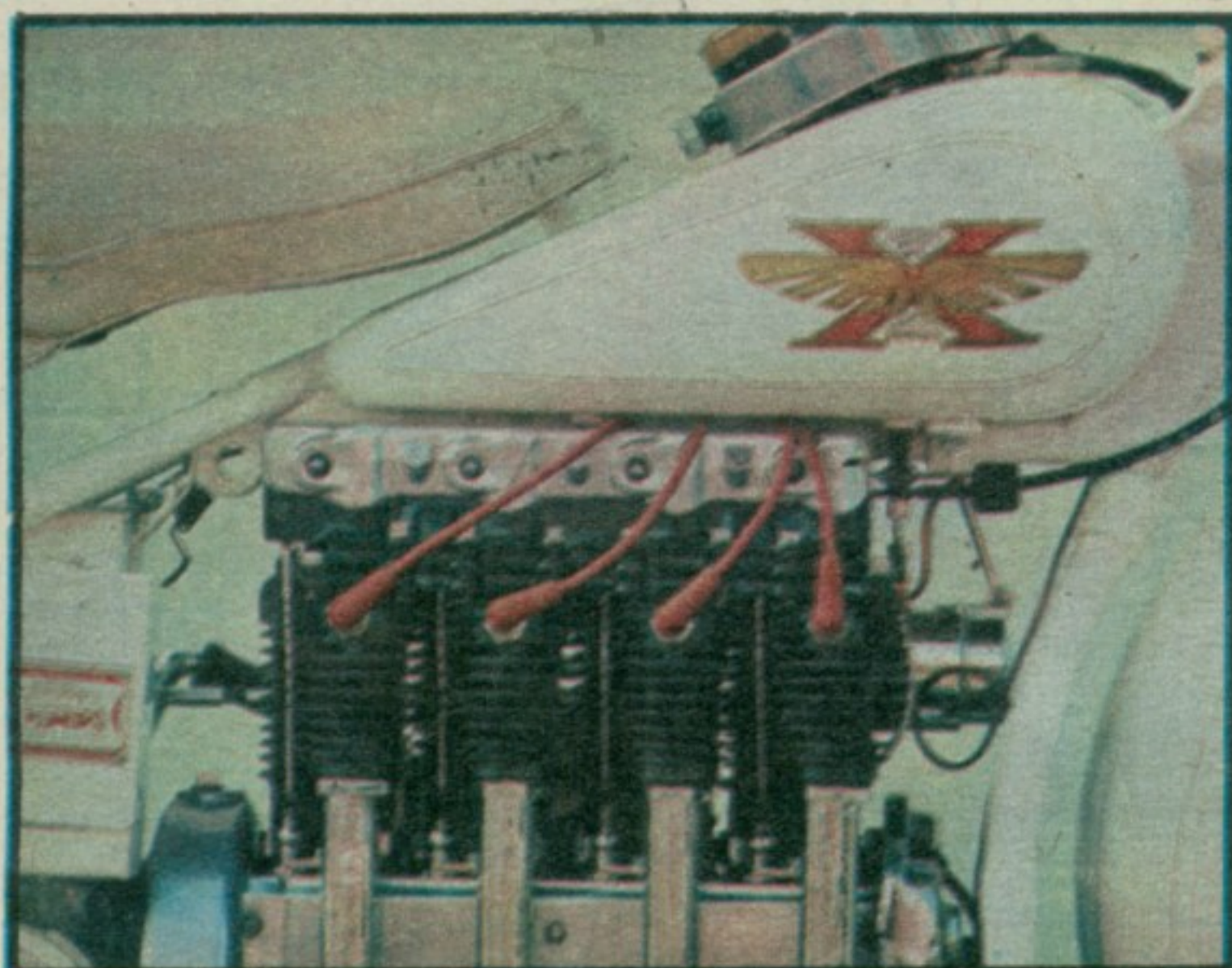
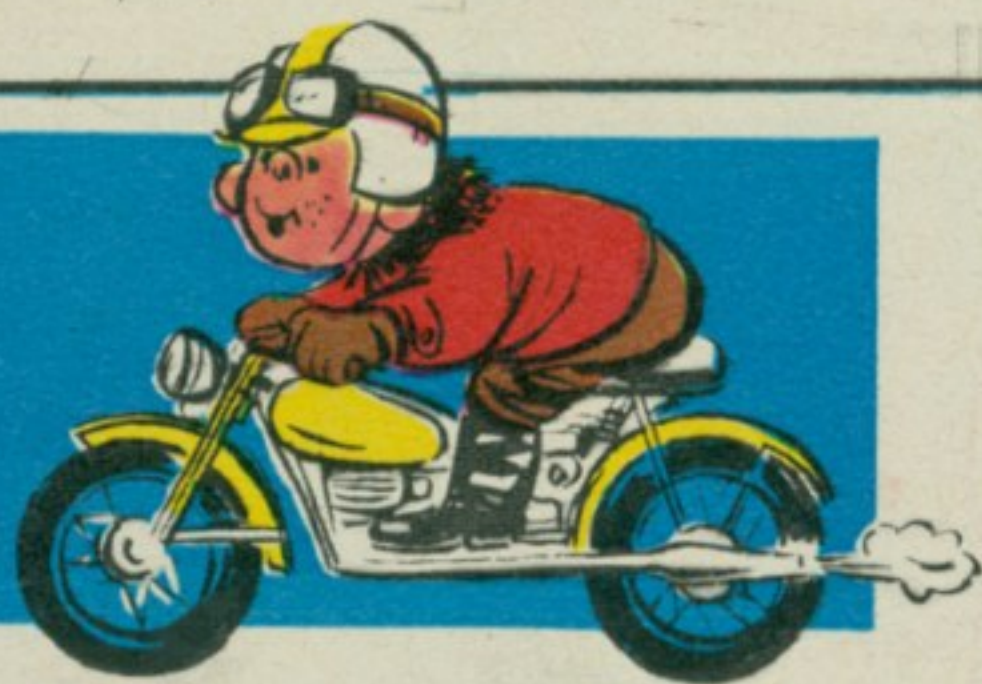
Деда, иако по природи зао за штету, смиловао се и увео нас онако уплакане у кућу на спавање. Од тада нисмо више ни погледали пилиће, а камоли да их давимо. Тата је два месеца касније, 1944. године, погинуо у рату. Деда је и сада жив. Када сам му рекла да сам ово написала, насмејао се и казао:

— Ех, дете! Прошло је толико година, а ти памтиш те једне батине од покојног оца!

Милица Стевановић,
службеник
Белосавци
Хонорар: 200 н. д.

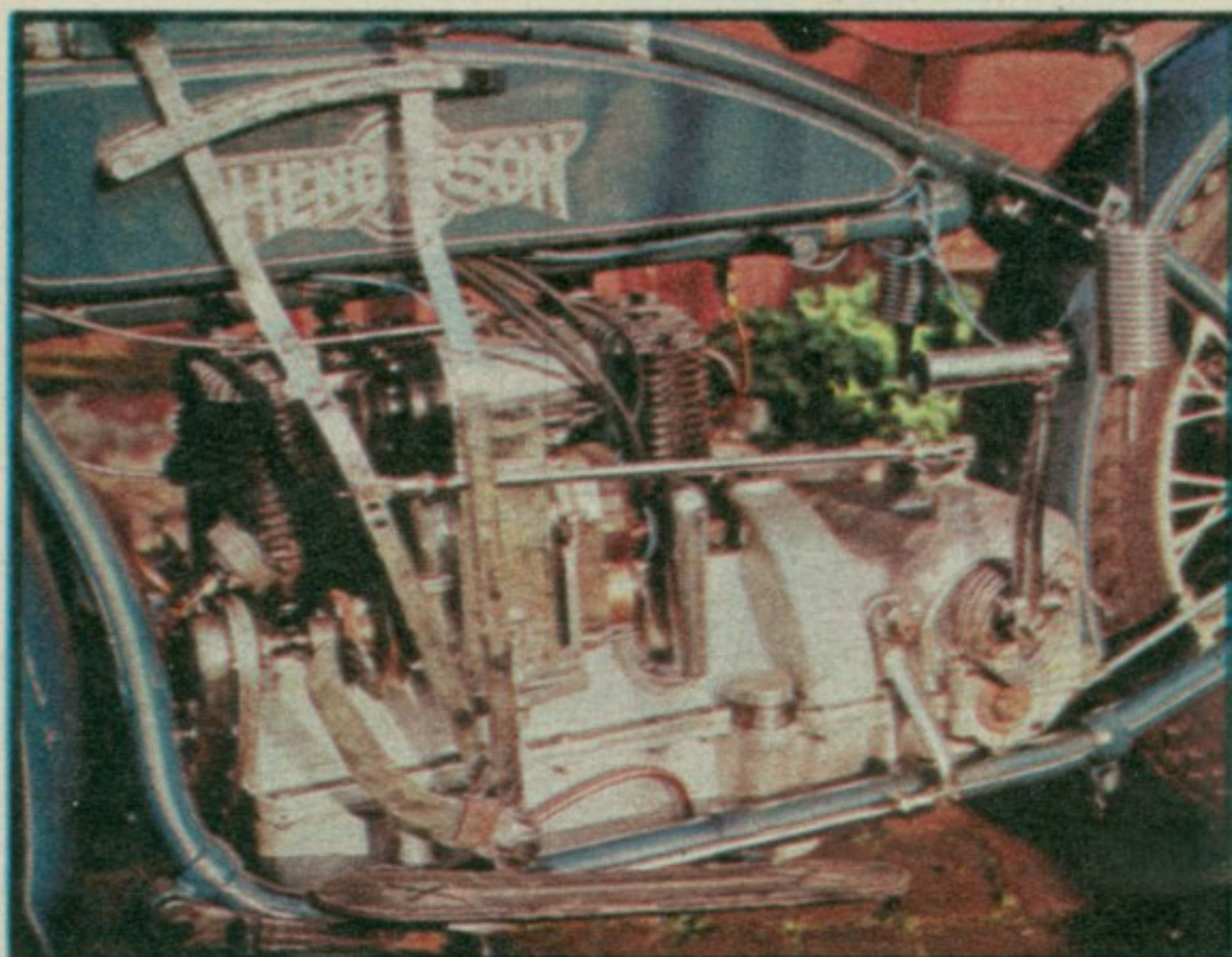
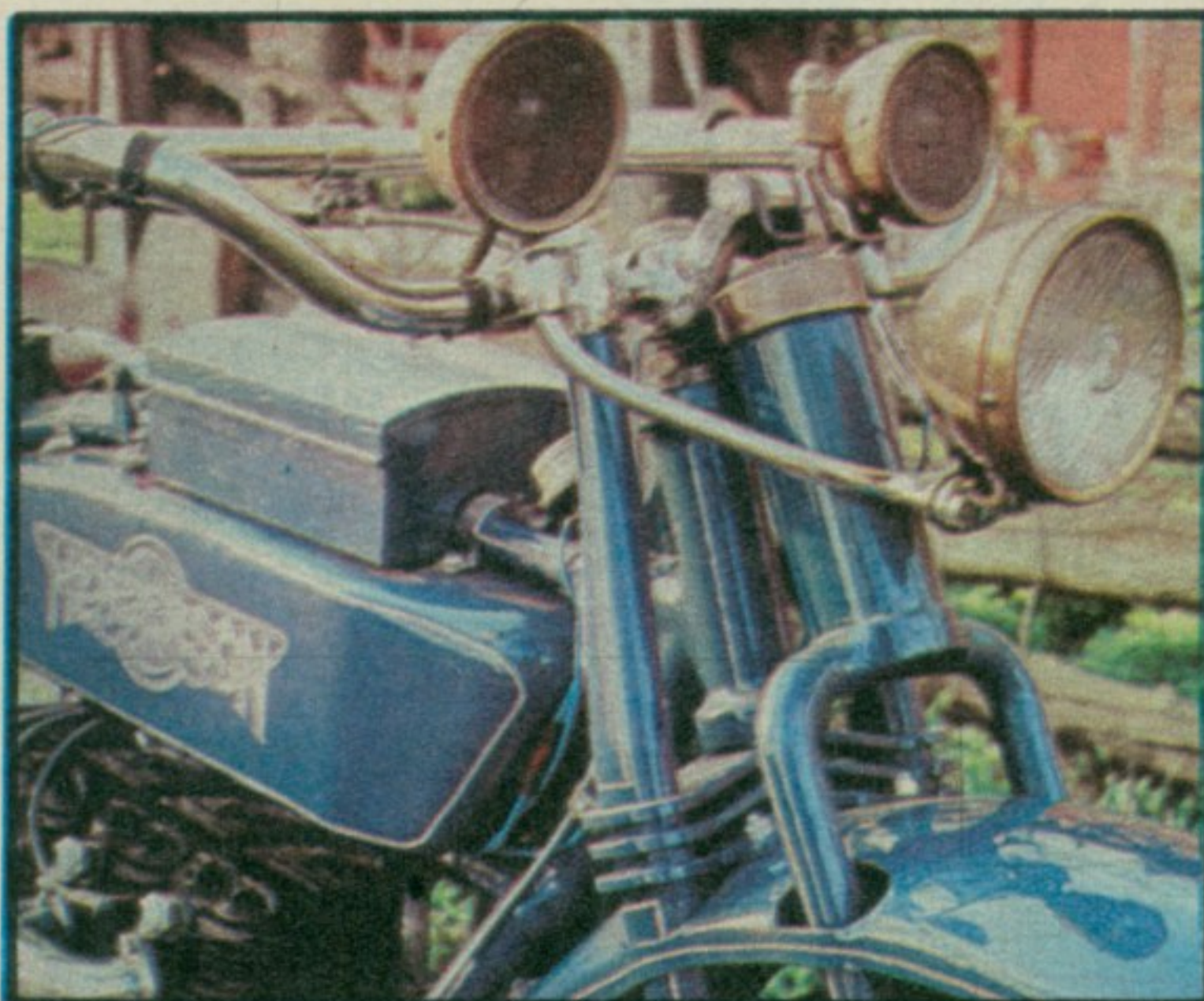
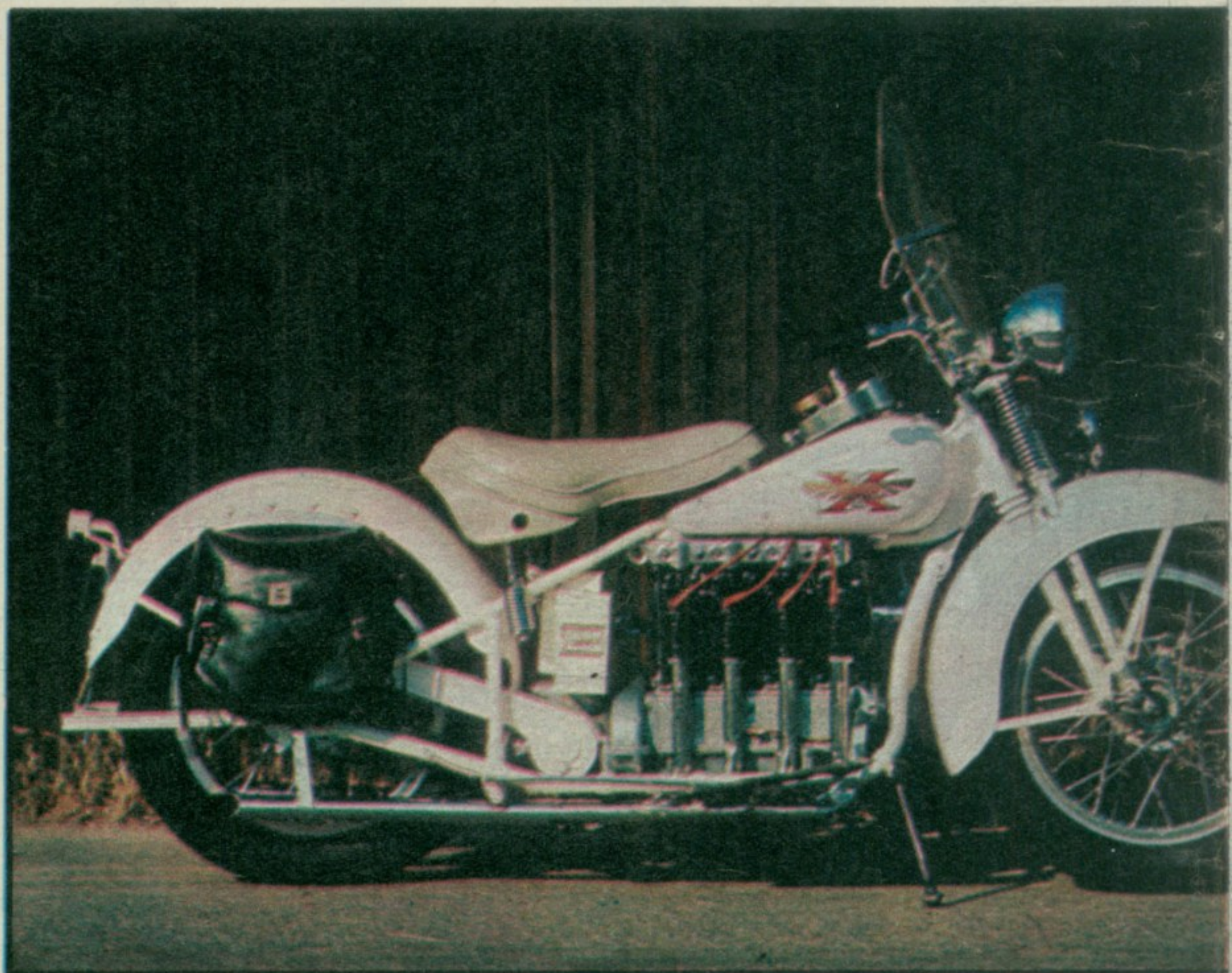

Хватала сам једно по једно пиле и додавала их брату, а он им је рукама кидао главу!

ХЕНДЕРСОН (САД)

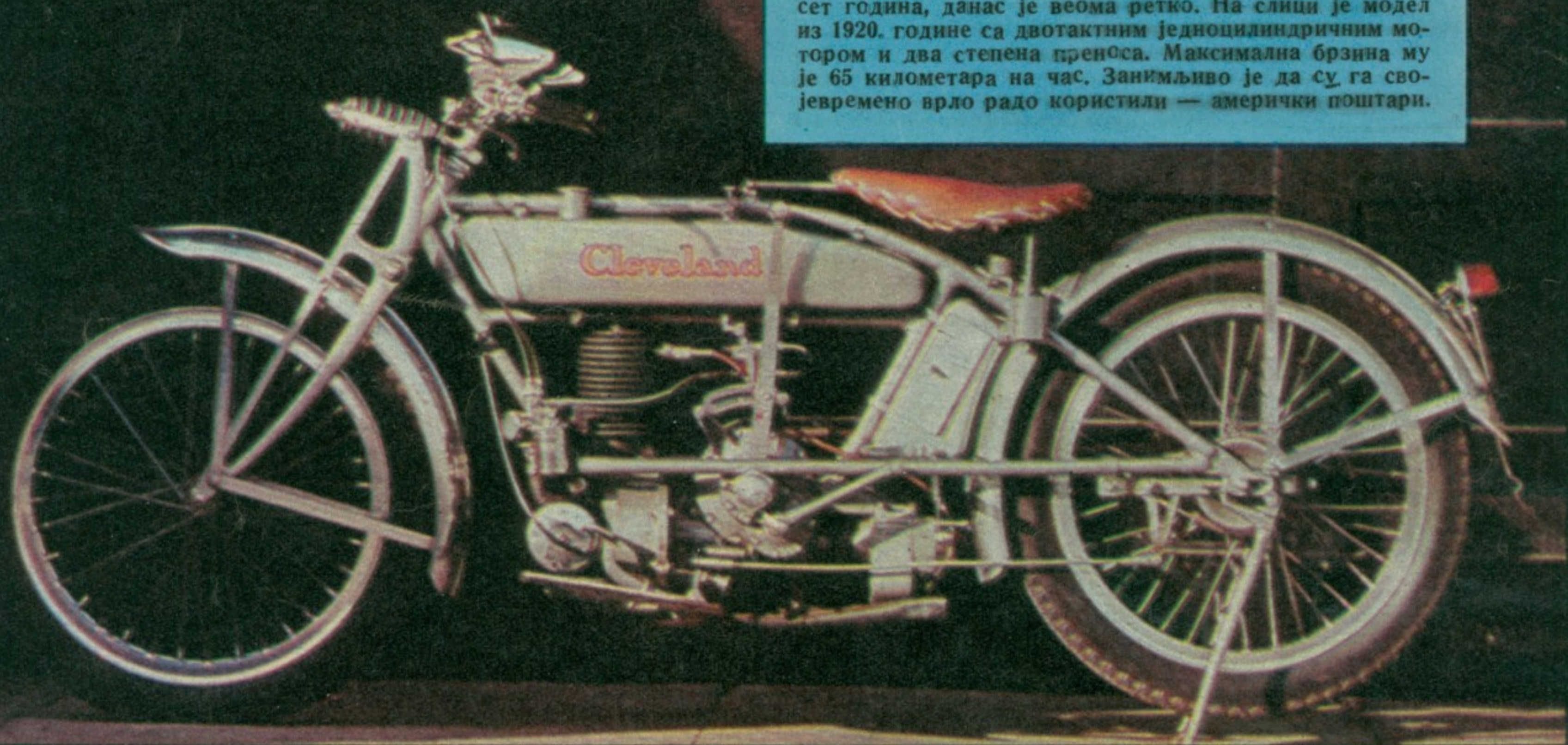
Ова компанија покушала је, попут „Индиана“, да конкурише Харлију и Дејвидсону, али је пропала за време велике економске кризе у Америци. Модел из 1934. године (бели мотоцикл на сликама) са својих 1200 кубика и 40 коњских снага може да развије брзину од преко 190 километара на час. Од тога — 95 километара само у првом степену преноса!

РЕ ЗА ПОШТАРЕ

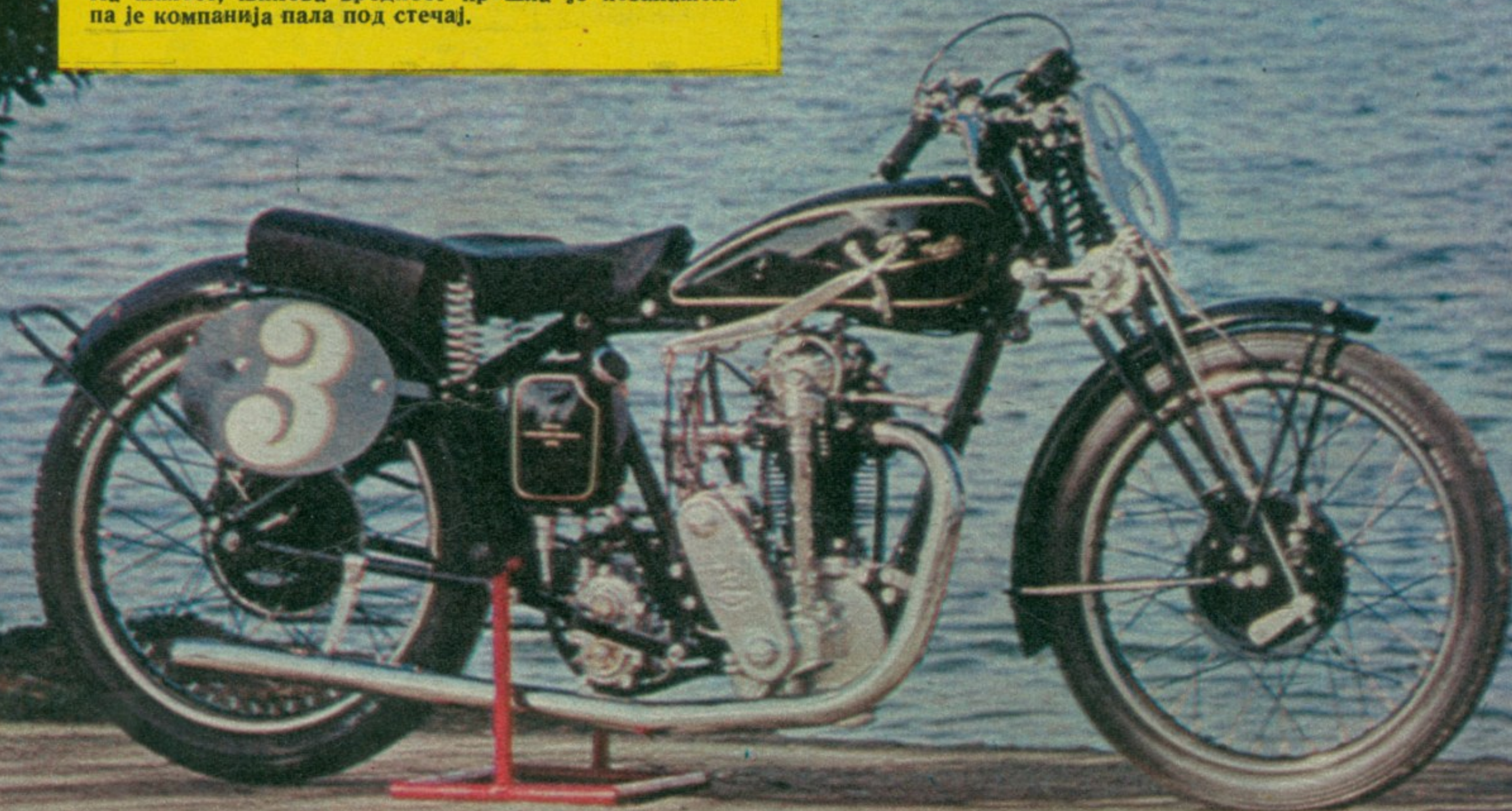
КЛИВЛЕНД (САД)

Ово возило представља неку врсту прелаза између бицикла и мотоцикла. Пошто се производило само десет година, данас је веома ретко. На слици је модел из 1920. године са двотактним једноцилиндричним мотором и два степена преноса. Максимална брзина му је 65 километара на час. Занимљиво је да су га својевремено врло радо користили — амерички поштари.

ВЕЛОСЕТ (Велика Британија)

Компанија „Велос Лтд.“ престала је да производи мотоцикле 1971. године. Модел на слици грађен је за трке и има једноцилиндрични четворотактни мотор од 19 коњских снага са брегастом осовином одозго. Мада је произведен још 1930. године, у његовој конструкцији има доста алуминијума. Задње вешање је чврсто. Мотоцикли фабрике „Велос Лтд.“ били су у свом свету оно што је порше међу аутомобилима. На жалост, њихова вредност прошла је незапажено па је компанија пала под стечај.

НАЈТЕЖИ ДВОБОЈ АЛЕКСАНДРА ДИМЕ

Док су се Французи, читајући о подвизима мускетара и грофа од Монте Криста, силно узбуђивали, остали су савршено хладни кад је Александар Дима делио мегдан са Полом де Коком

Париз је једног јутра у пролеће 1848. освануо излепљен повећим прогласом. Било га је на зидовима, дрвећу и сваком згодном месту. Краљ је после же стоких окршаја на барикадама напустио земљу, проглашена је република и расписани избори за народне посланике а ово се јављао један од првих кандидата. Потписао га је најславнији писац тог времена — Александар Дима!

ГЛАСАЈТЕ ЗА МЕНЕ!

Не зна се тачно шта је бо гатог и славног писца Краљице Марго, Три мускетара, Госпође од Монсороа и још десетине других романа и позоришних комада нагнало да се са толиким жаром баци у политичку борбу. Изгледа да је у томе пресудну улогу одиграло његово порекло: у жилама Александра Диме текла је врућа јужњачка крв коју је наследио од бабе, црнкиње са Тахитија. У ово бурно револуционарно време он није могао да остане по страни. И умешао се.

Ево шта је славни писац, од речи до речи, поручивао грађанима Париза:

„Радници, хтео бих да будем изабран за посланика. Молим вас да гласате за мене. Ево из којих разлога.

Двадесет година провео сам радећи десет часова дневно што чини укупно 77 хиљада сати. За то време на писао сам четири стотине књига и тридесет и три позоришна комада. Четири стотине књига које су просечно штампане у по четири хиљаде примерака, уз цену од по пет франака, донеле су приход од 11 милиона 853 хиљаде франака. Тај приход припао је овим редом следећим лицима: штампарима — 264 хиљаде франака, књиговесцима — 525 хи-

љада, лиферантима папира — 683, савијачима — 120, издавачима — 2.400.000, аквизитерима — 1.600.000, књижарима — 1.000.000, илустраторима — 28 хиљада франака, пошти — 100, позајмним библиотекама — 4.850.000.

Ако просечну надницу ра-

тисте, ноћобдије и ватрогасце, кројаче, продавце улазница, разводнике и друго особље, фризерке и фризере).

Моји позоришни комади за десет година дали су у Паризу хлеба за 347 особа. У унутрашњости, узмимо најнижи просек, а то је три пута

понадао да успех неће изостати. Али, испало је другачије.

ЂАВО НЕ СПАВА

Није прошло ни неколико дана а Париз је буквално на сваком кораку био излепљен новим прогласом, књижевника Пола де Кока, Диминог опасног ривала.

Ривалство Александра Диме и Пола де Кока трајало је годинама. Чим је један на писао роман, одмах би онај други пожurio да учини исто то да не би случајно вага популарности претегла на ону другу страну. Кок је на рочито био омиљен код читатељки, његови лаки позоришни комади и љубавни романи узбуђивали су женска срца из генерације у генерацију. Поред популарности ова два писца имала су још једну заједничку црту: зли језици тврдили су да велику већину њихових књига пишу анонимни сарадници а да их ови само потписују! Било како било, тек између њих је владала велика суверивност, па се ни средства у борби нису много бирала. Тако је било и овог пута.

чунам по три франка дневно а радну годину са три стотине дана, онда су се за последњих двадесет година равно 1692 особе могле издржавати од мојих дела. Али, то није све.

Тридесет и три комада, сваки просечно игран по сто пута, донели су приход од 6.360.000 франака, (слиди колико је припало позоришним управницима, колико глумцима, декоратерима, из најмљивачима костима, власницима локала за представе, штампарима улазница, члановима оркестра, колико је отишло као порез за сиротињу, лепљење плаката, ста-

више, то јест исхранили су 1041 особу. Ако томе додамо још и фијакеристе, њих је око 70, то све заједно чини цифру од 1450 особа.

Моја дела пружила су само у Паризу зараду за 2169 радника. Нисам узео у обзир белгијска издања и превод на стране језике. Дакле, драги суграђани, ако будете гласали за мене, гласаћете за праведну ствар. Срдачно ваш искрени и одани Александар Дима Старији“.

Написавши овај детаљан извештај о томе колико вреди то што он ради, Дима се

неће ваљда дозволити да Дима постане посланик, размишљао је де Кок и латио се састављања прогласа у којем се није задовољио тиме да себе хвали већ је и неште димце кудио свог противника.

НАВИЈАМ ЗА СЕБЕ!

„Драги моји суграђани — писао је Кок у свом прогласу. — Ја имам много више права да будем биран у уставотворну скупштину него

грађанин Александар Дима. Он се хвали што су његови издавачи, трговци папира и плаћени плескачи зарадили милионе. То је ситница!

Моје перо исписало је за 20 година 63 романа! Нимало не претерујем кад кажем да је приход од сваког романа износио округло милион. Дакле, проста рачуница казује да је то шездесет три милиона укупно. Позивам сваког да докаже да један милион пута 63 није 63 милиона. Пошто је то неоспорно, излажем вам на увид други рачун и унапред вам захваљујем на поверењу.

Као што је добро познато, ја станујем у булевару Сен Мартен у приземној згради. Сваког дана, између 4 и 5 часова по подне, седим крај отвореног прозора и посматрам продавце кокосових ораха. Та моја навика позната је у читавој Француској и сваки путник који долази у Париз већ унапред забележи у свој подсетник да не заборави да оде да види како Пол де Кок са свог прозора посматра продавце кокосових ораха. Чак од тих посетилаца служи се омнибусом који саобраћа на булевару Сен Мартен. То представља шест суа по особи јер толико кошта карта за омнибус. Кад ме се ови људи нагледају, враћају се назад што значи опет нових шест суа по особи. Двадесет хиљада путника учини овај издатак од дванаест суа годишње. Пошто ова поворка пролази већ 20 година испод мог прозора, то је предузеће Париски омнибус учинило промет од 4.800.000 суа. Да не говорим о руским кнегињама које се, да би ме виделе, возе у фијакеру и другим врстама запрега.

Но, то није све. Маса жена, чија имена не спомињем, али чије вам адресе стављам на располагање, тражила је моју слику, па сам за те неодложне потребе поручио око 3.000 слика. Друге, одушевљене мојим књижевним радом, преклињале су ме да им подарим свој аутограм или увојак косе. (О овим увојцима нећу да говорим јер их сада и сам поново откупљујем где год стигнем, жалећи што сам их тако јевтино страњио.).

И најзад, последњи јак доказ: ја нисам само исхранио тела штампара и кочијаша омнибуса већ и душу и срце три милиона Француза који су у мојим делима нашли најздравије филозофске и књижевне поуке.

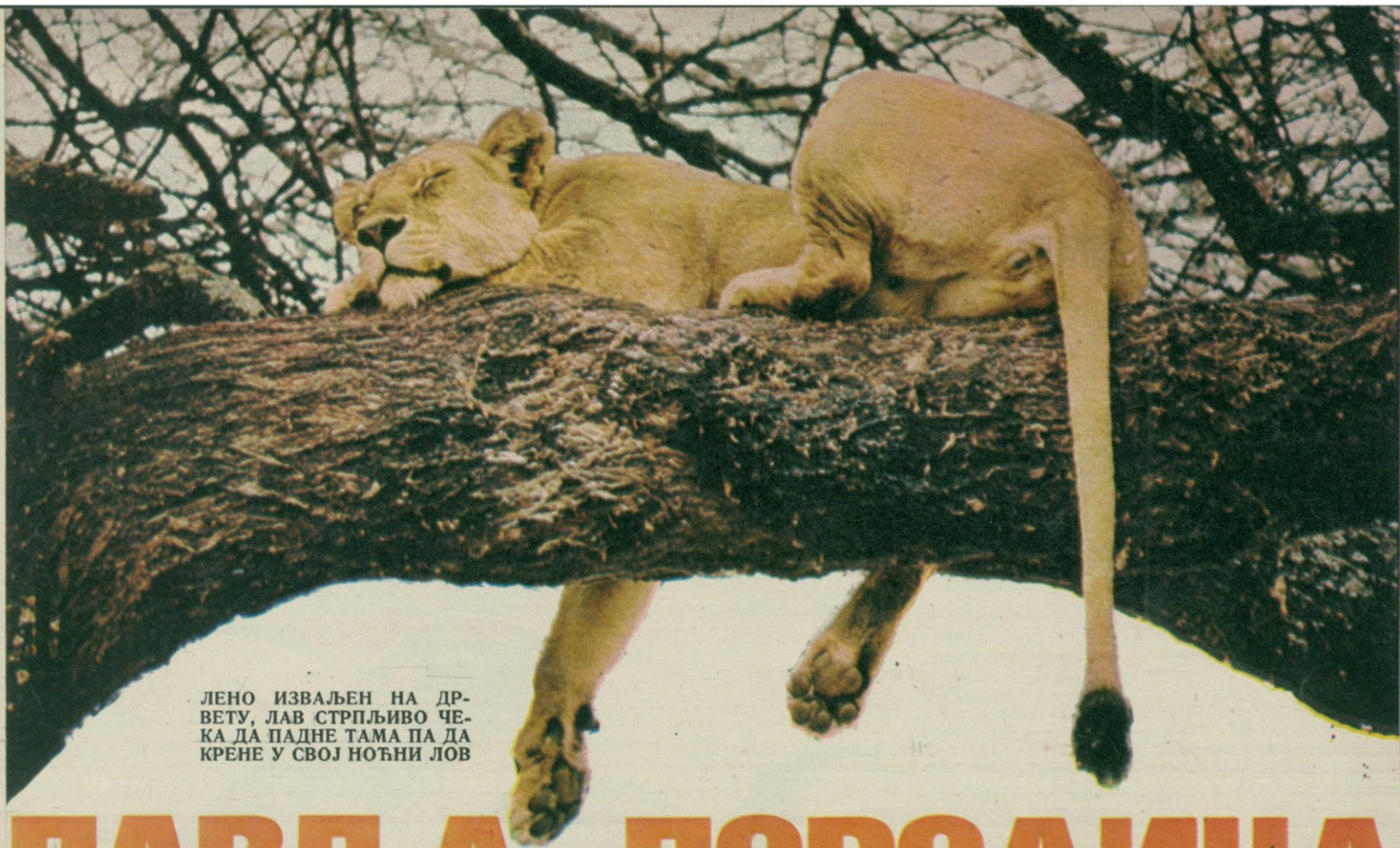
Стога рачунам, драги суграђани, да ћете ми обезбедити место у наредној скупштини које хоће да ми потме један писац романа који је до данас произвео књижевне робе за свега 11 бедних милиона!

Ваш кандидат Пол де Кок“.

☆☆☆

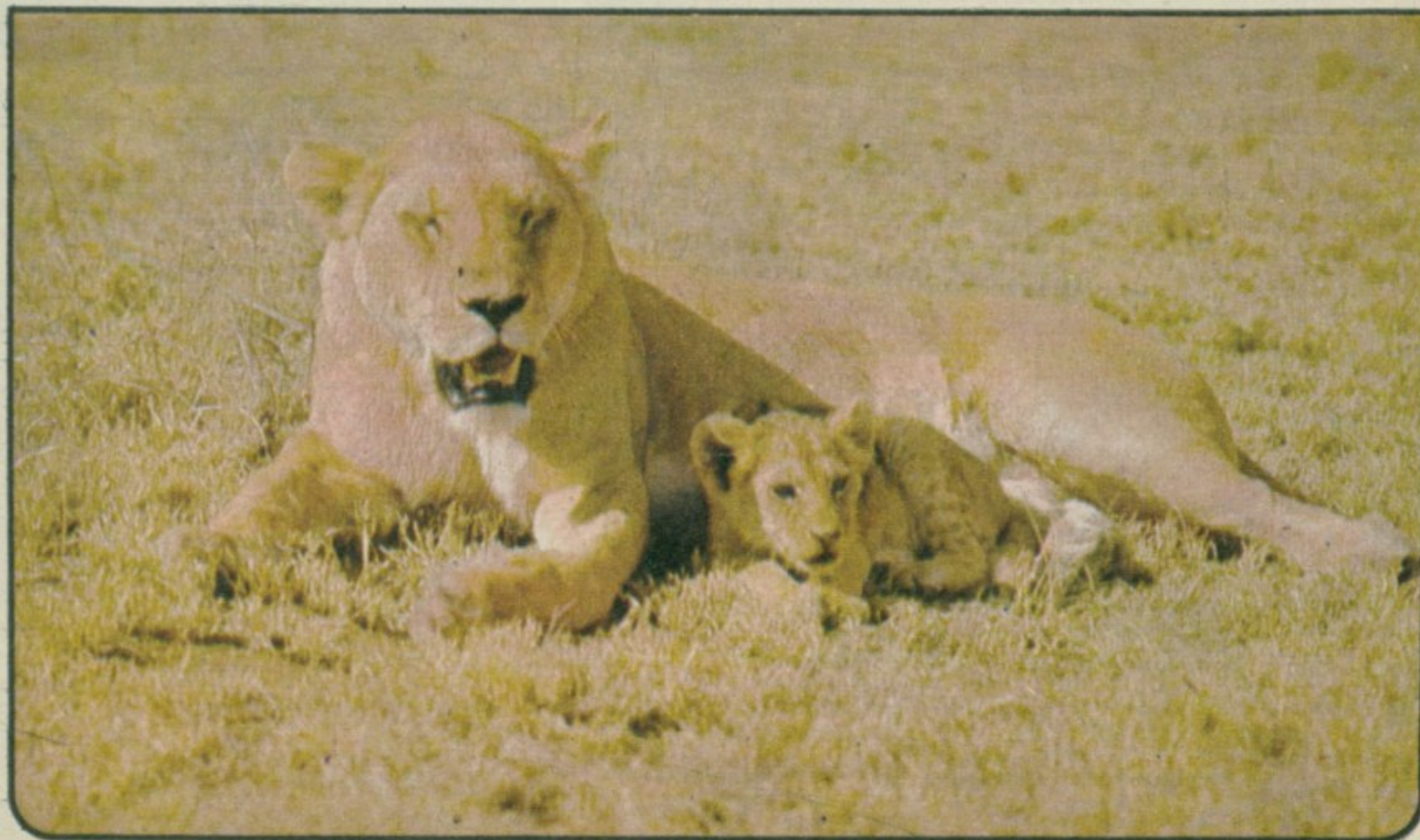
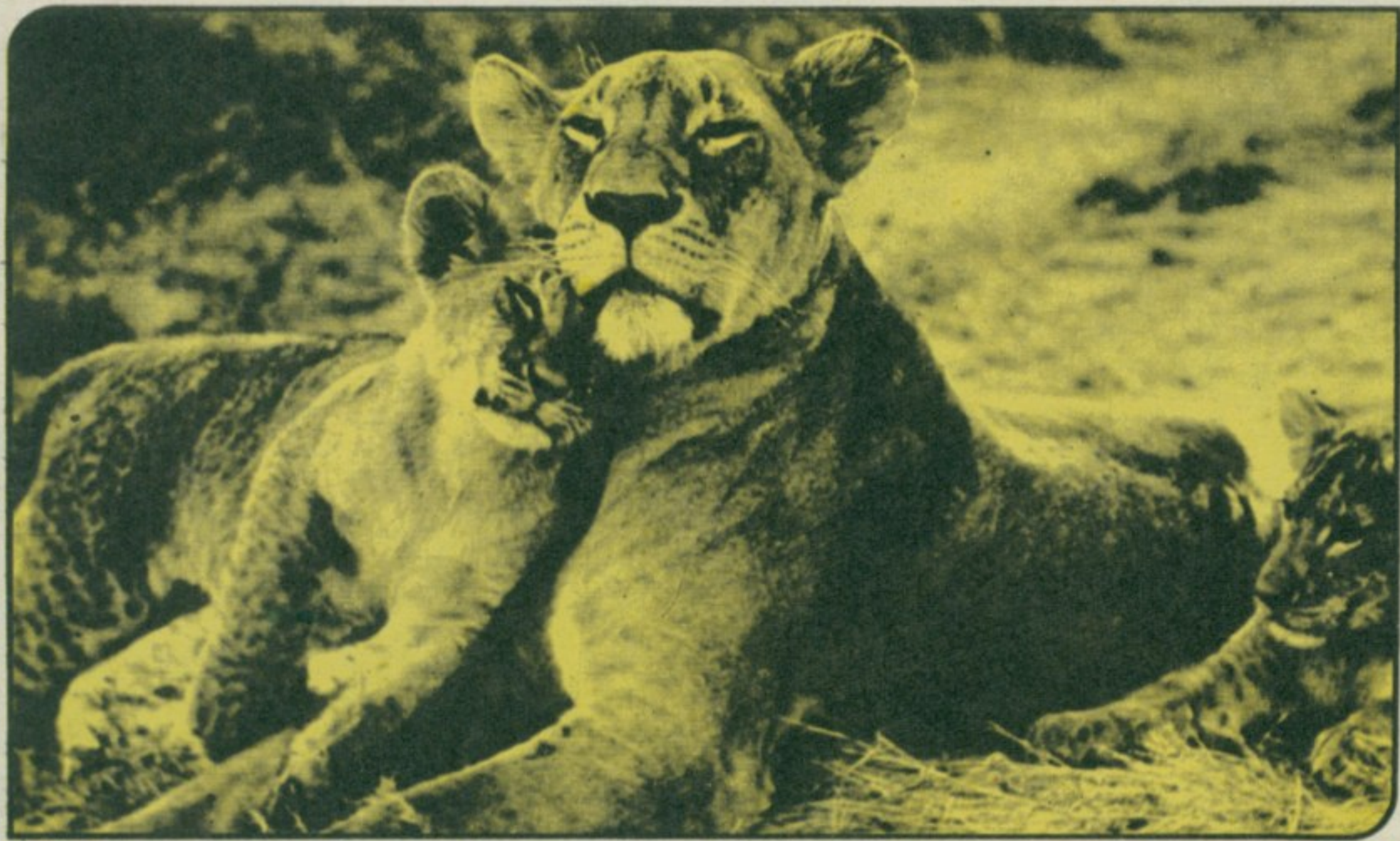
Али, све ово силно хвалишање није му помогло. За уставотворну скупштину није био изабран ни Александар Дима, ни Пол де Кок!

Д. Е.

ЛЕНО ИЗВАЉЕН НА ДР-
ВЕТУ, ЛАВ СТРПЉИВО ЧЕ-
КА ДА ПАДНЕ ТАМА ПА ДА
КРЕНЕ У СВОЈ НОЋНИ ЛОВ

ЛАВЉА ПОРОДИЦА

Лав су од давнина називали царем свих животиња, вероватно због његовог величанственог изгледа и понашања. А тај страшни „цар“ како тврди зоолог Сандерсон, плаши се мале деце, рубља које ветар њише на конопцу и малог јужноафричког твора. Он је усамљена ноћна животиња која се дању помера само ако мора. Живи у широким шумовитим долинама поред реке, мада се пење и на висине до 1500 метара. Од осталих мачака разликује се чврсто грађеним снажним телом покривеним једнобојним жућкастим крзном, широким лицем, малим очима и громогласном риком. Грива код мужјака покрива врат и предњи део груди и толико је различитог облика да се по њој може одредити неколико врста лавова. Са женком се удружује само за време парења и док су младунци сасвим нејаки. Женка окоти два до три младунца који долазе на свет са отвореним очима а велики су као полуодрасла мачка. У прво време, док су младунци мали, лавица се са њима склања у шипражје поред реке док глава породице иде у лов да би им набавио храну. Иначе женка је брижна мајка.

За време I светског рата почаст да се назову „ваздухопловни асови“ добијали су они пилоти ловци који оборе најмање 5 непријатељских летелица. Пред крај рата „ас“ је постала ознака за храброст уопште и носили су је и пилоти извиђачи као и бомбардери који изведу неколико опасних мисија или се нарочито истакну на ратним задацима.

Ваздухопловни поручник Банино Анђилото био је троструки ас: ас ловац јер је оборио 11 апарата, ноћни ас пошто је био једини пилот I светског рата који је и ноћу обарао непријатеља и, најзад, ас који је запалио 3 непријатељска извиђачка балона.

Овај ратни херој рођен је 1896. године у италијанском месту Сан Дона на Пијави у имућној породици којој су вековима припадали огромни поседи. Банино није од предака наследио љубав према земљи и трговини. Волео је спорт, аутомобиле, примењену технику, па се после гимназије уписао на Политехнички факултет у Торину.

Осећај за лет

Само неколико месеци касније у њему се родила жеља, коју је осетио још као дечак када је присуствовао првим авијатичарским скуповима у Падови, Бреши и Порденону, да постане пилот. Родитељи су му тешка срца дозволили да се упише у Батаљон авијатичарских ескадрила, прву ваздухопловну организацију у Италији.

После само месец дана опште ратне обуке — рат је трајао већ 5 месеци — Банино Анђилото је са чином каплара пребачен у Пилотску школу код Новаре. Ту се испоставило да Анђилото има изузетно развијен „осећај за лет“ што су одмах приметили и његови инструктори и колеге. Пала је у очи лакоћа којом је савладао и најсложеније маневре, све врсте акробација и стекао стил који има само понеки пилот и то тек после вишегодишњег летења.

Летачку дозволу добио је априла 1916, мај месец провео је у Бусто Арензију на упознавању апарата ФАРМАН-14, а већ крајем јуна нашао се са тим авионом на фронту као пилот извиђач.

Авионска техника чинила је тада своје прве кораке, а могућности ФАРМАНА-14 биле су и за оно време више него скромне — брзина му, на пример, није прелазила 90 километара на час, највећа висина на коју се могао попећи кретала се око 3800 метара.

Банино о томе уопште није водио рачуна и неустрашиво се упушта у извиђачке летове и лака бом-

ВАЗДУШНИ ГЛАДИ

бардовања. Новембра 1916. његов апарат погођен је противавионским шрапнелима који су јако оштетили резервоар. Банино је ипак успео да изведе принудно спуштање у прве борбене редове и спасе авион. Због тога, као и ранија смела извиђања, добио је сребрну медаљу за храброст.

Ватрено крштење

Јуна 1917. Анђилото је постао потпоручник и пилот ловац, што му је боље лежало од релативно мирног извиђачког посла. Пребачен је у 80. Авионску ескадрилу која је летела на апаратима ЊУПОРТ-80 ХП, познатим ловцима I светског рата. Пилоти су овај авион, због његових малих димензија, из милоште називали ЊУПОРТ-БЕБЕ или само БЕБЕ.

Иако је имао свега 80 коњских снага, БЕБЕ је развијао брзину од 15 километара на час, могао је достићи висину од 5000 метара и имао је радијус кретања 300 километара. Каснија верзија, са мотором од 110 коња, достигала је брзину од 170 километара и висину 5300 метара. Обе верзије биле су снажне конструкције, лаке за маневрисање и просто измишљене за фигурне летове. На њима су летели само најбољи пилоти.

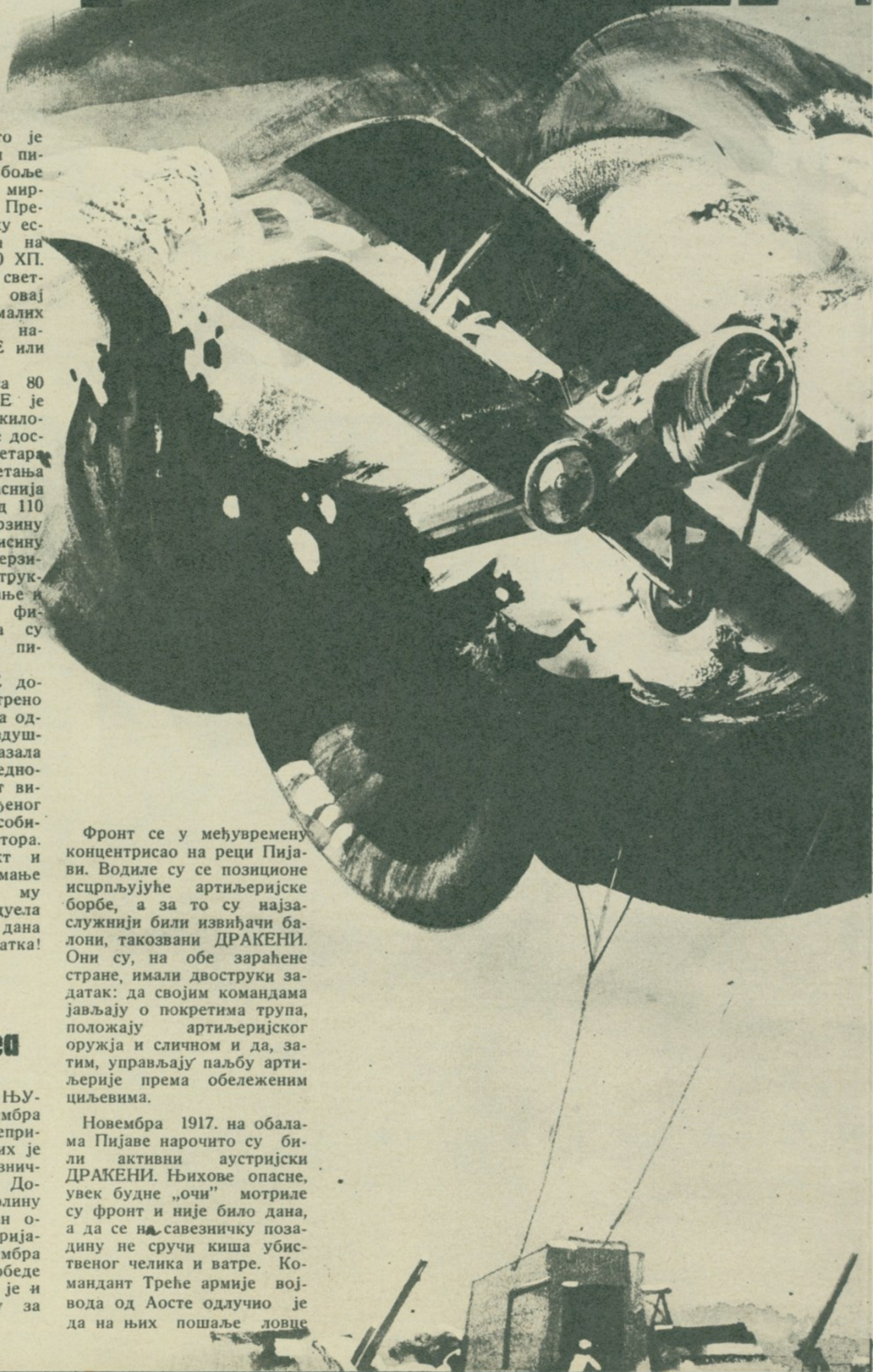
На ЊУПОРТУ-БЕБЕ доживео је Анђилото ватрено крштење 21. јуна 1917, а одмах потом још три ваздушна дуела која су показала да је овај двадесет једногодишњи младић пилот високе класе. Поред урођеног талента имао је све особине ваздушног гладијатора — нападачки инстинкт и безумну храброст. За мање од 15 месеци признато му је 11 победа. Поред 4 дуела Анђилото је за месец дана извршио 24 ратна задатка!

Чудовиште из Рустинџа

Затим је прешао на ЊУПОРТ-110 ХП и септембра 1917. оборио два непријатељска апарата од којих је један пао унутар савезничких линија на језеро Добердо, а други у долину Брестевик. Већ сутрадан оборио је и трећег непријатеља, а почетком новембра и четвртог. За те победе млади пилот заслужио је и другу сребрну медаљу за храброст.

Фронт се у међувремену концентрисао на реци Пијави. Водиле су се позиционе исцрпљујуће артиљеријске борбе, а за то су најзаслужнији били извиђачи балони, такозвани ДРАКЕНИ. Они су, на обе зараћене стране, имали двоструки задатак: да својим командама јављају о покретима трупа, положају артиљеријског оружја и сличном и да, затим, управљају паљбу артиљерије према обележеним циљевима.

Новембра 1917. на обалама Пијаве нарочито су били активни аустријски ДРАКЕНИ. Њихове опасне, увек будне „очи“ мотриле су фронт и није било дана, а да се на савезничку позadinу не сручи киша убиственог челика и ватре. Командант Треће армије војвода од Аосте одлучио је да на њих пошаље ловце

ЧИ ЈАТОР

Двадесет једногодишњи италијански пилот Ђанино Анђилото најмлађи је војник, у оба светска рата, са три сребрне и једном златном медаљом за храброст

међу којима се нашао и Анђилото.

Како у оно време нису постојали запаљиви меци, а обични нису били довољно ефикасни у борби са ДРАКЕНИМА, употребљавале су се ракете смештене испод крила авиона. Њих је, у одређеном тренутку, активирао сам пилот.

Ђанино Анђилото је у року од 5 дана, од 30. новембра до 4. децембра 1917, запалио два ДРАКЕНА, а три онеспособио за даља извиђања. Али, остао је још један, најопаснији. Он се сваког дана као крпељ лепио уз италијанске трупе јужно од Одерца у близини Рустинџеа и непогрешиво сигнализирало сваки занимљив објекат у веома широком радијусу.

„Чудовиште из Рустинџеа“, како су га назвали, стекло је фаму неоторивог јер се, чим би се појавили италијански ловци, невероватном брзином спуштало, да би се поново појавило на небу чим прође опасност. Спуштање и подизање извођено је помоћу механичког чекрка и челичног ужета причвршћеног за балон.

Кроз запаљени балон

Петог децембра ујутру Анђилото је у свом ЊУ-ПОРТУ-БЕБЕ, на чијим крилима се налазило 6 цеви са запаљивим ракетама, кренуо у двојку са „Чудовиштем из Рустинџеа“. Пратила су га 3 италијанска ловца.

Када се ваздушни квартал приближио борбеним линијама изнад Пијаве, италијански пилоти угледаше три непријатељска апарата, са ознаком пруских црних крстова, како у спиралном лету круже око ДРАКЕНА. Непријатељска команда брижљиво је чувала драгоцене извиђачки балон.

Тада је Нани, како су другови звали Ђанина, одлучио не да нападне одозго, јер би у том случају изостао моменат изненађења, већ је у ниском лету прешао Пијаву у нади да

тако неће бити примећен. Његова три пратиоца наставила су, на нормалној висини, пут према Рустинџеу и када су надлетели балон, сваки је изабрао противника и упустио се у борбу.

Док су високо на небу штектали митраџези, Нани се великом брзином попео на коту погодну за напад. Тек тада приметили су га са земље и почели маневар за спуштање ДРАКЕНА. Не часећи часа Анђилото се у пуној брзини окренуо и испалио 6 ракета из такве близине да га је експлозија гурнула у запаљени балон кроз који је његов авион пролетео као тане.

Ево како је сам Нани описао овај догађај: „Помислио сам да је дошла смрт, угасио сам мотор, затворио очи и чекао. Истог часа осетих снажан ударац, тресак, пламен на лицу и ужасну празнину. Када сам отворио очи, налазио сам се на неколико десетина метара од земље. Покушах да упалим мотор — радио је. Пробах команде — одговарале су. Успео сам да повратим висину и тада приметих нову опасност: одоздо су ме тукли митраљески рафали.

Крила мога апарата су се тресла и ја на њима угледах делове неке подеране тканине. Једва сам се сетио да је то од балона кроз који сам прошао. Али, крила су издржала, елиса се окретала и авион је постепено добијао у висини. Успео сам да се пребацим до наших линија и који минут касније слетео сам на фронт.“

За овај подвиг, као и за 2 запаљена и 3 онеспособљена ДРАКЕНА, Ђанино Анђилото добио је личну похвалу од Емануела Савојског војводе од Аосте и највеће ратно одликовање — златну медаљу за храброст.

Писма за непријатеље

Ђанино је одмах наставио да лети и био један од 150 учесника првог „масовног лета“ у историји који је предвидео ас Пјер Руђеро Пићо. Но, његове способности највише су дошле до

изражаја у такозваном ноћном лову чији је био један од пионира.

Нани се стрпљиво и брижљиво припремао за овај нови задатак, нимало једноставан, јер пилотима тада нису стајали на располагању инструменти за ноћни лет, кроз облаке, маглу и мрак, нити уређаји за распознавање и праћење лета непријатељских авиона. Једини знак за распознавање апарата ноћу били су плавичасте пламениви издувних цеви мотора.

Једне ноћи крајем јула 1918. Нани је узлетео када су непријатељски бомбардери већ избацили први товар бомби. Лака магла скривала је Месец. Када се нашао на 3000 метара, промотио је главу из кабине не би ли приметио издајничке пламичке. И угледао их је, стотинак метара испред себе.

Пожурио је, ухватио у нишан црне обриси бомбардера и испустио дуг митраљески рафал. Видео је како се непријатељски авион криви, окреће око себе и пада. Само што је одахнуо, угледао је испод себе нове пламичке, управо према њима апарат и неколико секунди касније и други бомбардер срушио се на земљу.

Сутрадан су пронађене олупине оба авиона. Два пилота из првог, само лакше рањена, заробљена су. Нани их је посетио и понудио се да њиховим породицама некако достави писма. Одржао је обећање, писма ставио у тубе којима се шаље порука, прелетео Пијаву не обазирјући се на противавионску артиљерију, и у ниском лету их избацио изнад аустријског аеродрома.

За двоструки ноћни подвиг, једини те врсте у читавом I светском рату, награђен је трећом сребрном медаљом за храброст. Са 11 оборених непријатељских апарата Ђанино се, између 41 италијанског аса, нашао на 9. месту. Он је, уједно,

најмлађи војник, у оба светска рата, који је добио три сребрне и једну златну медаљу за храброст!

Када се рат завршио, Ђанино се, после краћег одмора код куће, нашао у Јужној Америци на пропагандним летовима и успостављању трговачких линија. Другог маја 1921. „победио“ је Анде попевши се авионом СВА у Церо де Паско у Перуу, највиши град на свету на 4330 метара. Престоница Перуа Лима прогласила га је за свог почасног грађанина.

У брзом алфа-ромеу

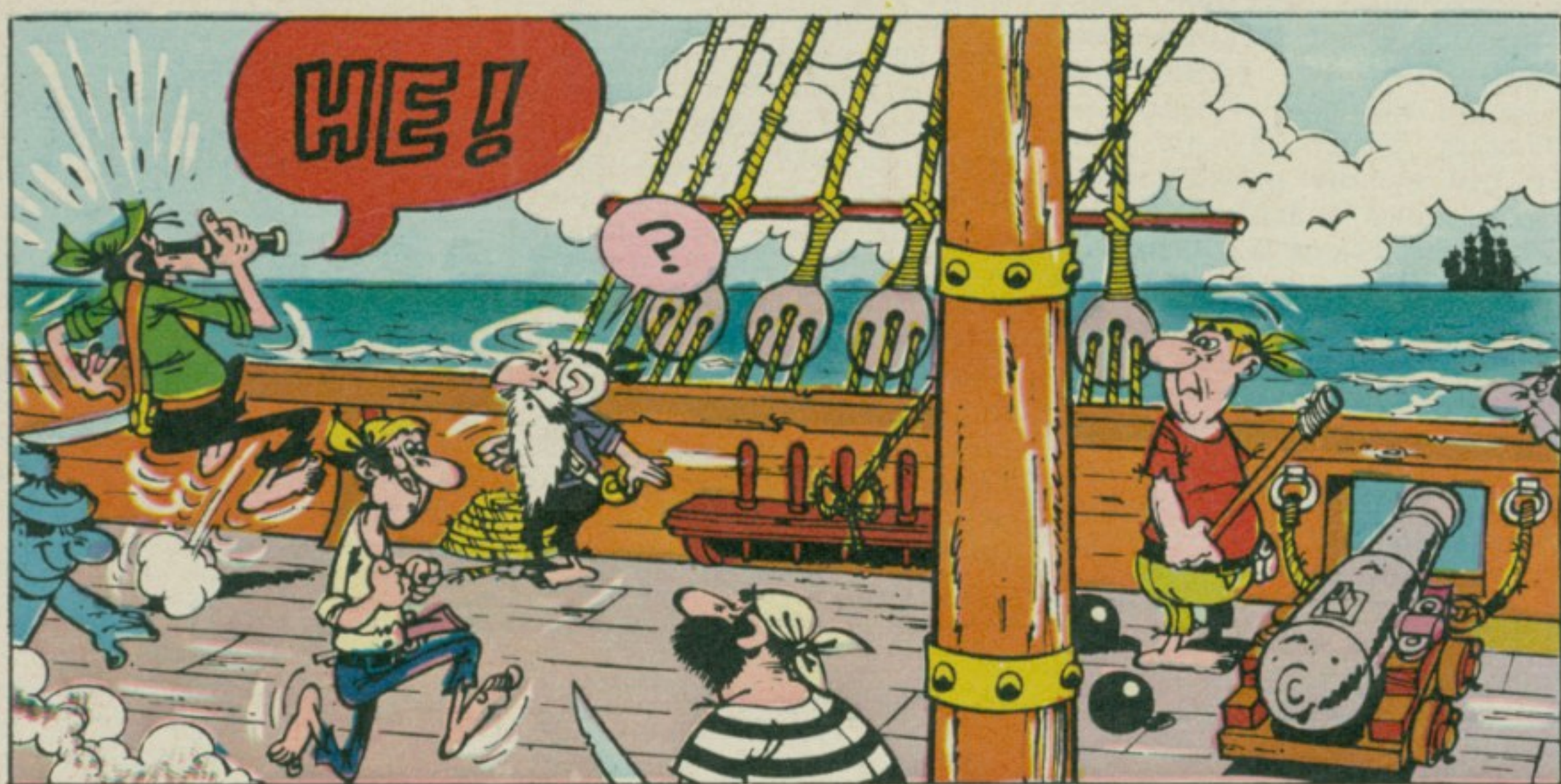
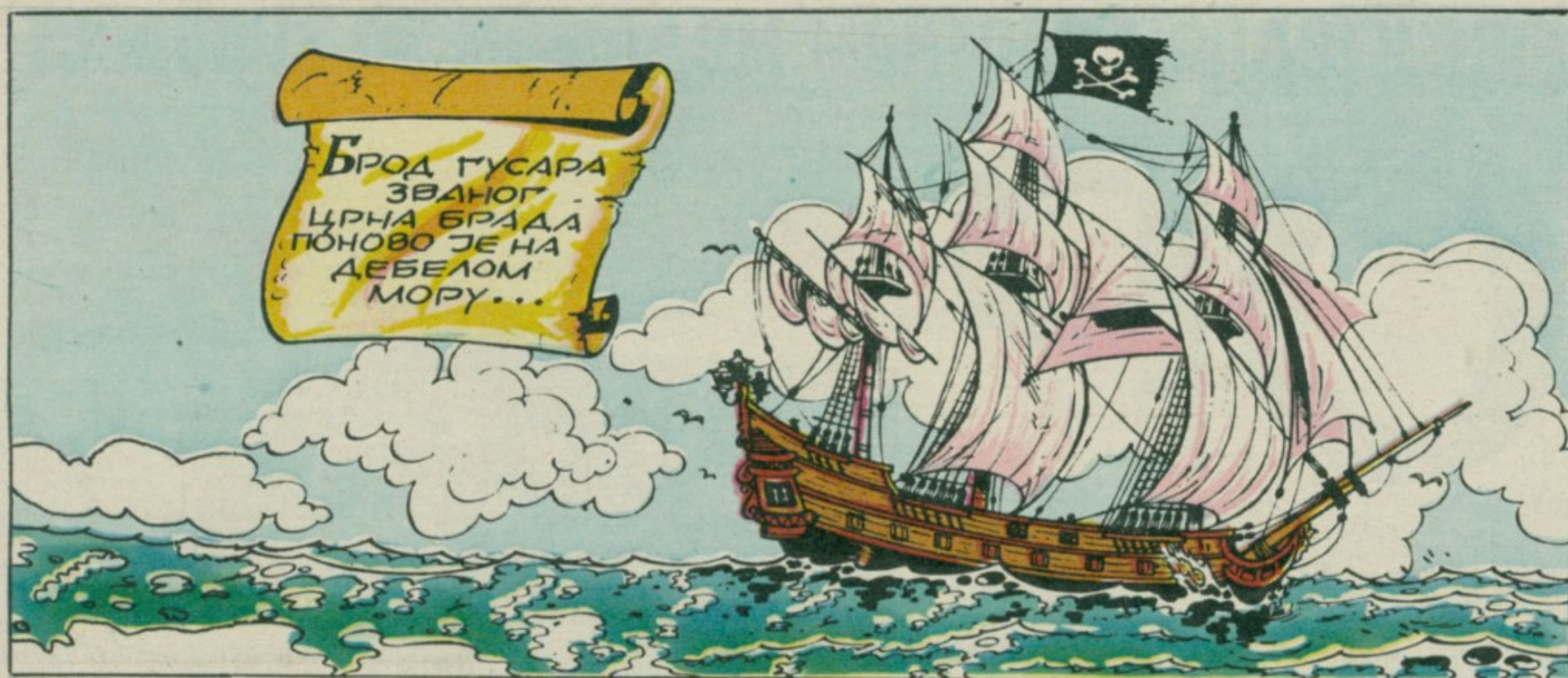
Чим се вратио у Италију, Анђилото је почео да ради на унапређењу авијације, сарађујући са техничарима, инжењерима и индустријом. Радило се на новим моделима апарата који би се прилагодили потребама савременог цивилног ваздухопловства.

Налазио се у Торину када је добио позив да присуствује скупу носилаца златних медаља за храброст у Сан Дона на Пијави. Из Торина је кренуо 17. октобра увече својим брзим колима алфа-ромео. Густа магла смањивала је видљивост, али је Нани и за воланом аутомобила био неустрашив као и за командама авиона.

На састанак ратника ипак није стигао. Сутрадан ујутру пролазници су га нашли мртвог поред слупаног алфа-ромеа, у близини Каравара, на месту где иначе прав пут чини оштру кривину. Никада није утврђено како се трагедија одиграла — да ли је Анђилото задрмао за воланом или су га, у пуној брзини, заслепили фарови неког другог возила. Погинуо је са непуних 28 година.

Само што сам авионом прелетео кроз запаљен балон, приметих нову опасност: одозго су ме тукли митраљески рафали.

ЦРНА БРАДА и КОМАНДОСИ

Када сам 17. маја пре четири године у рибарском чамцу испловио из луке Сент Џонс, преда мном је на путу до куће стајао цео Атлант

Сиве и беле морске птице црних глава и жутих кљунова летеле су ми изнад главе. Пратиле су ме већ неколико дана и ја сам се радовао њиховом друштву. Хранио сам их мрвицама и отпацима хране и никад се не бих уморио гледајући како грациозно лете.

Био сам већ месец дана на пучини и за то време сам сусрео само један брод. Разговарао сам са птицама и понекад са самим собом. Признајем, било је тренутака кад сам се осећао обесхрабrenим. Уверавао сам тада себе да се све може кад се хоће и поново налазио снаге да истрајем. То ми је сада био једини излаз.

Чезнуо сам да чујем људски глас па сам отворио радио. Нашао сам станицу Сент Џонс, саслушао емисију о бици код Ватерлоа, а онда вести. Мене нису поменули! Већ три недеље нису чули ништа о мени и сад ми се учинило да им више нисам занимљив. То ме је растужило.

ПРЕВЕСЛАО САМ ОКЕАН

Касније сам дознао да су се многи људи и на Њуфаундленду, одакле сам кренуо, и у Великој Британији, где је требало да стигнем, бринули шта је са мном.

НА ИВИЦИ ЛУДИЛА

У пола девет увече 17. јуна још сам пријатно пловио. Веслао сам упорно док је ветар дувао брзином од тридесет километара на час. Био сам задовољан пређеним путем тога дана, али таласи су наједном постали већи. Један ми је закачио весло и оно је пало у воду. Била је то незнатна незгода јер сам имао још пет резервних. Ипак, био сам бесан на самог себе што сам тако непажљив. Тако љут легао сам да спавам.

Два сата касније осетио сам како се мој чамац „Суперсребро“ љуља на огромним таласима и повија час на једну час на другу страну под снажним ударцима ветра који је сада достигао брзину

преко сто километара на час. Таласи су у помрчини личили на облакодере, вода је улазила у чамац.

— Пумпај, будало! Избацуј ту воду — викнуо сам гласно и дао се на посао. Још раније сам увидео да ми у тренуцима страха помаже кад издајем наређење самом себи.

Пумпао сам целе ноћи и наставио то и следећег дана док је ветар покушавао на сваки начин да одува „Суперсребро“.

Невероватна суровост ветра и воде и бука коју су подизали доводила ме је на ивицу лудила. Бес мора трајао је све до поднева, а онда је почео да јењава. Сунце се помолило иза снежнобелих облака и ја сам најзад могао да одахнем.

пуна два месеца, јео сам само одређену количину. Ако би ми нешто преостало, остављао сам на страну — за црне дане.

У пет ујутро 21. јуна тргао ме је звук бродске сирене. Скочио сам верујући за тренутак да сам спасен, али магла је била тако густа да нисам могао ништа видети. Уплашио сам се да ће брод налетети на мој чамац и разнети га. Преостало ми је једино да спремно сплавим и, у крајњем случају, скочим на њега. Обавио сам то што сам брже могао а онда прихватио весла. Тек тад сам схватио да сам прошле ноћи бацио сидро и да нећу моћи ни да макнем док га не извучем, а толико времена нисам имао.

осећају смрт и преваљују многе километре да би се у правом тренутку нашле на посмртној гозби. Мислим да то мора бити тачно.

ПРАТЕ МЕ АЈКУЛЕ

У среду 2. јула угледао сам прву ајкулу, плувала је крај мог чамца. Овај сусрет дошао је тако изненада да сам скоро испустио лонче из кога сам хтео да проспем лишће чаја у воду. Ајкула ме је пратила читавих седам часова, а онда повремено нестајала и поново се појављивала. Знао сам да ме

Наизменично сам веслао и избацивао воду док је ветар покушавао да преврне „Суперсребро“.

Осећао сам се као да сам био у паклу из кога сам на једвите јаде успео да побегнем. Али, никако нисам могао да се ослободим мисли да је та тишина само кратак предак Атлантика.

Срећом, био сам толико гладан да нисам имао времена за размишљање. Скувао сам паприкаш и, пре него што сам сео да једем, повукао добар гутљај рума.

СИГНАЛНА ВАТРА

Следећа два дана и ноћи ветар је непрекидно дувао брзином од педесет километара на час, а ја сам наизменично веслао и пумпао. У петак 20. јуна руке су ми биле пуне пликова који су, нагризани сланом водом, пуцали и причињавали ми страшне болове. Видљивост је износила једва двеста педесет до триста метара.

Иако сам имао хране још за

— Сигнална ватра! Сигнална ватра! — викнуо сам што сам гласније могао. Тренутак касније схватио сам колико је то бесмислено, нико ме не може чути.

Дрхтао сам од неког чудног осећања кад сам видео да је брод променио правац и прошао на неких двеста метара од мог чамца. Мислио сам да мој ум, без обзира на физички умор, функционише беспрекорно, али у тренутку опасности он ме је издао!

Следећих дана покушавао сам да устајем сваког јутра у пет часова, да се одмах умијем морском водом и, уопште, да се држим неког устаљеног реда. Покушавао сам чак да бројим своје завеслаје и једног дана сам их набројао двадесет и три хиљаде. Тако ми је време брже пролазило, али подмуклост Атлантика је безгранична, дан и ноћ се смењују са монотонијом која као да хипнотише човека, испира му мозак, неутралише вољу. Нешто је у мени ипак говорило да још нисам побеђен.

Кажу да ајкуле, као лешинари,

неће оставити на миру и чак почео да се навикавам на њу. Наденуо сам јој име Плави.

Неколико дана касније Плави више није био мој једини пратилац. У првом тренутку учинило ми се да сам са свих страна окружен злокобним перајима, али набројао сам их свега пет. Пет или тридесет и пет — каква разлика?

Из неког необјашњивог разлога ниједна ајкула није прилазила мом чамцу тако близу као Плави.

— Ове проклете сардине ће те уништити! — говорио сам себи. — Ако не будеш стално на опрезу, приредићеш им бесплатан ручак!

А онда сам се наједном разбеснео: — Ја сам кренуо кући и намеравам да стигнем тамо, па макар ме ти пратио у стопу до краја пута! — довикнуо сам свом пратиоцу.

☆☆☆

Увече 25. јула, тачно после седамдесет дана пловидбе, коначно сам ступио на обалу Велике Британије.

Том Меклин

Рип
Кирби

СМАРАГДНА БУБА

УЗ СПЕЦИЈАЛНУ ДОЗВОЛУ РИП КИРБИ ЈЕ ДО КАСНО У НОЋ ПРОУЧАВАО КАМЕНЕ ТАБЛИЦЕ У ЈЕДНОМ МУЗЕЈУ...

ХММ... СУДЕБИ ПРЕМА ОВОМЕ, КРАДИЦА АНТЕРФИ НИЈЕ ИМАЛА РАЗЛОГА ДА УБИЈЕ ПРИНЦА ТУТЕМ-НТОПА...

JOHN PRENTICE 11-3

КАКО НАПРЕДУЈЕ ПОСЛО, МИСТЕР КИРБИ?

© 1958, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

НИКАКО, ВО! ПРОУЧАВАМ СЛУЧАЈ ЈЕДНОГ УБИСТВА КОЈЕ СЕ ДОГОДИЛО У ЕГИПТУ ПРЕ 4000 ГОДИНА! СУМЊИВИХ НЕМА...

ОСТАВЉАМ ВАС ДА РАДИТЕ! ПАЗИТЕ САМО ДА КАД БУДЕТЕ ИЗЛАЗИЛИ НЕ ЗАКАЧИТЕ НЕКИ АЛАРМИ УРЕЂАЈ! ЈА ИДЕМ ДА БЕ У ОБИЛАЗКИ ДВОРАНА...

JOHN PRENTICE 11-4

МОРА ДА САМ МНОГО УМОРАН КАД МИ СЕ УЧИНИЛО ДА СЕ ОВА СТАТУА ПОКРЕНУЛА!

JOHN PRENTICE 11-5

ФАНТАСТИЧНО ЈЕ ИЗРАБЕНА... ИЗГЛЕДА КАО ЖИВА!

© 1958, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

КО СЕ УСУКУЈЕ ДА ДОДИРНЕ РУКУ ПРИНЦЕЗЕ ПОЛЕМИНЕ?

JOHN PRENTICE 11-6

ОХО! КАО ДА ЈЕ НЕКО ПРОГОВОРИО?!

МИСТЕР КИРБИ, ЗАР СЕ ЗА ЈЕДНУ ПРИНЦЕЗУ СМЕ РЕКИ "НЕКО"!

JOHN PRENTICE 11-7

ОПРОСТИТЕ, ПРИНЦЕЗО! НИСАМ ЖЕЛЕО ДА БУДЕМ НЕУЧИТИВ!

ТАКО ЈЕ ВЕР БОЉЕ!

JOHN PRENTICE 11-7

А САД МИ РЕЧИТЕ КО СТЕ И ШТА ОВО ЗНАЧИ?

ОПРОСТИТЕ ЗБОГ ОВЕ МАЛЕ ШАЛЕ...

© 1958, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

ИЗГЛЕДА ДА СТЕ СЕ ИПАК МАЛО ИЗНЕНАДИЛИ!

ПА... НЕ ОЖИВЉАВА БАШ ОВАКИ ДАН СТАТУА ЕГИПТСКЕ ПРИНЦЕЗЕ!

© 1958, King Features Syndicate, Inc. World rights reserved.

ЈА САМ, НА ЖАЛОСТ, САМО ОБИЧНА ДЕВОЈКА! ЗОВЕМ СЕ СИНДИ БАРНА!

1097

ВИ СТЕ РОБАКА МОЈ ПРИЈАТЕЉА, СУВАРА ВОД БАРНАДА?

ШО ЈЕ МОЈ СТРИЦ! ДОНЕЛА САМ СЕНДВИЧЕ... ДА СЕ НОБАС МАЛО ЗАЛОЖИ!

JOHN PRENTICE 11-8

ЕВО ПЛАНА
МУЗЕЈА!
ЧУВАРИ
ТВРДЕ ДА У
ЗГРАДУ НИКО
НИЈЕ НАСИЛНО
ПРОДРО!

ОНДА
ОБЕ ЈЕДАН ОД
ЊИХ СА-
КРИО У
ЗГРАДИ А
ЗАТИМ
ОСТАЛИМА
ОТВОРИО
ВРАТА!

ТАЧНО!
БАРНА
ИХ ЈЕ
ИЗНЕНА-
ДИО
И ОНИ
СУ ГА
УБИ-
ЛИ!

МЕНЕ
И СИНДИ
СУ
ВЕЗАЛИ... АЛИ,
ЗАШТО СУ
УКРАЛИ
МУМИ-
ЈУ?

САДА,
СА ОВИМ
СМАРАГДОМ,
ИМАМ У
РУКАМА
СВЕ
СВЕТЕ
СКАРАБЕ-
ЈЕ! И ТАЈ-
НУ НАД-
ТАЈНА-
МА!

JOHN PRENTICE
11-24

ВИ, КАО ДИРЕКТОР МУЗЕЈА,
МОЖЕТЕ ЛИ НАМ
РЕКИ ВРЕДНОСТ
МУМИЈЕ КАРА-
ХОТЕПА?

ТЕШКО! МУ-
МИЈА СЕ НЕ
МОЖЕ
ПРОДАТИ...

НЕЗГОДНО ЈЕ
ТО ШТО МУМИЈА
УОПШТЕ НИЈЕ
НАША! ДОБИЛИ
СМО ЈЕ НА
ПОЗАЈМИЦУ ОД
ЈЕДНОГ СТРА-
НОГ НАЦИО-
НАЛНОГ МУ-
ЗЕЈА!

ХМ...
ЗАНИМ-
ЛИВО!

ДОБРО
ГА ОПТЕРЕТИ,
АХМАНЕ!
КАРА-ХОТЕП ЋЕ
ОСТАТИ СВОГ СНА
ПРОВЕСТИ
НА ДНУ МОРА!

JOHN PRENTICE
11-25

САДУК
СА
МУМИЈОМ
ИЗБАЧЕН
ЈЕ
ИЗ
АВИОНА...

JOHN PRENTICE
11-26

ТО ЈЕ И
ЗАСЛУЖИО...
ЗА
СВИРЕПОСТ
ПРЕМА
МОМ ПРЕТ-
КУ!

ОБА-
ВЕСТИЛИ
СМО
СВЕ
АЕРО-
ДРОМЕ
И ЛУ-
КЕ!

НАДАЈМО СЕ
ДА ТАЈ ЧУДНИ
КРАДЉИВАЦ
ЈОШ НИЈЕ
НАПУСТИО ЗЕМ-
ЉУ! ЈА ЋУ
ОТПРАТИТИ
СИНДИ...

ЗНАМ ДА ВАС
НЕ ВРЕДИ ТЕ-
ШИТИ! АЛИ,
УСНИЦИ
СВЕ ДА
УБИЦА
БУДЕ
КАЖ-
ЊЕН!

ОК,
РИПЕ...
И
ЈА СЕ
НАДАМ!

БОЈИМ
СЕ
ДА ЈЕ
СТАРИ
ЕГИПАТ...
БАР ЗА
МЕНЕ...
ИЗГУ-
БИО
СВУ
ЧАР!
САД
ГА
СЕ
БОЈИМ...

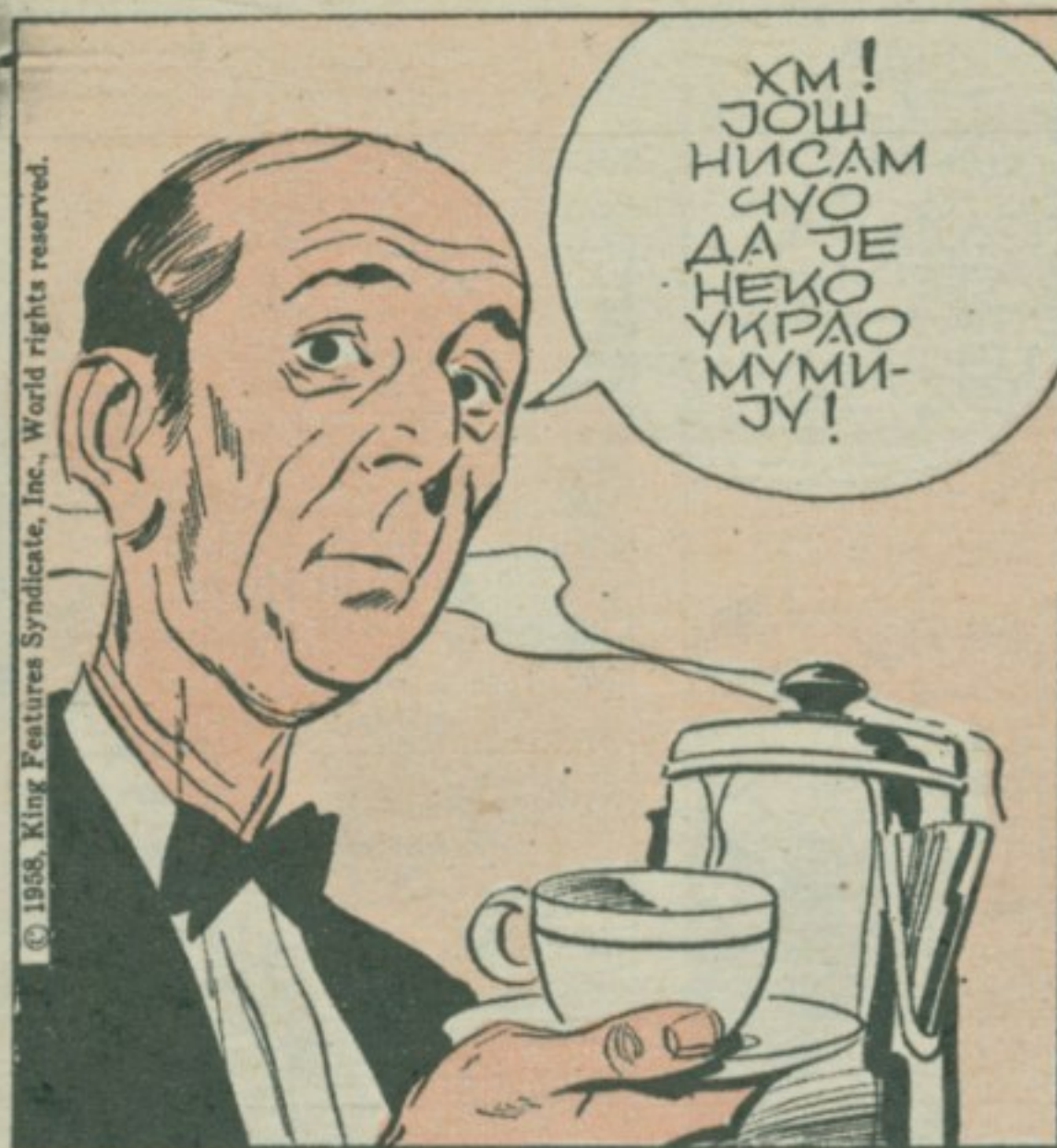

ЗАЈМОВИ

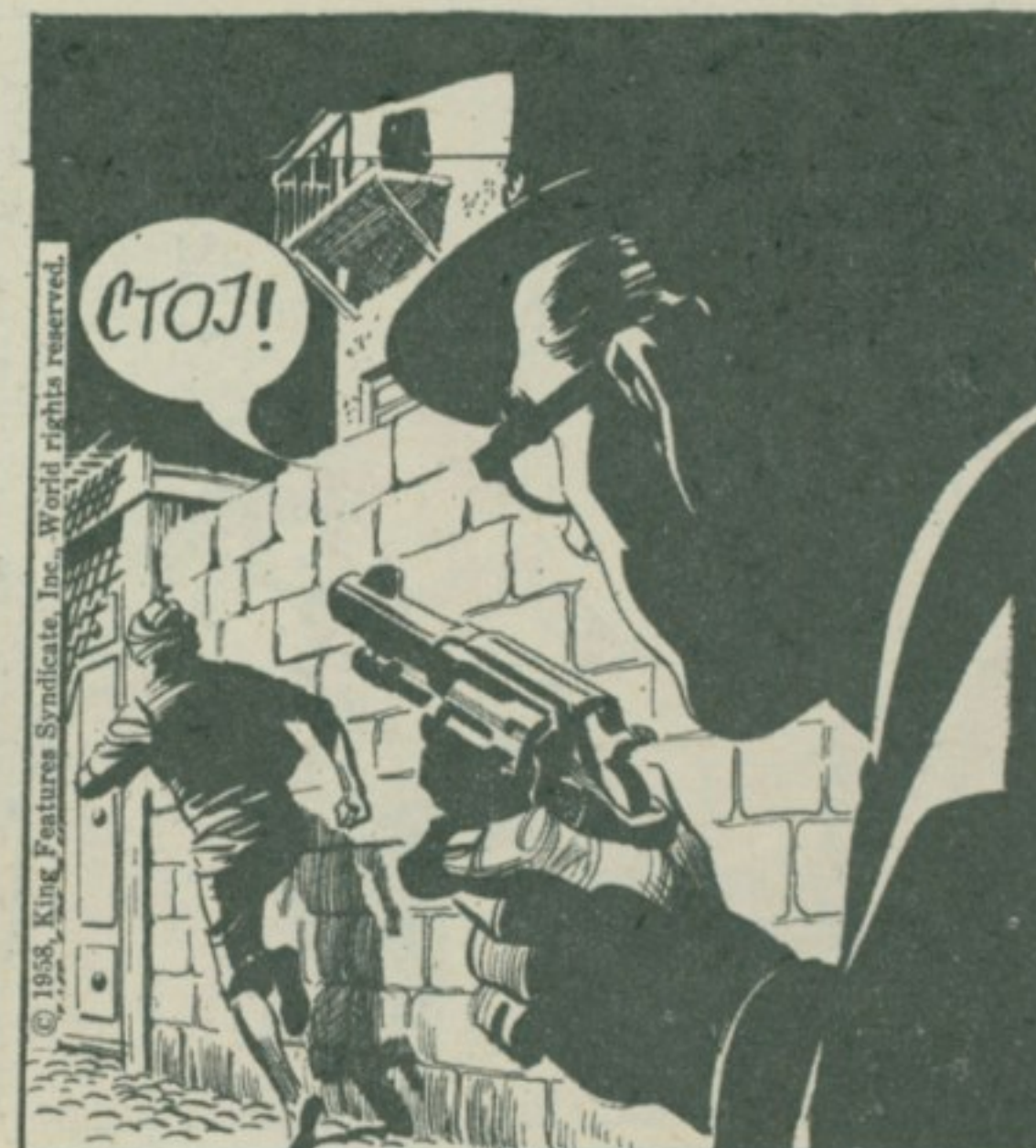
АНА

СИРОТА!
ДЕВОЈКА
СТВАРНО
БИХ ЖЕЛЕО
ДА МОГУ
БИТИ
СИГУРАН ДА
ЋУ УХВАТИ-
ТИ УБИЦУ
ЊЕНОГ
СТРИЦА!

JOHN PRENTICE
11-27

И
ПРЕ
МНОГО
ХИБАДА
ГОДИНА
ОВУДА
СУ
ЉУДИ
ШЕ-
ТАЛИ И
САЊАЛИ О
СРЕЊИ...

НЕКИ
СУ ЈЕ И
НАШЛИ,
СИНДИ, КАО
ШТО
ЈЕ И
ДАНАС
НЕКИ
НАЛАЗЕ...

ТРЕБАЛО БИ
ДА ВЕЧЕРАС
МИСЛИ-
МО И О
НЕЧЕМ
ДРУ-
ГОМ,
А НЕ
САМО
О
ТОМ
ДОКТОРУ
И ЊЕГО-
ВОМ
ДОЛАСКУ!

ДАЛЕКО, У ДОКТОРОВОМ
СКРОВИШТУ...

НЕ МОГУ
ДА ВЕРУ-
ЈЕМ... ПА
ИПАК, ТУ
ПИШЕ!
НАБЕНА ЈЕ
ЈОШ
ЈЕДНА
СКАРАБЕ-
ЈА!

JOHN
PREUTIC
1-5

А ЈА
БИХ СЕ
ЗАКЛЕО
ДА ИХ
ВИШЕ
НЕМА!
А ИПАК,
НАБЕНА
ЈЕ И
ДИЈАМАНТ-
СКА... ИЗ
ДОБА
КАРА-
ХОТЕПА!

JOHN
PREUTIC
1-6

АХМАНЕ, ЈАВИ
НАШЕМ ТАМОШЊЕМ
АГЕНТУ О СКАРА-
БЕЈИ! ВИДИ
МОЖЕ ЛИ ТОР-
ХАН ДА ЈЕ СЕ
ДОМОЋ-
НЕ!

ДА,
ДОКТО-
РЕ!

© 1959, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

РИПЕ,
АКО ДОКТОР
ЗАПРИЗЕ
МАМАЦ... ЈЕ
ЛИ СВЕ
СПРЕМНО
ДА ГА
УХВАТИ-
МО?

НАДАМ
СЕ, СИНДИ!
ДОБИТЕ
ДА
ВАМ
ПОКА-
ЖЕМ!

ОК! СКАРА-
БЕЈА ЈЕ ВЕР
СПРЕМНА
ЗА ИЗЛА-
ПАЊЕ У
МУЗЕ-
ЈУ!
САМО,
ТА
КУТИЈА НЕ
ИЗГЛЕ-
ДА
СИГУР-
НА...

НАМЕРНО!
СВАКО
ДЕТЕ ЈЕ
МОЖЕ
ОТВОРИТИ
ОБИЧНИМ
НОЖИКЕМ!

ЈА, РАЗУМЕ
СЕ, ИМАМ КЛУЧ!
АЛИ, АКО
БИЛО КО
ДРУГИ ПОКУША
ДА ЈЕ ОТВОРИ,
У СТРАЖАРСКОЈ
СОБИ УПАЛИЋЕ
СЕ ЦРВЕНА
СИЈАЛИЦА...

© 1959, King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ДОБРО
ВЕЧЕ! ЈЕ ЛИ
ОСИ-
ГУРАНО
НЕПРЕ-
КИДНО
ДЕЖУР-
СТВО?

ДА,
МИСТЕР
КИР-
БИ!
СПРЕМ-
НИ
СМО...
ЧЕКА-
МО!

JOHN
PREUTIC
1-7

ЗНАЧИ,
НИКО
ЈЕ
НЕ
МОЖЕ
УЗЕ-
ТИ?

ТАЧНО,
СИНДИ!
УПРАВА
МУЗЕЈА
ЈЕ
ОРГАНИЗО-
ВАЛА
СТАЛНИ
НАДЗОР!

СТРАЖА-
РИ

JOHN
PREUTIC
1-8

И ЈА КУ
БИТИ ТАМО...
СТАЛНО!
А ВИ ЗА
ТО ВРЕМЕ
НЕ ИЗЛАЗИТЕ
ИЗ
ХОТЕ-
ЛА!

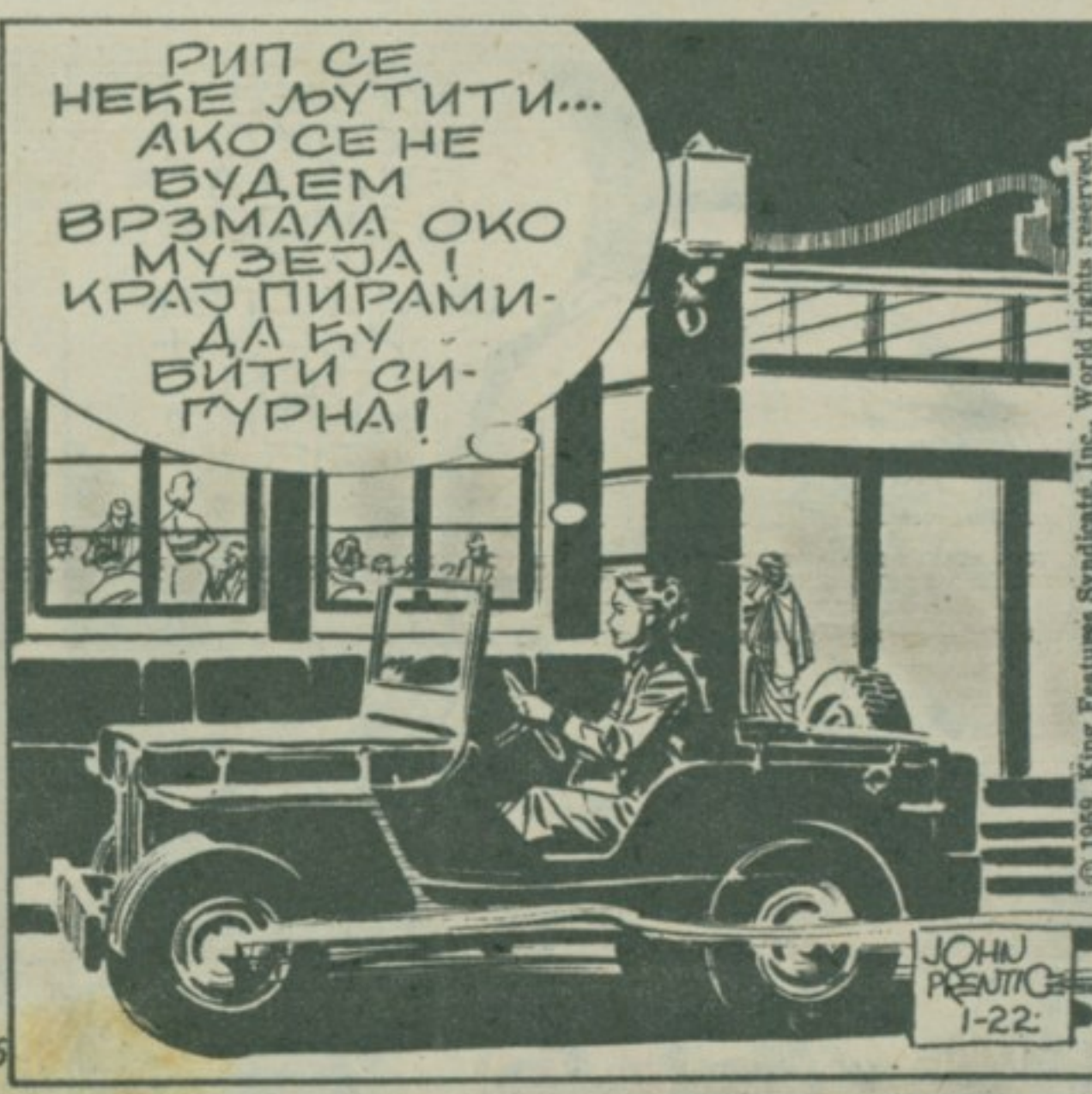
КАКО
ВИ
КАЖЕТЕ,
РИПЕ!

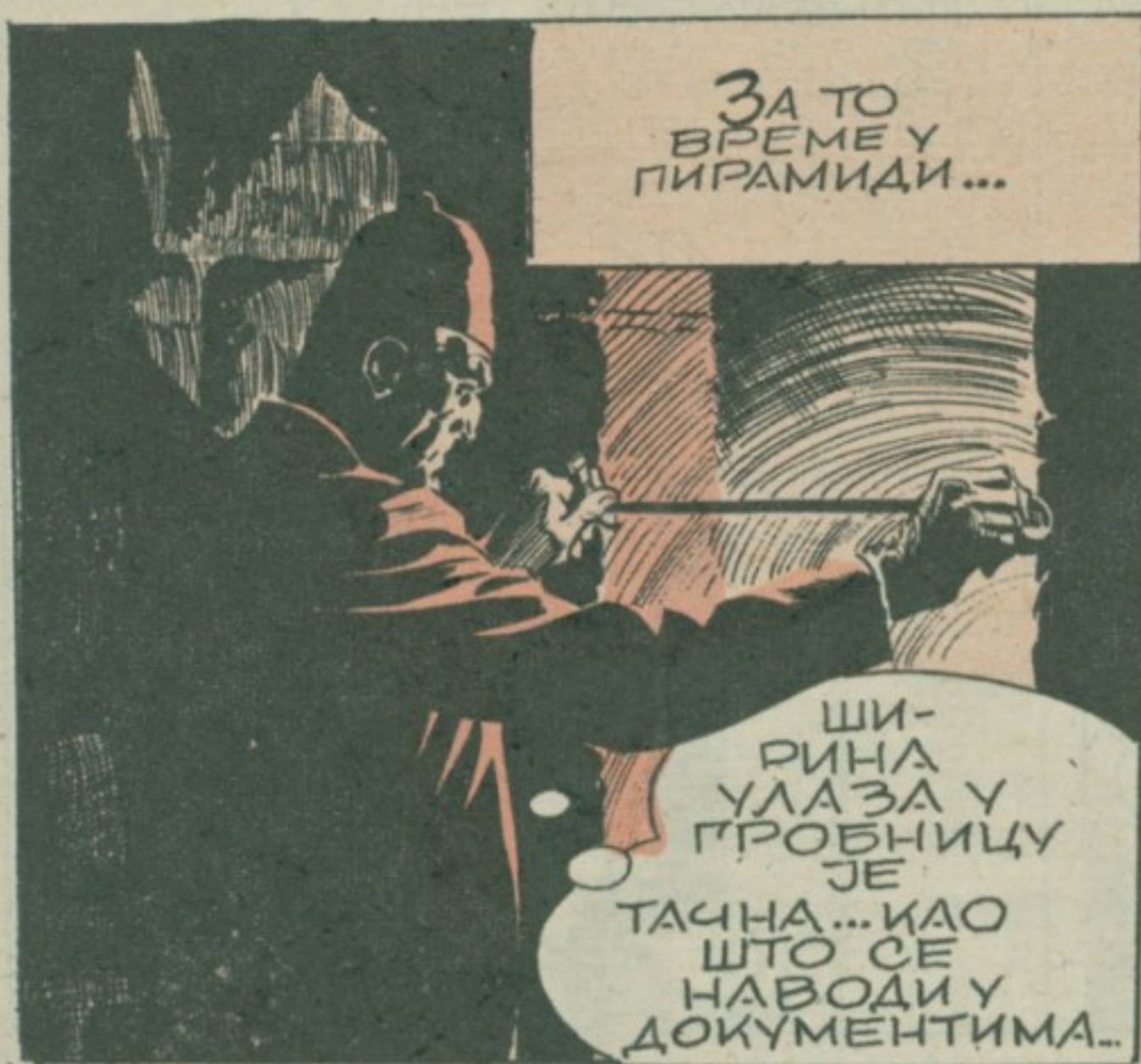

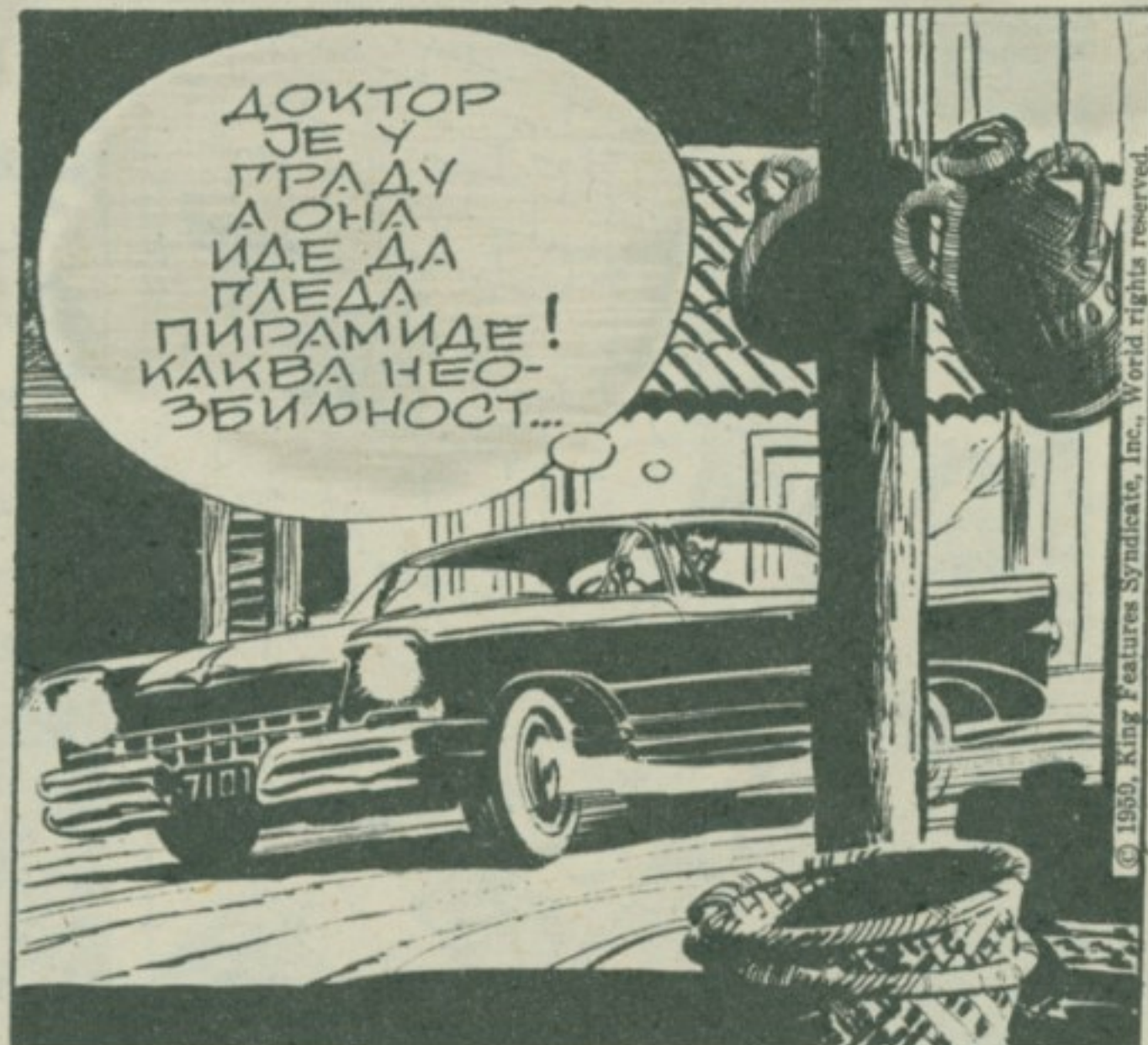
ВРАТИО НАМ СЕ
ТЕЛЕГРАМ, ДОК-
ТОРЕ! ОНАЈ
ГЛУПИ ТОРХАН
ЈЕ НЕСТАО,
КАО ДА
ЈЕ У ЗЕМЉУ
ПРОПАО!

НИ НА КОГА
СЕ НЕ МО-
ГУ ОСЛО-
НИТИ! ТО
БУ САМ ДА
УРАДИМ!

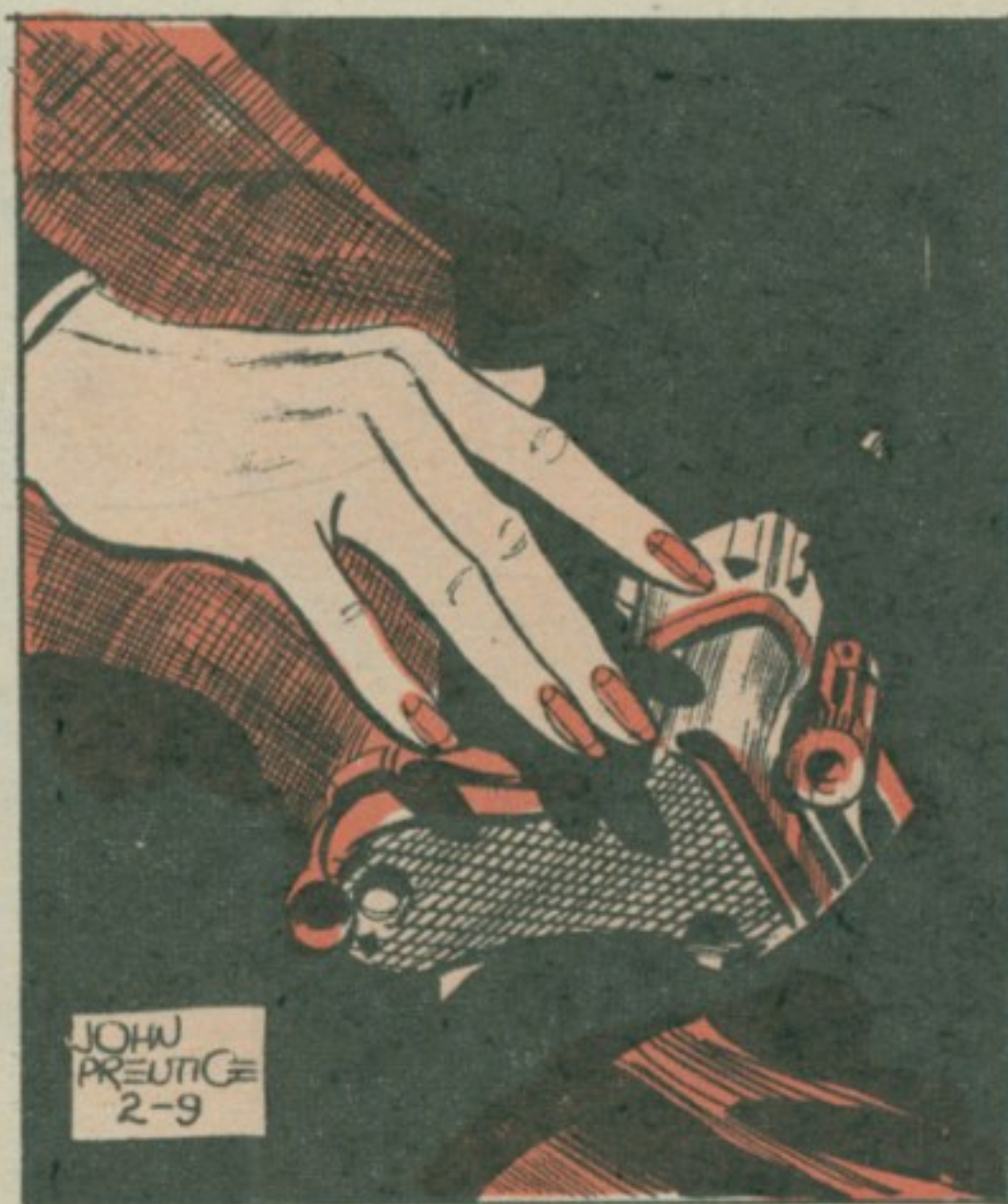
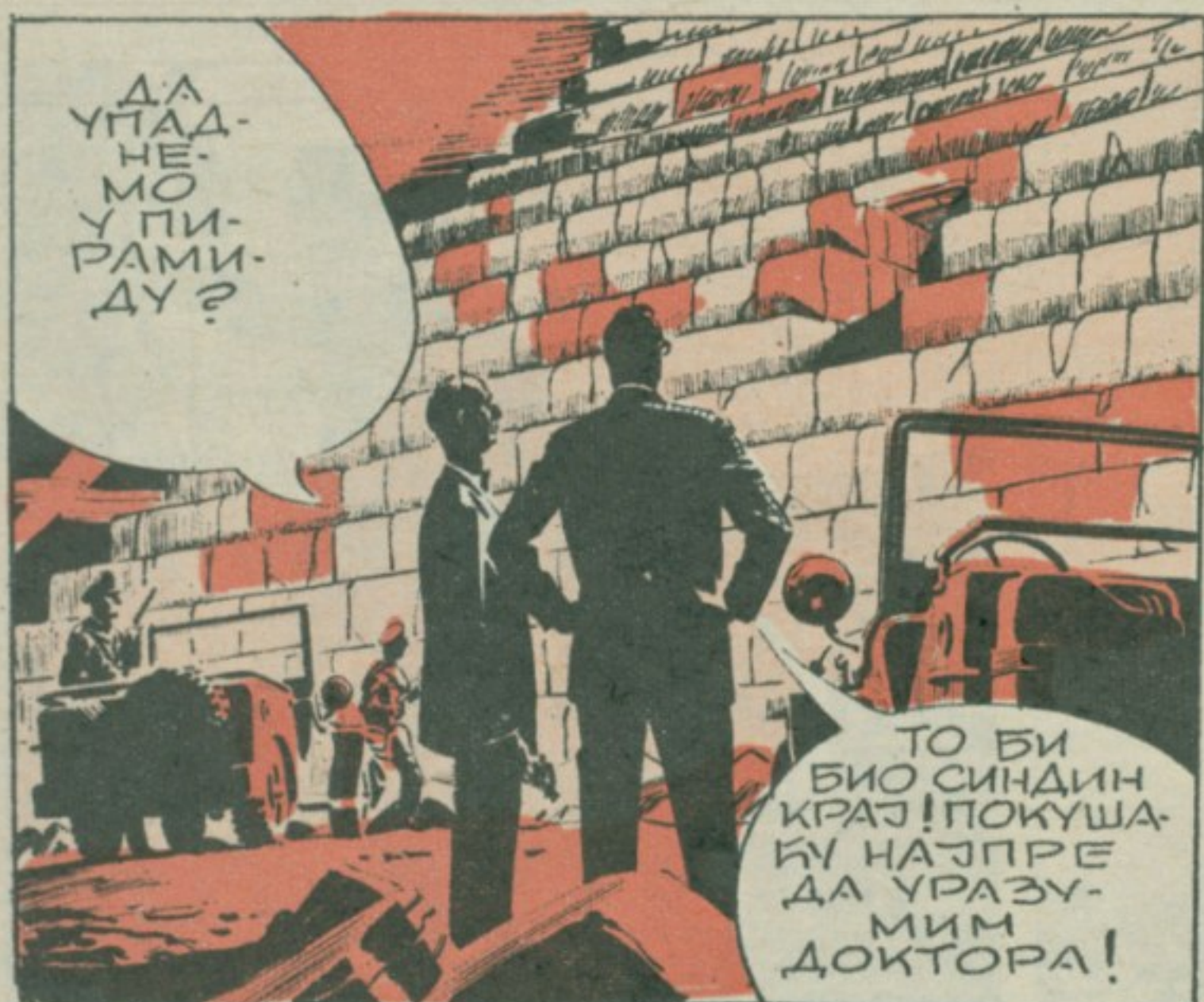

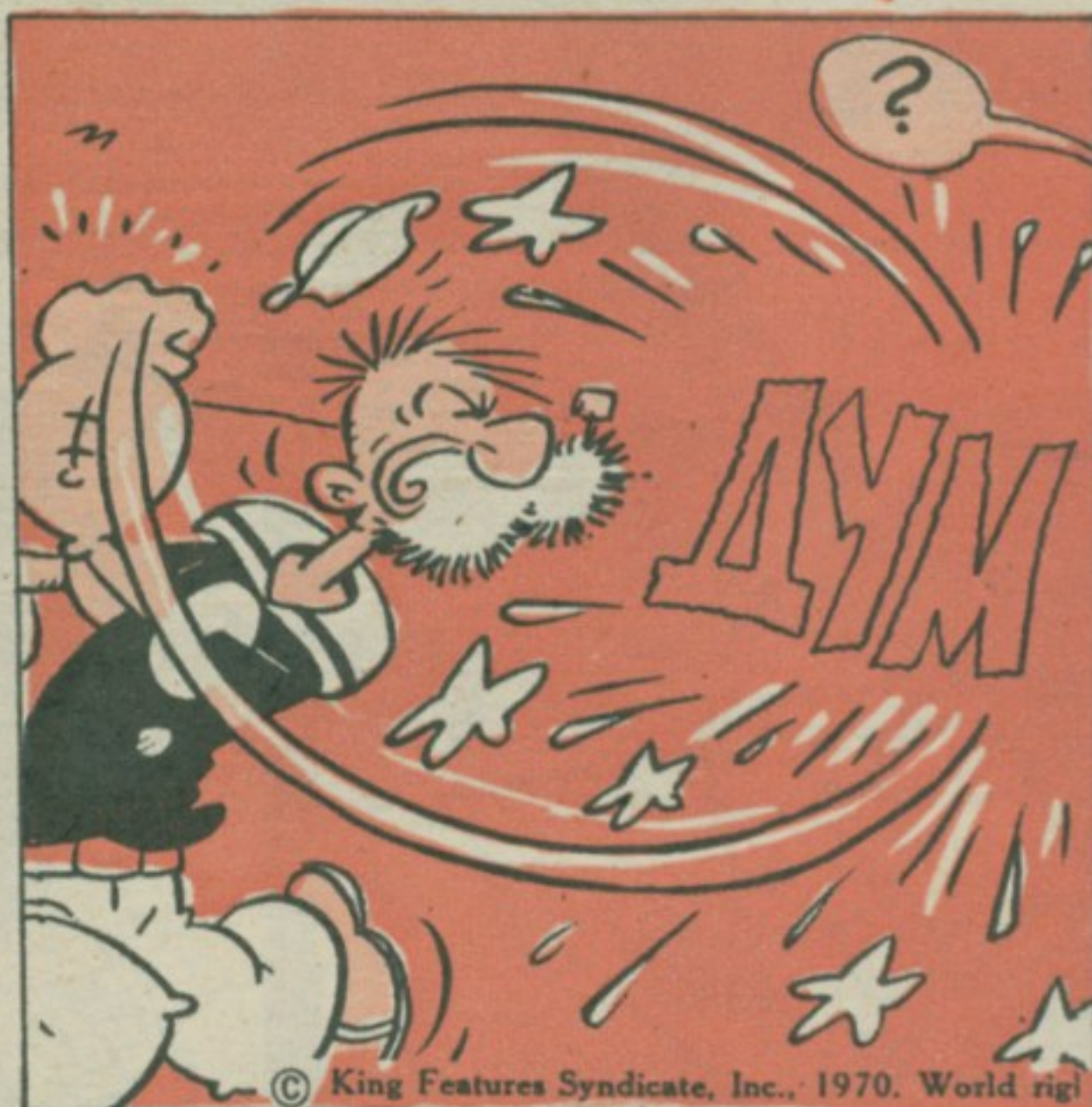

НУЛА Х**** ЛЉУДИ БЕЗ ТЕЛА

Тражимо пријатеље

Ученик сам VIII разреда основне школе. Желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из целе земље. Споразумевам се на мађарском и донекле енглеском језику. Пријатељ сам животиња, скупљам марке и стари новаци. **Михајло Стаменовић**, Булевар АВНОЈ-а 130/17, 11070 Нови Београд.

Желела бих да се дописујем са младим девојкама и из земље и иностранства. Имам 18 година. Волим спорт, музику и књижевност. **Мирјана Играч**, Цвијићева 63, 11000 Београд.

Желела бих да се дописујем са вршњацима из целе земље. Скупљам салвете и значке. Навијам за „Првену звезду“. Поздрављам све читаоце „Политичког забавника“. Имам 11 година. **Биљана Поповић**, Пете Козарске бригаде 27, 78000 Бања Лука.

Имам 11 година и желео бих да се дописујем са децама и девојкама из наше земље. Волим спорт а највише цудо, карате и кошарку. Од певача волим: Златка, Кићу, Ивицу и друге. **Александар Шијачић**, Вардова 2/1, 21480 Србобран.

Ученик сам VII разреда основне школе. Желим да се дописујем са другарицама и друговима из Енглеске на енглеском језику. **Милодраг Стојановић**, Војни Пут 400/1 11081 Земун.

Имам 15 година и желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Волим бит музику и скупљам значке. **Драган Стојановић**, уч. 1/2 Грађевинске техни. школе, 19350, Књажевац.

Имам мало чудну жељу: желим да се дописујем са свим девојкама и децама који имају више од 15 година а посебно са девојкама које се зову Бранкица. Језик дописивања српскохрватски, македонски, француски и руски. **Снежана Самарџијева**, Улица Емил Зола 16, 17. реон, Скопље.

Имам 14 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље. Волим забавну и народну музику. Обожававам Кићу, Хокија и Далиборку. Скупљам марке и навијам за „Првену звезду“. **Драган Ступар**, Хусинских рудара 247, 75000 Тузла.

Желим да се дописујем с друговима и другарицама из наше земље. Скупљам фотографије глумаца и певача забавне музике. Имам 10 година. **Љупчо Мукоски**, 97335 с. Вевчани-Струшко.

Имам 14 година и желео бих да се дописујем са својим вршњацима из наше земље и иностранства.

Језик дописивања српскохрватски и руски. **Вуко Ракочевић**, 38331 Витомирица.

Имам 17 година и желео бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. **Жарко Андрић** (код Петковића), Вишњичка 15/2, 11060 Београд.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије а највише из СР Македоније. Имам 16 година. **Сехит Мурић**, Р. Садику 67, 38300 Пећ.

Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из Југославије. Имам 10 година. Скупљам марке и салвете. Волим забавну музику. Језик дописивања српскохрватски и словачки. **Руженка Человски**, Булевар 23. септембра бр. 83, 21000 Нови Сад.

Желим да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Имам 11 година. Скупљам значке. **Зорица Стојановић**, 11 октомври 115/11, 91000 Скопље.

Желео бих да се дописујем с друговима и другарицама из земље и иностранства. Језик дописивања: српскохрватски, турски и француски. Имам 18 година. **Фаредин Јусеиновски**, Димо Н. Димов 34, 92000 Штип.

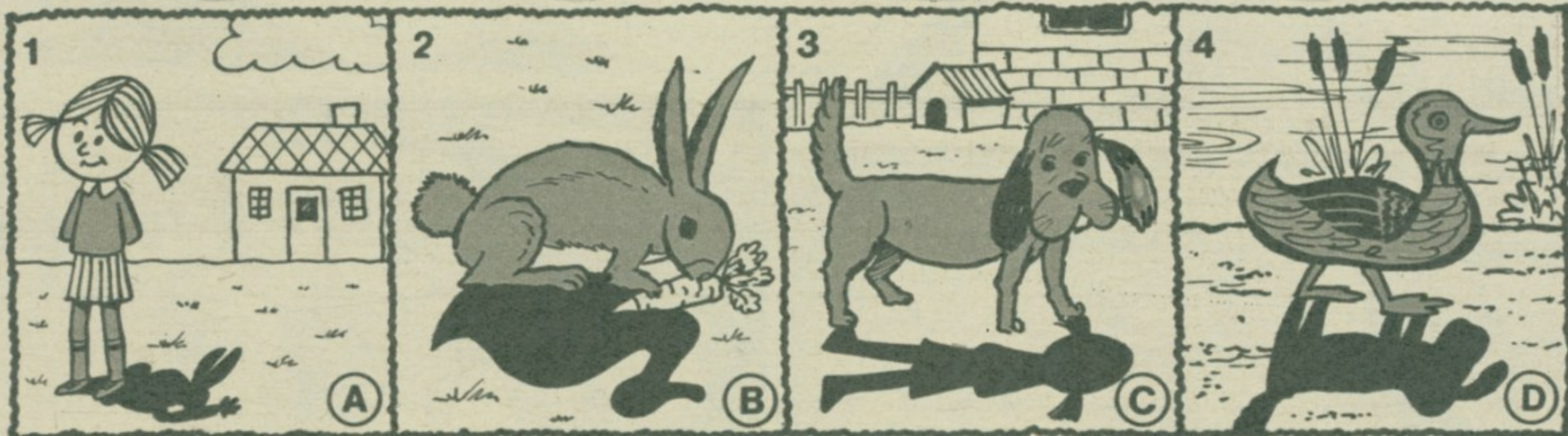
Желим да се дописујем са другарицама и друговима широм Југославије. Навијам за „Жељезничар“. Волим народну музику и скупљам фотографије певача. **Џевад Мурга**, В. Нушића 5, 71000 Сарајево.

Имам 13 година. Желела бих да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље. Уз писмо молим фотографију. **Снежана Костић**, Макишка 6, Београд — Чукарица.

Имам 11 година и желим да дописива ти с омладином широм Југославије и СССР. Скупљам: грамофонске плоче, марке, луткице и разгледнице. Волим бит музику и спорт. **Дина Маријан**, Карловачка 53, 59000 Шибеник.

Имам 15 година. Желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље. Волим спорт и музику. У писму бих молио фотографију. **Борис Ледерер**, Дом ЖЕКЦ-а Алајева 32, 61000 Љубљана.

Желим да се дописујем с друговима и другарицама широм наше земље и СССР. Имам 13 година и одлична сам ученица. Навијам за „Партизан“. Скупљам „Кандит“ марке, напелнице и значке. **Светлана Никлић**, Трг 6, 36310 Сјеница.

ИГРА СЕНКИ

Сунце се поиграло и бацило погрешне сенке животиња и девојчица на нашем цртежу. Погоди: чија је која сенка.

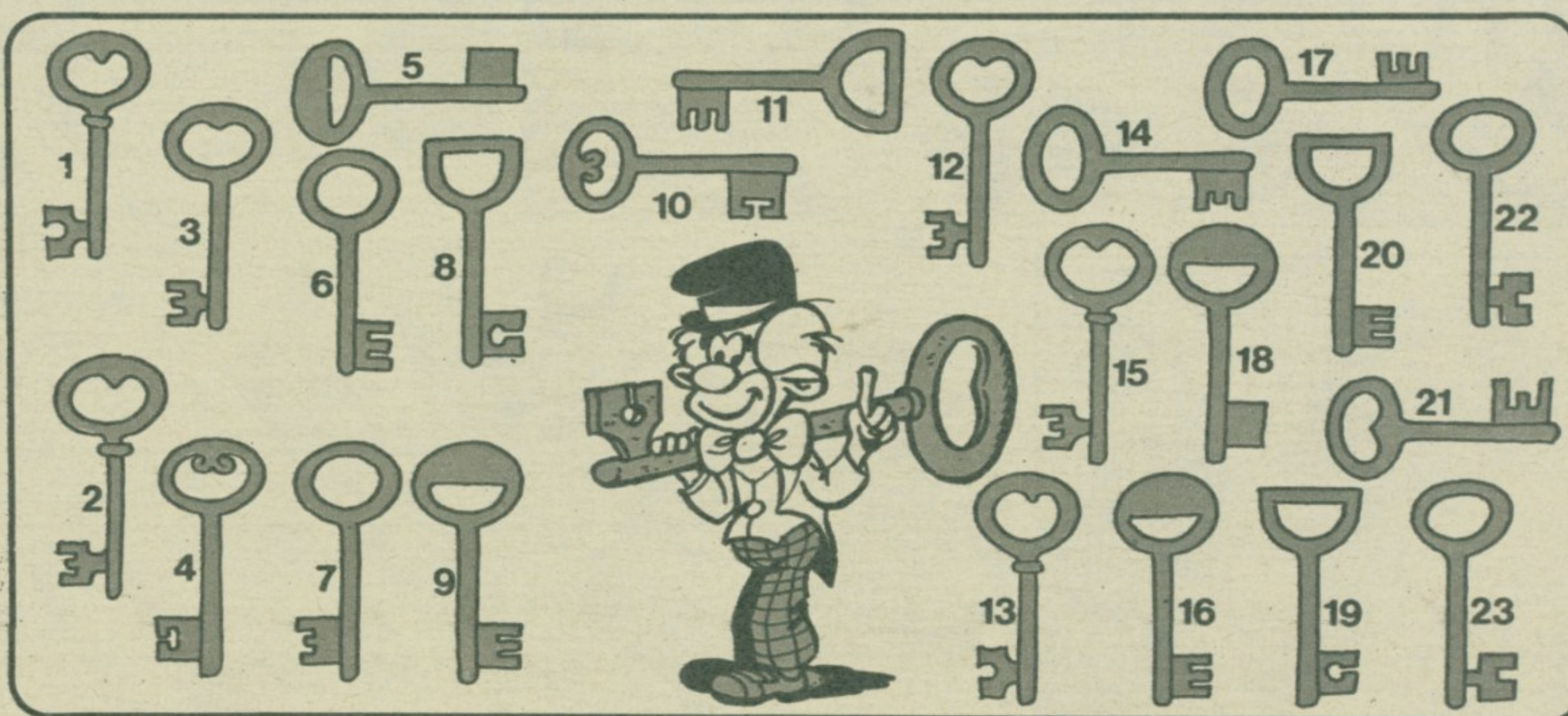
ОДГОВОР:

1-А,
2-Б,
3-Д,
4-В.

ЗБИРКА ЧИКА МИРКА

Годинама чика Мирко скупља кључеве и као што се види сакупио је лепену збирку. Али, на жалост, сви изгубили су у дуплику. Одговори: који кључ нема свој пар.

ОДГОВОР:
Кључ број 21.

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: ЗДРАВИЦА ЗА ЧЕЛИК!

ПУШКА ЗА

Ко мисли да је ваздушна пушка безазлена играчка — љуто се вара! Још у Наполеоново време постојала је таква „нечујна пушка“ којом су Аустријанци убијали његове гласнике, а данас се чак и олимпијци овим оружјем такмиче за златну медаљу.

Олимпијска ваздушна пушка, наравно, представља мало чудо технике и прецизности: добар стрелац може њоме да погоди десет пута узастопце у сам центар мете на удаљености од 10 метара, а то значи десет пута у исту рупу јер је центар само мало већи од пречника зрна, дијаболо. Таква пушка је веома скупа (цена јој је до 3500 динара!) али се зато сматра најпрецизнијом од свих пушака за такмичење.

НЕЧУЈНА И ПОУЗДАНА

Развој ваздушне пушке коју многи сматрају дечјом почео је у ствари после другог светског рата и то у побеђеној Немачкој чијим су грађанима савезници забрањивали употребу ватреног оружја у спортске и ловачке сврхе. Пошто је стрељаштво одувек било немачки национални спорт, произвођачи су почели масовно да

израђују јефтине, али знатно усавершене ваздушне пушке и пиштоље. Фабрика „Валтер“, позната у целом свету по својим пиштољима, потпуно се преоријентисала, бар у прво време по завршетку рата, на ваздушно оружје и произвела тако рећи недостижне ваздушне и гасне пиштоље.

За неколико година ваздушна пушка освојила је Европу а нешто касније и Америку. За популарност има да захвали низу предности над класичном пушком: скоро је нечујна, ла-

ка, једноставна за одржавање и јефтина. У нашој земљи цене ваздушних пушака ниже су него у иностранству где се најјефтинија оваква пушка не може наћи испод 300 динара.

Код нас су дуго биле веома популарне ваздушне пушке које је производила „Црвена застава“ из Крагу-

јевца. Пошто ове пушке већ више година нема на тржишту, увозници су набавили совјетске, мађарске и чехословачке пушке доброг квалитета и по приступачним ценама: „Славија 620“, увоз из Чехословачке, и „ЕЛП 29“, увезена из Мађарске, коштају по 250 динара, а „ЕЛП 22“ само 225 динара.

ком. Специјална пумпа могла је да набије ваздух у куглу све до притиска од 250 килограма на један квадратни ич, што доказује да су пушкарни оног доба израђивали веома квалитетно оружје. Зна се, на пример, да је једна таква пушка 16 година држала ваздух у резервоару и да, кад је испуњена, ништа није изгубила у снази!

Ове старинске пушке испуњивале су оловна зрна у облику кугли и могле су за један минут да избаце и до 20 таквих куршума. То је била недостижна брзина у време када је класичну пушку војник морао прво да напуни барутом, набије кучином, затим да стави оловна зрна

ДВАДЕСЕТ КУРШУМА У МИНУТУ

Пушка на компримовани ваздух има дугу историју. Израђена је крајем XVI века у Европи и извесно време се успешно такмичила с класичном пушком на барут. Могла је да убије човека на 150 метара и, пошто је била нечујна, представљала је страшно оружје у рукама скривеног снајпера. Зато је Наполеон наредио да се стреља сваки аустријски војник код кога се нађе оваква пушка.

У то време, а тачније 1804. године, чланови експедиције Луис и Кларк донели су ваздушну пушку у Северну Америку. Историчари кажу да су они том пушком ловили јелене и да је била слична аустријској пушци из доба Наполеонових ратова. То значи да је имала резервоар у облику лопте начињен од гвожђа или бакра у коме се налазио ваздух под притис-

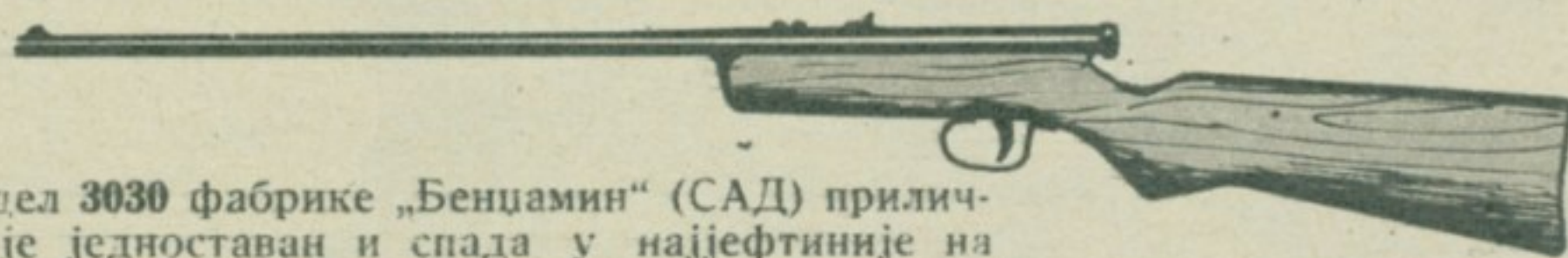
ГАСНЕ ПУШКЕ

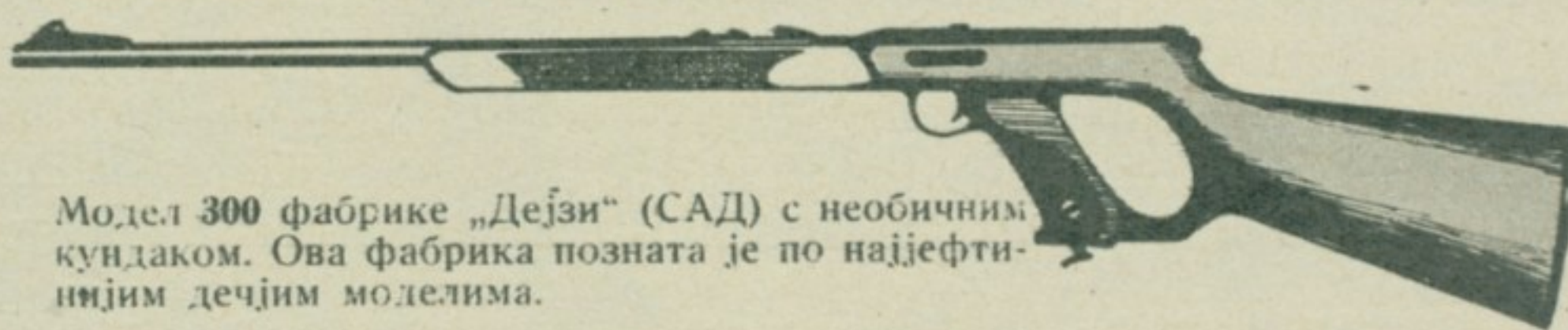
Модел трепмастер фабрике „Кросмен“ (САД) употребљава пластична зрна и изузетно велике гасне патроне.

Модел пел-клип фабрике „Кросмен“ (САД) пуни се дијаболама као и већина других гасних пушака.

Модел 3030 фабрике „Бенџамин“ (САД) прилично је једноставан и спада у најјефтиније на америчком тржишту.

Модел 300 фабрике „Дејзи“ (САД) с необичним кундаком. Ова фабрика позната је по најјефтинијим дечјим моделима.

ПУШКЕ СА РЕЗЕРВОАРОМ

Модел бејг, са резервоаром за ваздух испод, који су Луис и Кларк донели у Америку 1804. године.

Модел 77 А фабрике „Смит и Весон“ (САД). Ваздух се пумпа повлачењем дрвене облоге (испод цеви).

Модел пампмастер 1400 фабрике „Кросмен“ (САД). Има затварач као права репетирка.

Модел плава трака фабрике „Шеридан“ (САД). Има задњи нишан који може прецизно да се подешава.

Модел 342 фабрике „Бенџамин“ (САД). Ваздух се пумпа повлачењем дрвене облоге (испод цеви).

СПОРТ, ЛОВ И РАТ

даље прилично компликоване, тешке и веома скупе.

ПУМПА ЗА ПУШКУ

И данас се производе ваздушне пушке с резервоарима, али их увелико потискују пушке на опругу и на гас. Резервоар са компримованим ваздухом су задржали углавном Американци чије фирме „Смит и Весон“, „Бенџамин“, „Шеридан“ и „Кросмен“ производе овакве пушке. За сваки метак мора се у резервоар напумпати ваздух и, зависно од притиска који се том приликом ствара у резервоару, ова пушка се може употребити како за игру тако и за лов на птице и мале животиње.

Ове пушке, као уосталом и све друге, пуне се „дијаболома“, оловним зрнима која имају специфичан облик: напред су затупаста, у средини сужена, док се крај шири у облику сукњице.

У последње време све су популарније пушке на гас које с једним пуњењем могу да избаце већи број зрна. По аутоматске пушке ове врсте омогућују да се сваки повлачењем обарача испали по једна дијаболоа а да се при том оружје не мора

Модел Славија 620 (ЧСР) популаран је у Југославији због великог домета, прецизности и цене.

Модел 427 фабрике „Винчестер“ (САД) разликује се од европских пушака ове врсте посебно заштићеном мушницом.

Модел 1894 фабрике „Дејзи“ (САД) налик је на пушку са Дивљега запада. Напиње се повлачењем ручице иза окидача.

Модел М-1 фабрике „Кросмен“ (САД) је имитација војничке пушке. За убацивање дијаболоа повлачи се затварач.

и најзад да затегне ороз! Ваздушна пушка имала је и друге велике предности осим што је била нечујна, веома прецизна и брза. Њој нису сметале влага и киша које могу да навлаче барут када пушка „слаже“ у одсудном тренутку, осим тога није много трзала при опаљивању нити се димила и тиме откивала место стрелца.

Ипак, како је време пролазило, класичне пушке су се усањивале и потискивале ваздушне које су остале и

„пумпати“. То се постиже убацивањем посебних гасних патрона у којима је сабијен угљен-диоксид. Ослобођени гас тера дијаболоу кроз цев дајући јој велику почетну брзину. На тај начин стрелац не мора да се натезе и да пушку пре сваког окидања „пумпа“ или „ломи“ да би створио у њој потребан притисак за испљивање.

Међу гасним пушкама у САД је најчувенија трепмаштер фабрике „Кросмен“ која употребљава изузетно велике гасне патроне. Она избацује посебна пластична зрна која могу на удаљености од 10 метара да разбију мету од печене иловаче. Иначе, једно гасно пуњење довољно је за 50 хитаца!

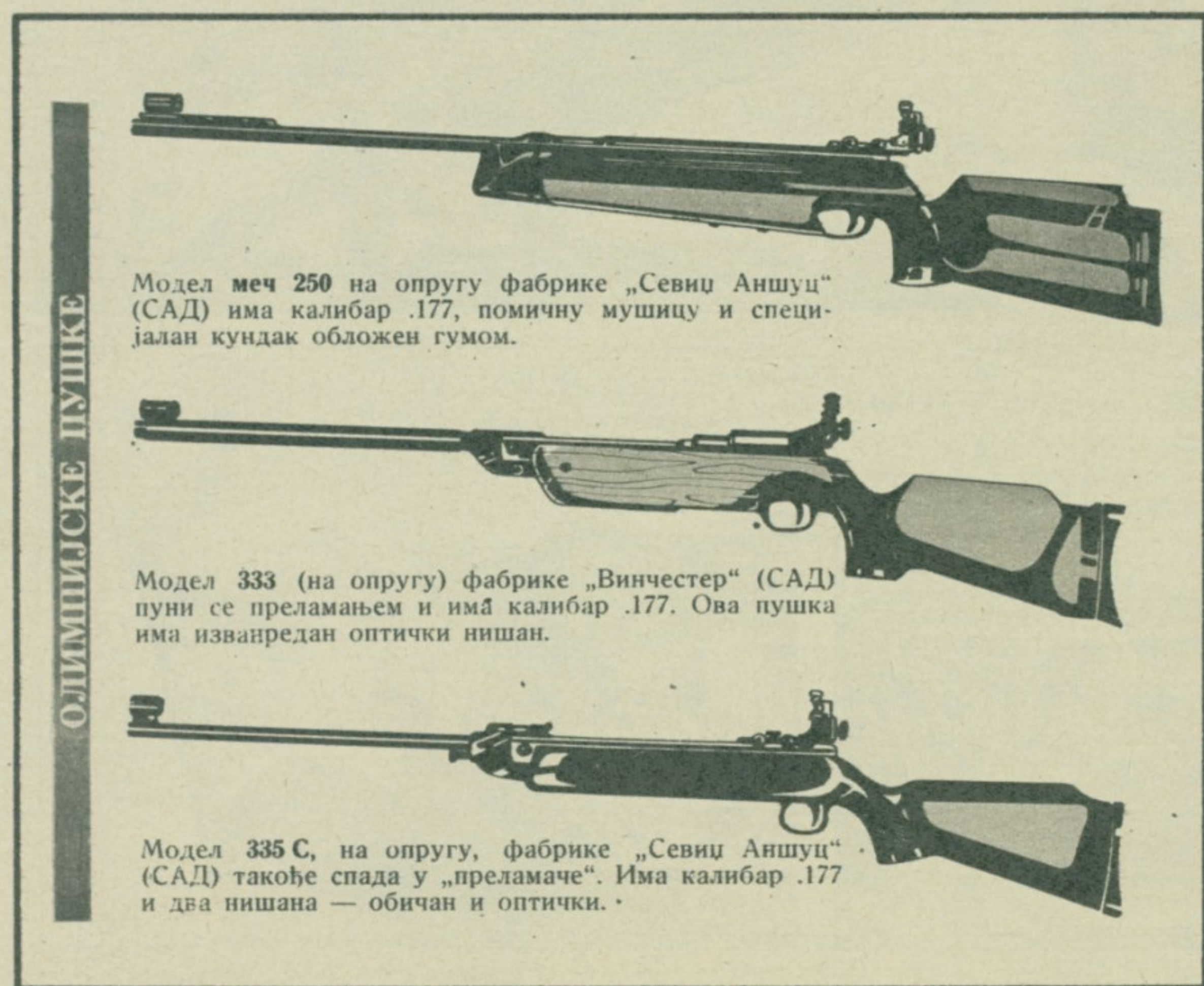
Пушке овог типа се управо због тога користе за олимпијска и друга такмичења. Једини им је недостатак трзај приликом повлачења окидача проузрокован покретањем снажног и тешког клипа. Да би се то отклонило у најбоље ваздушне пушке уграђује се читав механизам за ублажавање трзаја — код једних се то постиже клизањем цеви уназад при опаљивању, као код топова, а код других покретањем додатног клипа у супротном правцу од оног у коме се креће главни клип. Овакве пушке потпуно су нечујне и тек по рупи у мети може се видети да је метак испљен!

П. З.

ПРЕЛАМАЧЕ СУ НАЈБОЉЕ

Трећи тип ваздушних пушака је најраспрострањенији и најбољи. То су такозване преламаче које помоћу врло снажне опруге сабијају ваздух у посебном цилиндру иза цеви. Ове пушке су веома једноставне јер им није потребан специјалан вентил који мери ваздушни притисак или количину гаса потребну за опаљивање, као што је случај са пушкама са резервоаром и на угљен-диоксид. Опруга којом се сабија ваздух, међутим, омогућава да количина сабијеног ваздуха буде увек иста, брзина зрна приликом излетања из цеви је мања или већа, највише до два метра у секунди, што не може да постигне чак ни ватрено оружје.

Овакве пушке имају нишане који се подешавају микро метарским завртњем, специјалне мушице, подешавајуће окидаче, гумом постављене кундаке и тд. Цена им је од 2500 до 3500 динара.

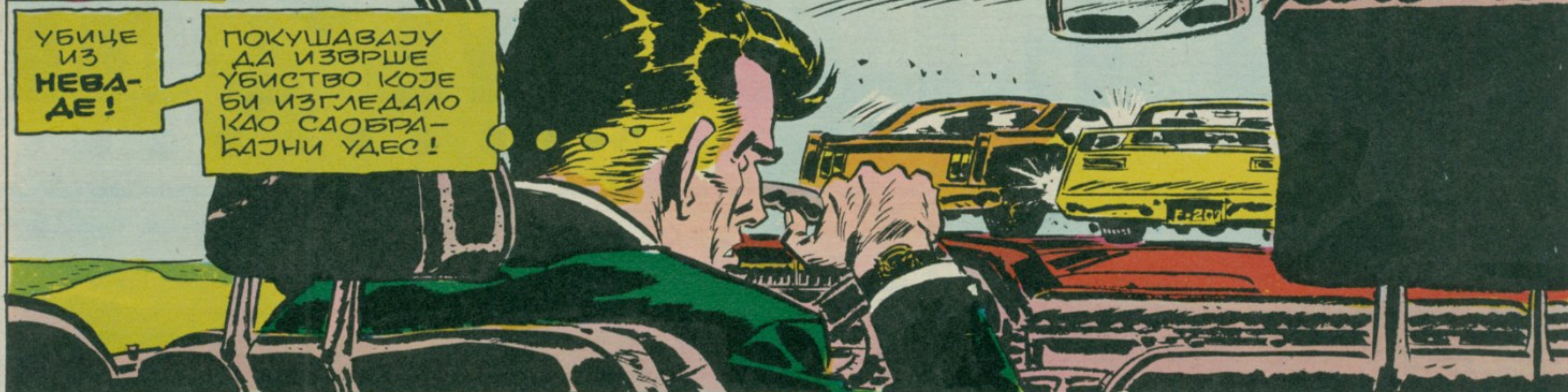

Модел меч 250 на опругу фабрике „Севиц Аншуц“ (САД) има калибар .177, помичну мушницу и специјалан кундак обложен гумом.

Модел 333 (на опругу) фабрике „Винчестер“ (САД) пуни се преламачом и има калибар .177. Ова пушка има изванредан оптички нишан.

Модел 335 С, на опругу, фабрике „Севиц Аншуц“ (САД) такође спада у „преламаче“. Има калибар .177 и два нишана — обичан и оптички.

ИЗНЕНАДА СЕ ИЗА ХАЗАРДА СТВОРИО ЈЕДАН АУТО-МОБИЛ...

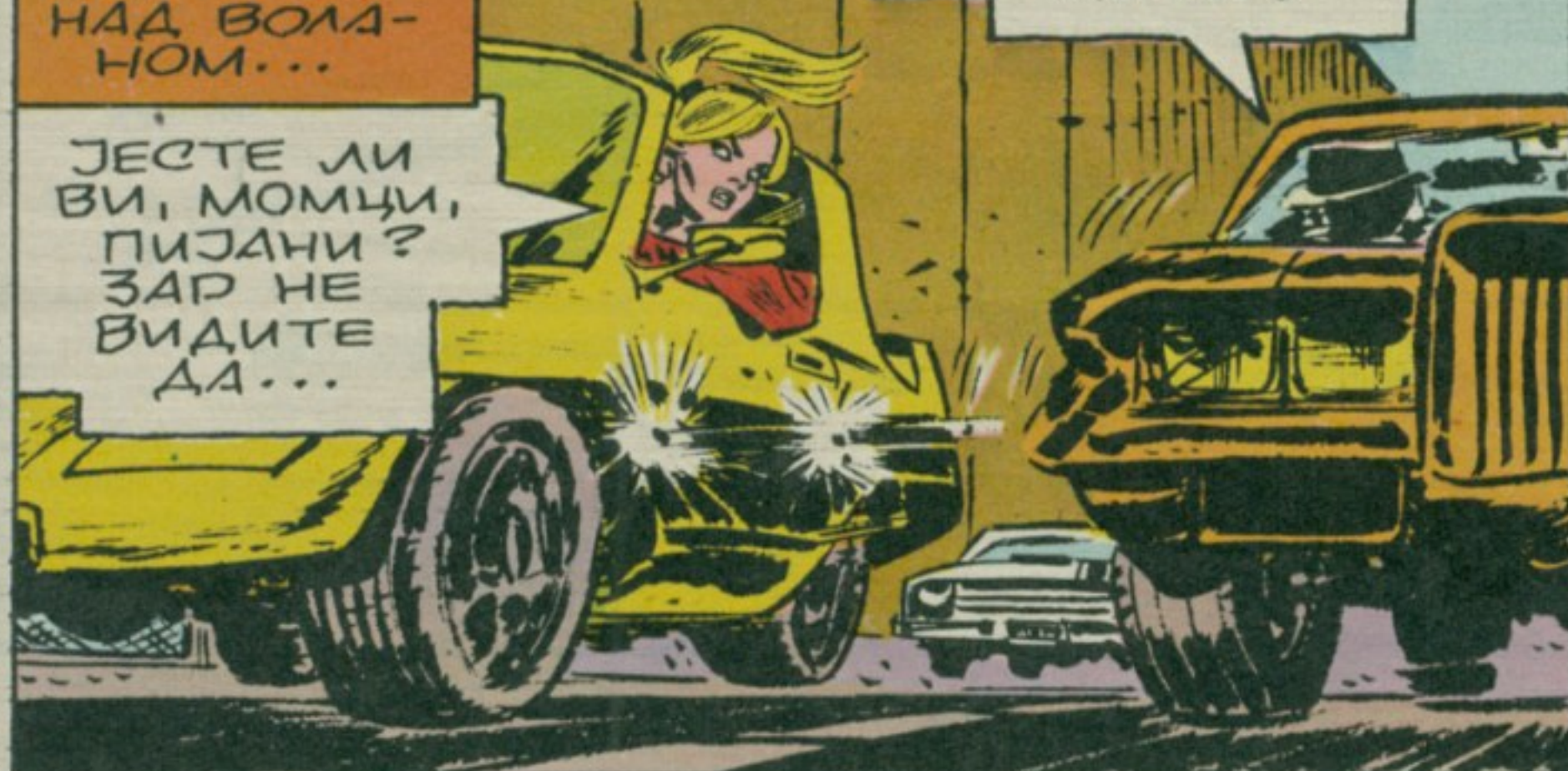
УБИЦЕ ИЗ НЕВАДЕ!

ПОКУШАВАЈУ ДА ИЗВРШЕ УБИСТВО КОЈЕ БИ ИЗГЛЕДАЛО КАО САОБРАЋАЈНИ УДЕС!

КРИС ЈЕ ПОКУШАЛА ДА САЧУВА КОНТРОЛУ НАД ВОЛАНОМ...

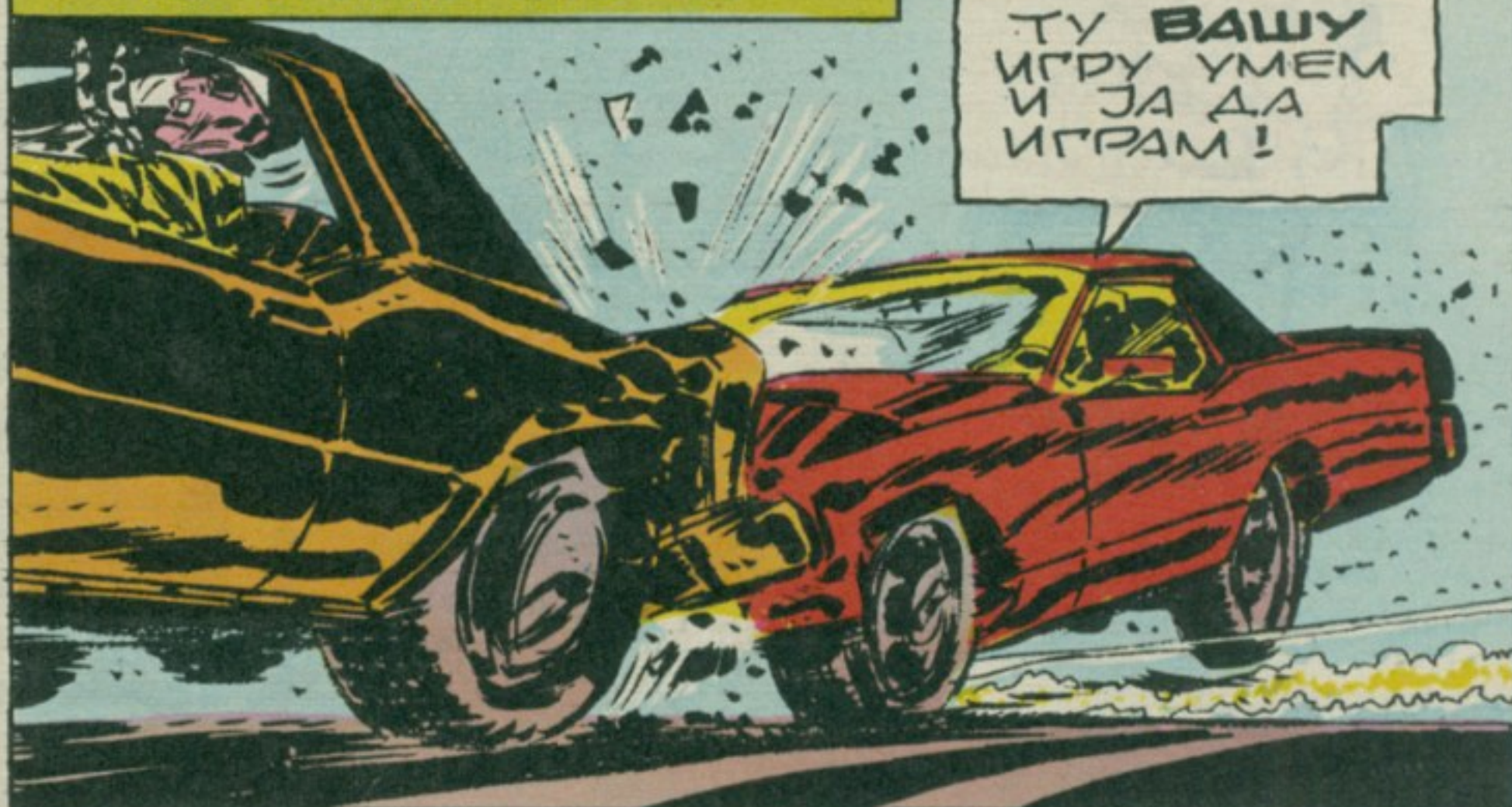
ЈЕСТЕ ЛИ ВИ, МОМЦИ, ПИЈАНИ? ЗАР НЕ ВИДИТЕ ДА...

УМУКНИ, БЕБИЦЕ! С НАМА СЕ НИЈЕ ШАЛИТИ!

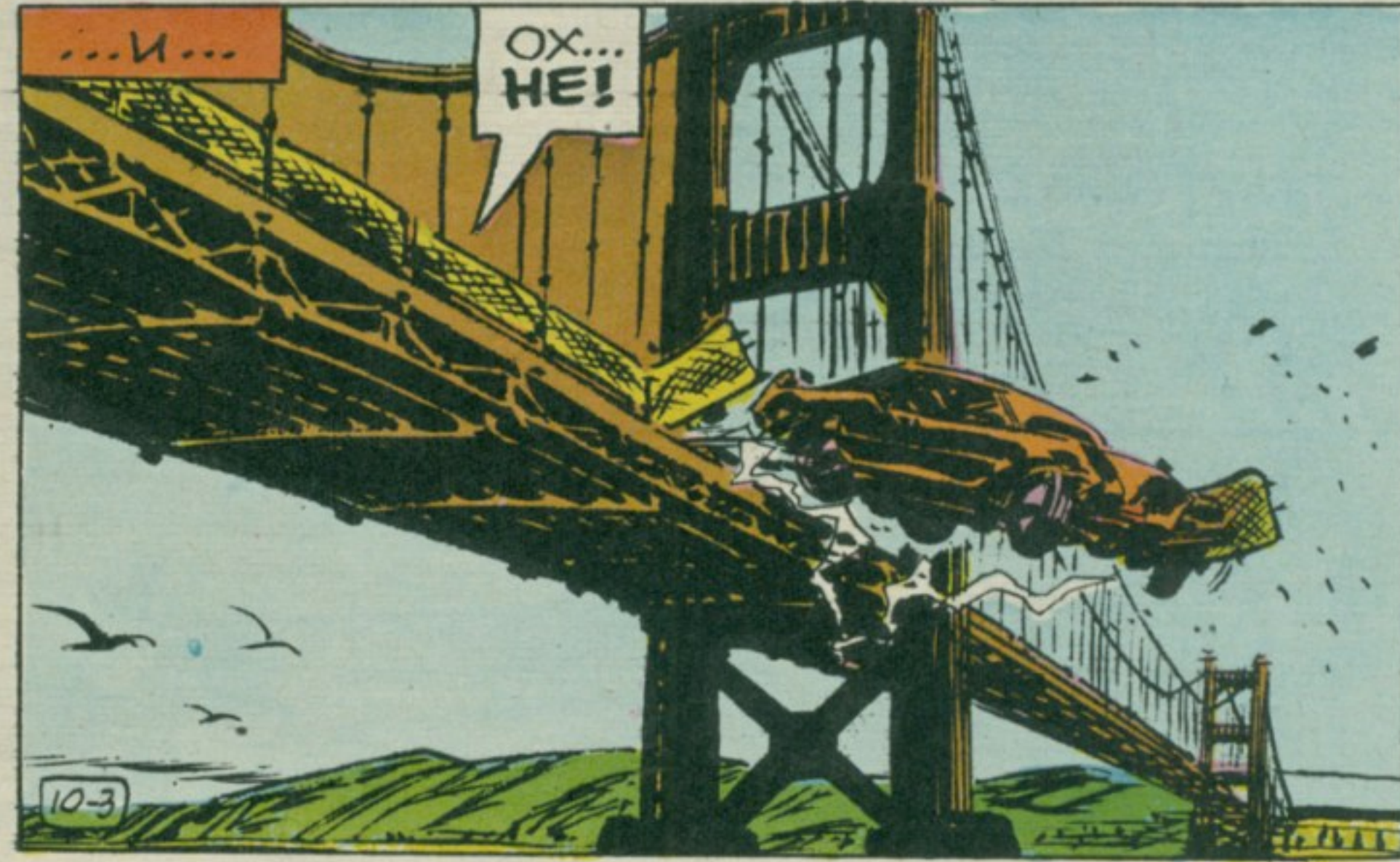

ХАЗАРД ЈЕ ПРОМЕНИО ТРАКУ И ДАО ГАС...

ТУ ВАШУ ИГРУ УМЕМ И ЈА ДА ИГРАМ!

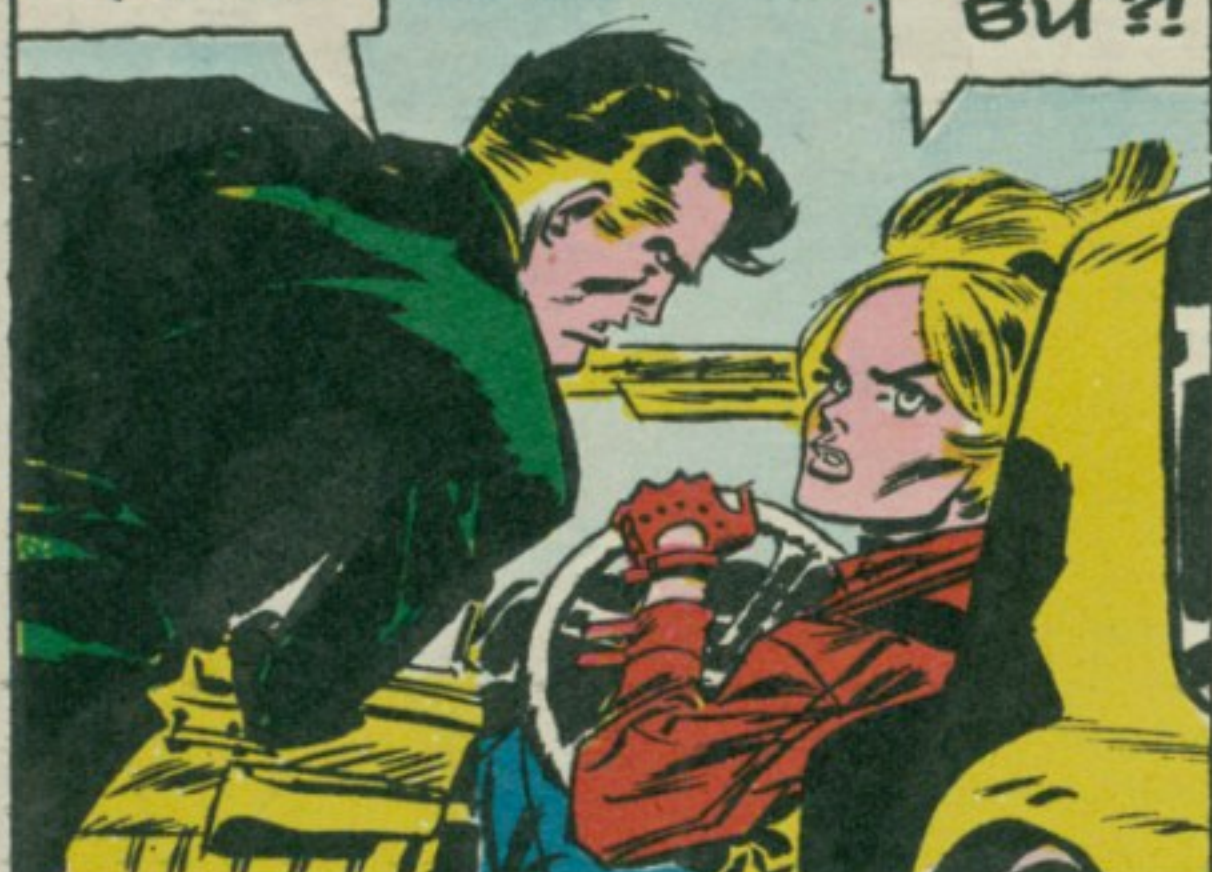

У ЛАНЧАНОМ СУДАРУ КОЛА НАЈМЉЕНИХ УБИЦА ОДБАЧЕНА СУ У СТРАНУ. КРИС ЈЕ НАГЛО ЗАКОЧИЛА...

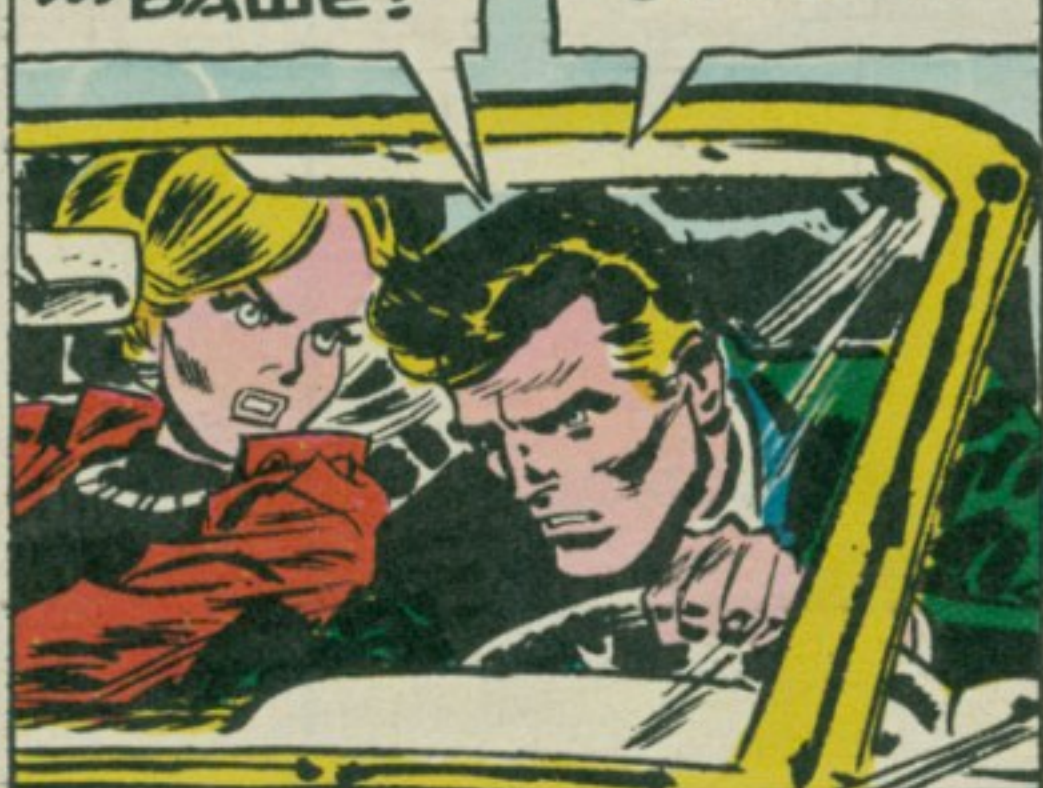
БРЗО ПРЕБИТЕ У МОЈА КОЛА! ИЗВУКИ БУ ВАС ОДАВДЕ!

ШТА?! КО СТЕ ВИ?!

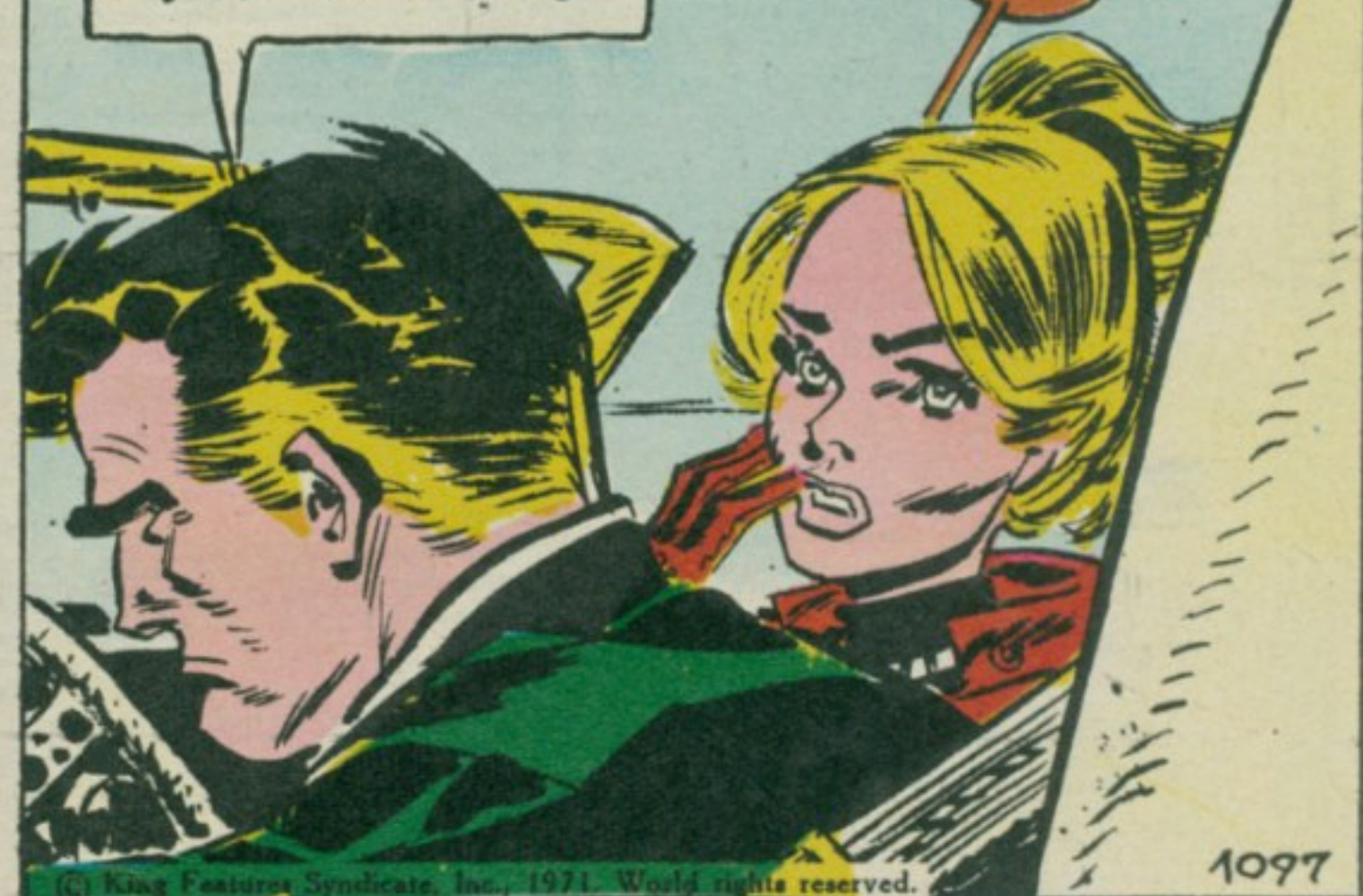

МОМАК КОЈИ ЈЕ УПРАВО СПРЕЧИО ЈЕДНО УБИСТВО... ВАШЕ!

И ЈЕДИНИ НАЧИН ДА ОСТАНЕТЕ ЖИВИ ЈЕСТЕ...

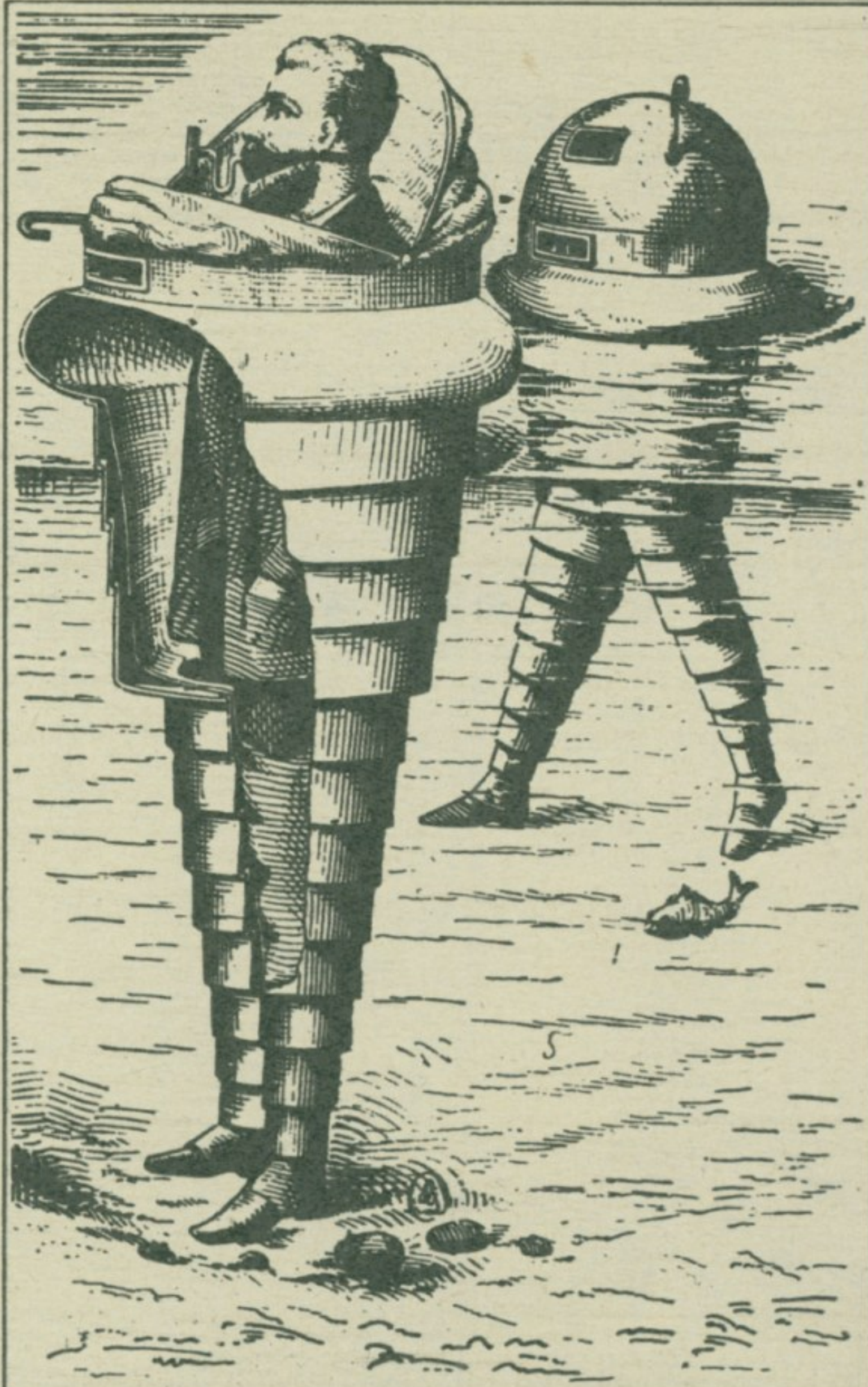
... ДА ВАС СМАТРАЈУ МРТВОМ!

УДОБНОСТ И МОДА

Године 1887. мода налаже да-
мама да на доњем делу леђа
испод хаљине носе неку вр-
сту високог рама који се зове „турнир“. Довитљив проналазач је испод „турнира“
уградио и високу столицу, па овај уређај омогућује женама да се лепо одморе
после дугог стајања или шетње. Било би занимљиво сазнати да ли проналазачи рас-
полажу још неким сличним генијалним изумом који би даме могле да користе спа-
јајући на тај начин лепо са удобним.

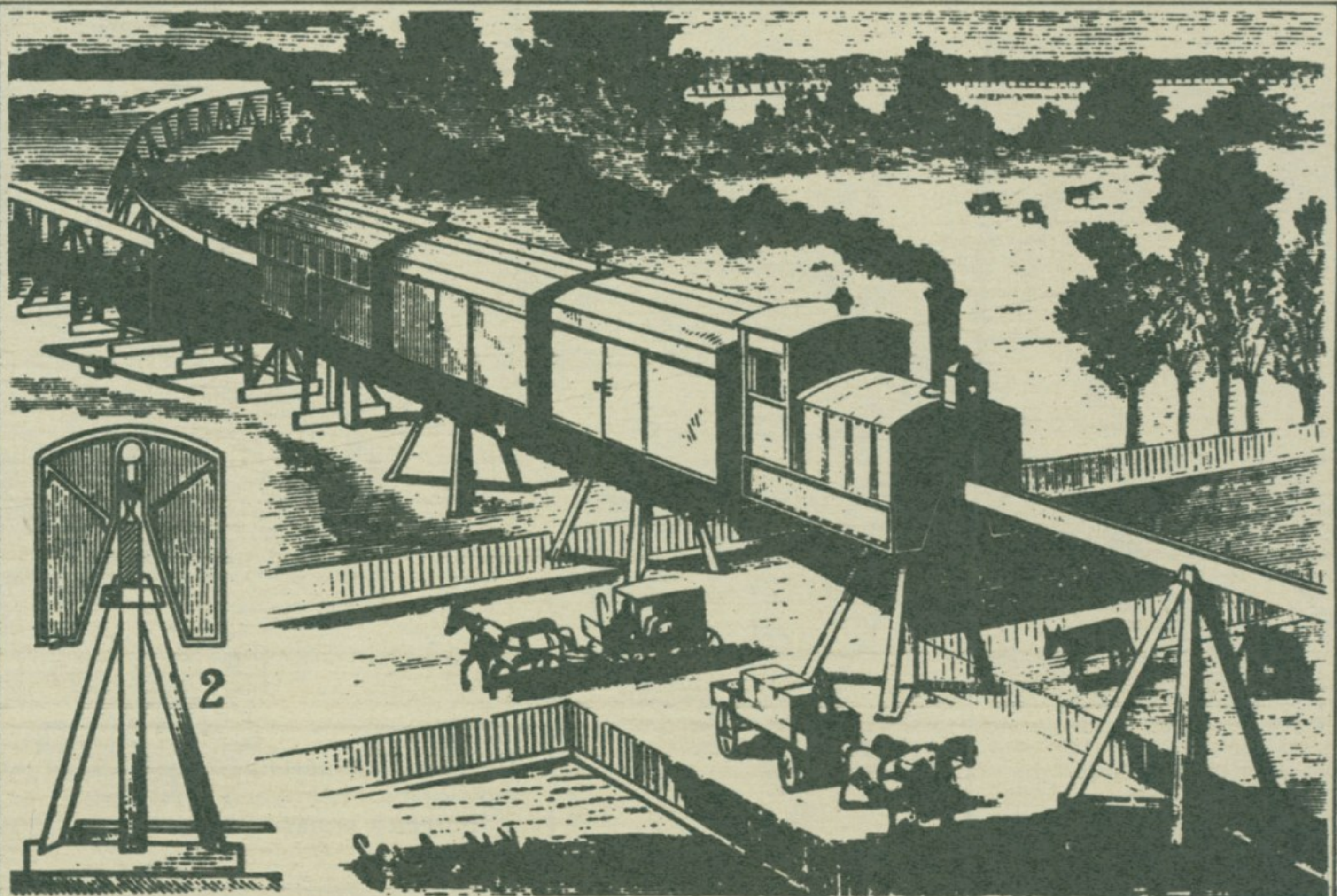

ПЛОВАК ЗА СПАСАВАЊЕ

Трого Бик из Њу Џерсија у САД изумео је 1877.
справу за спасавање која личи на пловак у коме бродо-
ломник може да покреће главу и руке. У горњем
делу су храна и вода за пиће довољни за месец дана.
У бури поклопац на пловку се затвара, а бродолом-
ник гледа кроз прозорче и дише кроз савијену цев.
Пловак је од непромочивог платна причвршћеног за
металне прстенове. И панталоне су од истог платна,
а ципеле од гуме ојачане металом.

ВОЗ НА ЈЕДНОЈ ШИНИ

Извесном господину Ватсону из
Вотер Велија, држава Мисисипи,
Сједињене Америчке Државе, при-
знат је 1884. године патент за воз
који би се кретао по једној једи-
ној шини. На слици обележеној бро-
јем 2 види се на који начин локо-
мотива и вагон леже на тој шини.
Шину на подједнаким растојањима
подупиру високи дрвени или бетон-
ски стубови. Главни део тежине ло-
комотиве и вагона — па према то-
ме и њихово тежиште — на нижем
је нивоу од саме пруге, те захваљу-
јући томе воз уопште не може да
се преврне или искочи из шина.
Друга предност овог изума је у то-
ме што друмски саобраћај може
нормално и несметано да се одвија
испод пруге јер се путеви и високо
издигнута шина ни у ком случају
не укрштају у истом нивоу.

УЛИЧНИ

Живот у европским градовима, још само до пре стотинак година, замирао је са првим мраком. Узане и мрачне улице биле су право легло разбојника и лопова који су из својих јазбина излазили заједно са Вечерњачом. Од тог часа па до свитања град је био њихов. Пролазник или случајни намерник са страхом се кретао зазирући од мрачних улица из којих су вребале сецке-се, убице и олош сваке врсте.

Онај ко је баш морао да иде ноћу градским улицама настојао је да уза се има пратњу. Тако се у многим градовима могла изнајмити група наоружаних људи за заштиту, али се понекад дешавало да човек, пошто је срећно избегао остале разбојнике, постане жртва те исте пратње!

Богатији људи и племићи водили су собом наоружану послугу или чак и војнике док су сиромашнији сами себи фењером осветљавали пут. Могли су, истина, да изнајме потрчка, дечака који је с буктињом у руци трчао испред њих и осветљавао мрачне пролазе. У

многом градовима кућевласници су били обавезни да увече окаче на спољни зид своје куће упаљен фењер. Али, мало се ко ове обавезе придржавао, па корист није била готово никаква. Димљиви и чађави фењери нису могли ни да осветле мрачне улице а камоли да заплаше разбојнике. Уз то ветар је често гасио ове чкиљаве путоказе, па су пролазници морали да се сналазе како знају и умеју у лавиринту мрачних улицаца.

Бежећи од мрачних капија људи су гледали да се крећу средином улице. Али, ту их је чекало ново весеље. Како су у то време улице служиле и као јавно ђубриште а о канализацији није било ни речи, по главама ових несрећника често би се пролила садржина корпе за отпатке или ноћних судова.

Једини који се сигурно кретао замрлим градом био је ноћобдија, градски службеник чија је дужност била да целе ноћи шета градом с фењером у руци и контролише да случајно негде не избије пожар. Ноћобдија је имао и звоно којим је сваког сата зазвонио певајући из свег гласа:

„Избило је дванаест сати,
нека вас милост божја прати!“

За сваки сат постојао је посебан стих. Тако су грађани у свако доба ноћи знали колико је часова и колико још има до свитања и сигурности.

Ноћобдија опомиње кућевласника да постави фењер на прочеље зграде. Али, право говорећи, од ових фењера било је мало вајде.

Потрчко, сиромашан дечак који буктињом осветљава пут, могао се у Лондону видети све до пре стотинак година.

О ОСВЕТЉЕЊЕ

Тек крајем XVII века, у неким великим градовима постављене су уљане лампе за осветљавање улица. О чишћењу и редовном наливању уља старао се нарочит општински службеник који је сваког дана морао заједно са својим

Чишћење и наливање уљаних лампи био је спор и досадан посао

помоћником да обиђе лампе и прегледа да ли су у реду, очисти их од гара и одржава у исправном стању. Наравно, и ове светиљке су имале велике недостатке а највећи је био што су биле слабе.

Кад је београдска општина пре стотинак година решавала питање осветљавања београдских улица, дигао је свој глас против један познати богаташ од кога се очекивала новчана помоћ за овај подухват.

— Поштени људи, рекао је, стижу кући пре мрака — њима осветљење улица није потребно. Што се лола и бекрија тиче — њима светлост само смета.

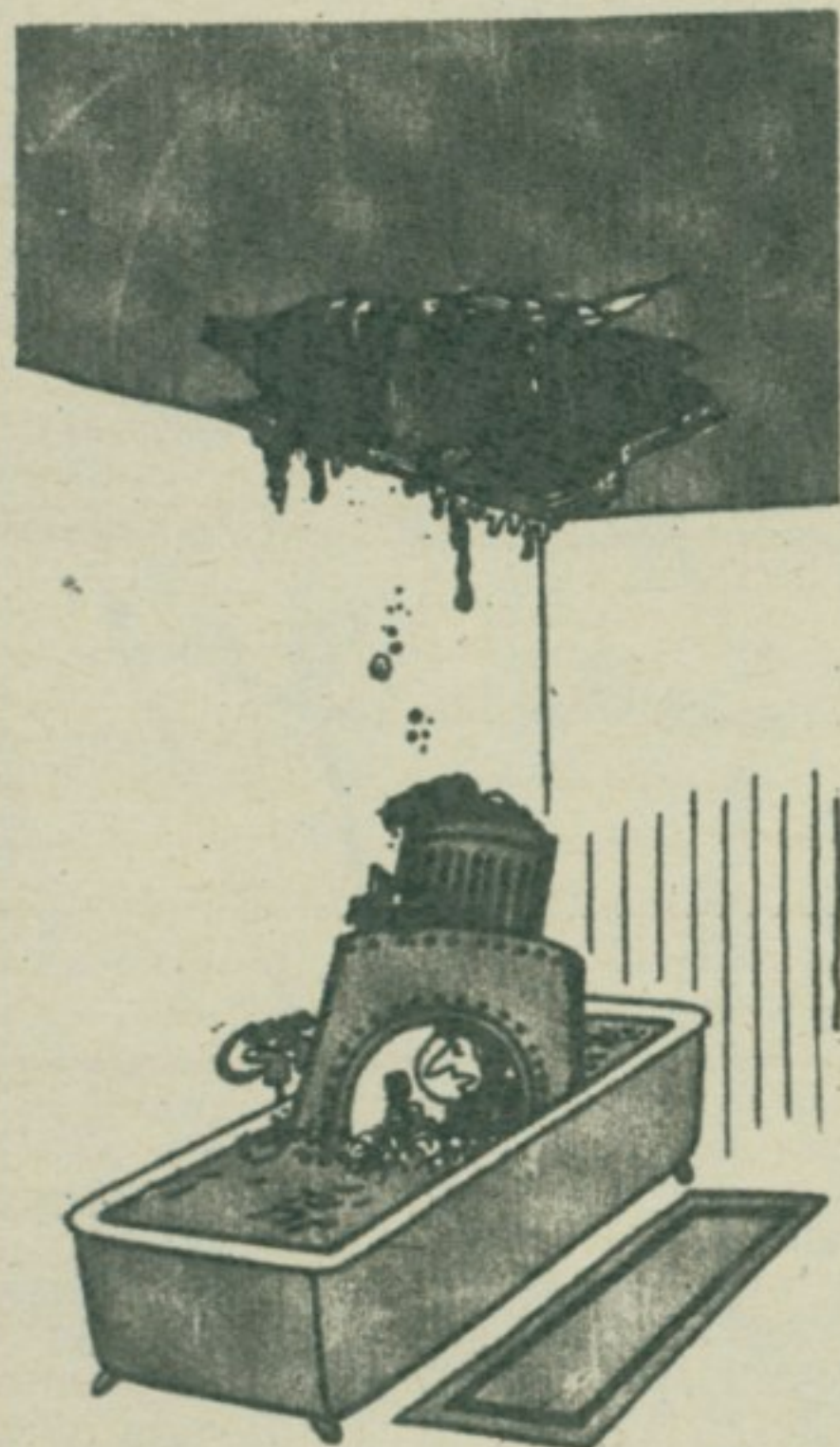
Тек увођењем гасних или плинских уличних светиљки ситуација се битно изменила. Прве овакве светиљке постављене су почетком прошлог века. И о њима је бригу водио нарочити општински службеник. Он их је увече палио помоћу дугачке мотке са упале-ним фитиљем на врху који је протурао кроз отвор на доњем делу светиљке, а ујутру другом мотком која је на врху имала мали лимени левак — гасио пламен.

Гасне светиљке учиниле су да ноћ у граду најзад постане много безбеднија, али тек увођењем електричног осветљења ноћ је изједначена са даном.

И данас се у неким градовима могу видети старе гасне светиљке које се сваке вечери пале дугачком мотком а ујутру исто тако гасе. Наравно, то је само туристичка актркција.

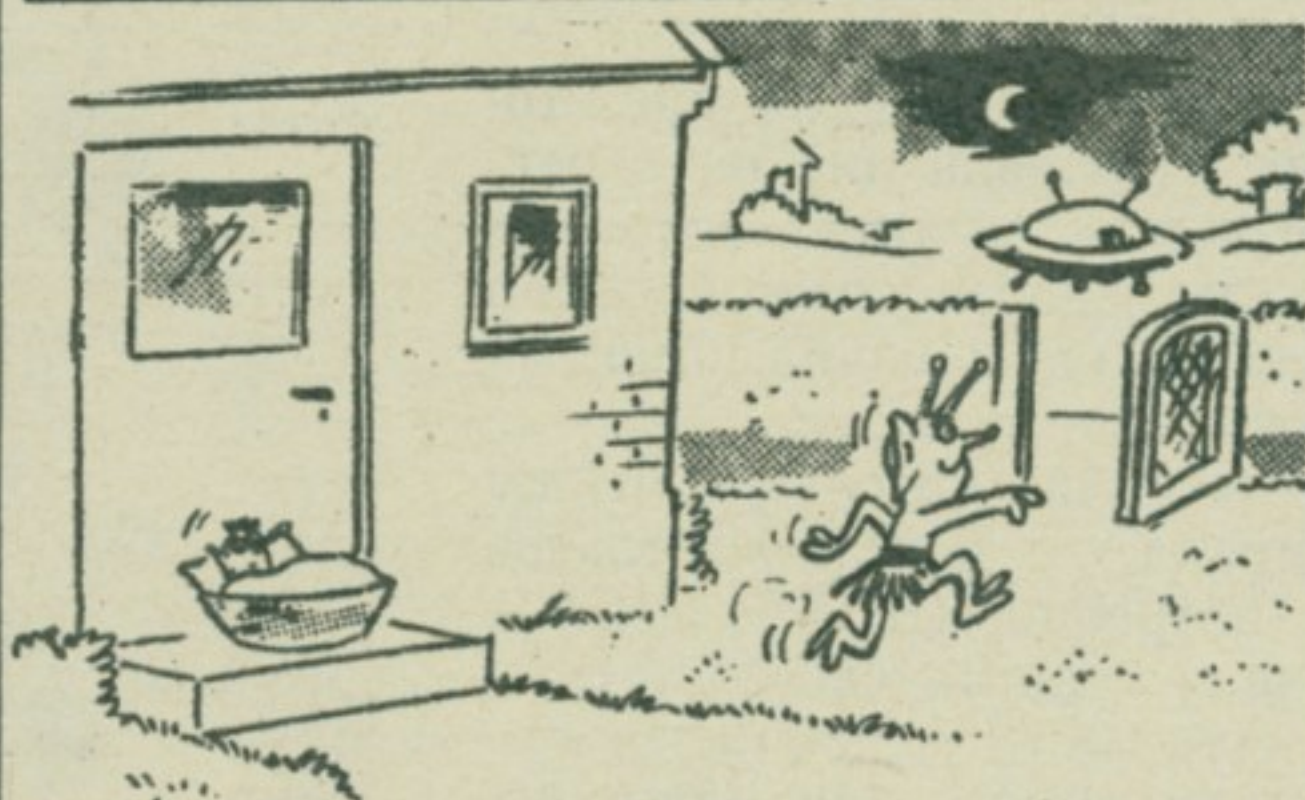
хумор

— Да, у води сам, али не у Тихом океану!

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

БЕЗ РЕЧИ

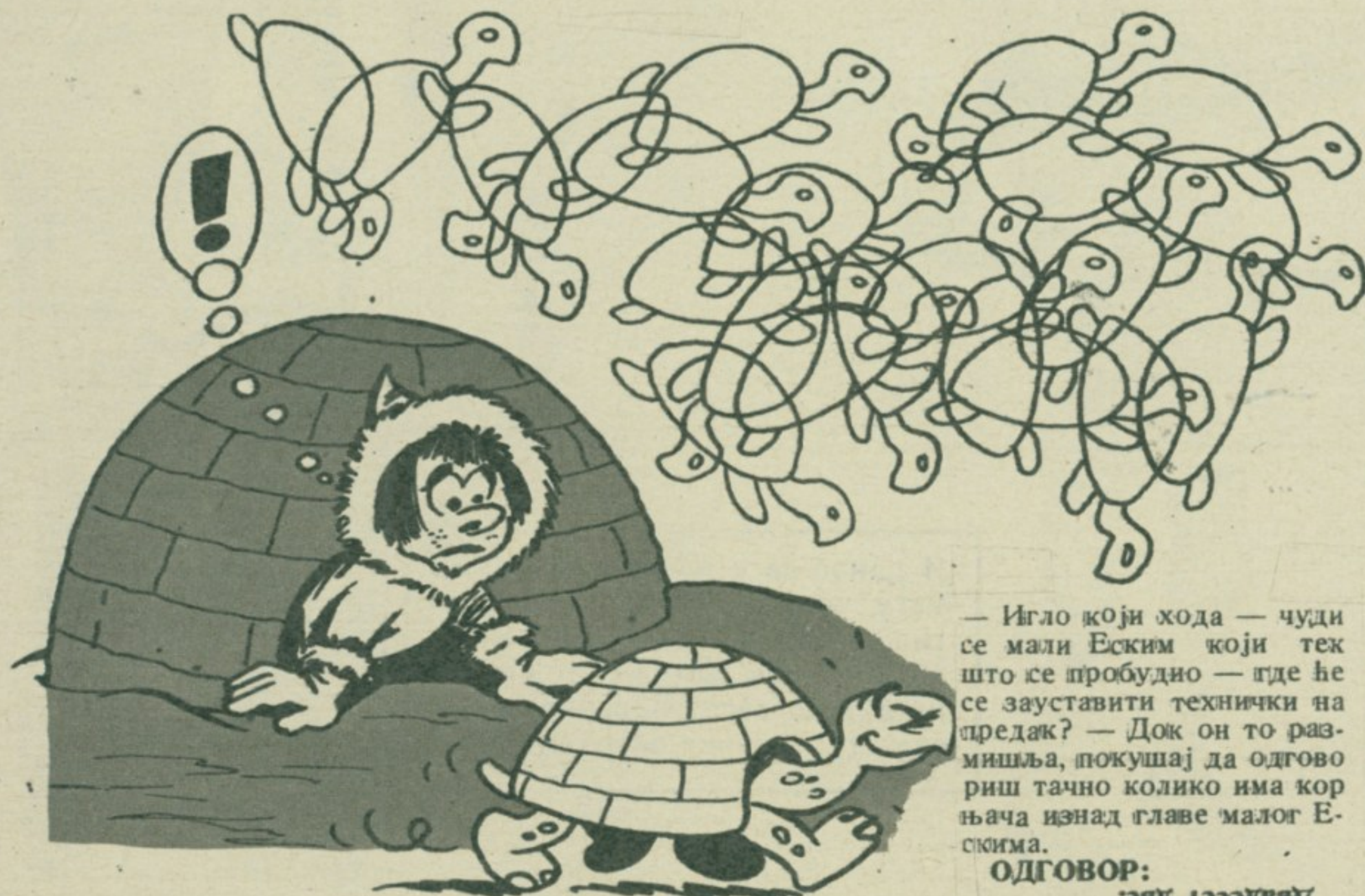
У ИДУЋЕМ БРОЈУ
КОМПЛЕТАН
СТРИП
„У ЗЕМЉИ
ПАСПАРТОСА“

ЈЕДНА
АЛИ
ВРЕДНА

Млеко је и ноћу бело
(Суданска пословица)

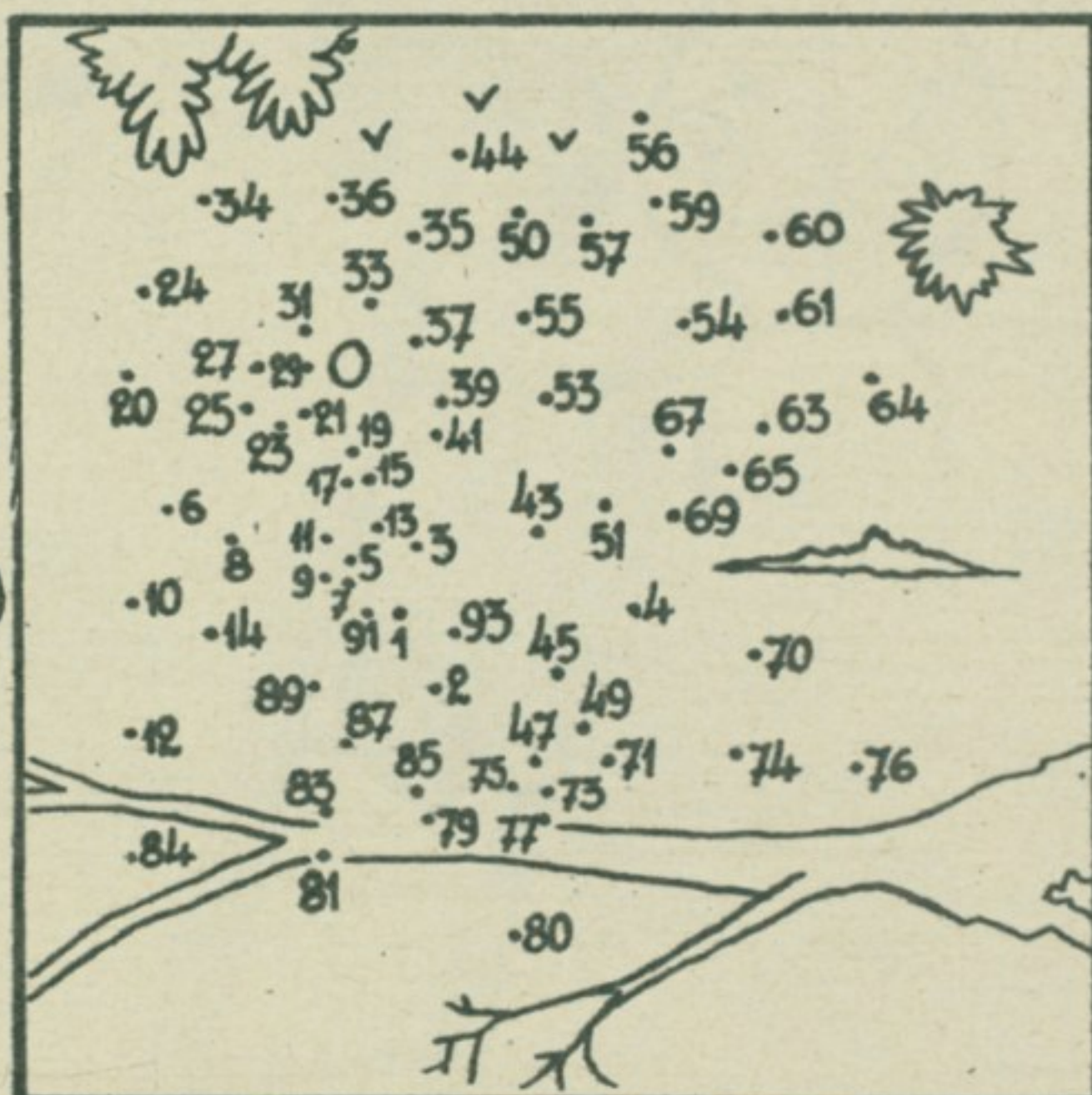
КОРЊАЧА И ИГЛО

— Игло који хода — чуди се мали Еским који тек што се пробудио — где ће се зауставити технички на предак? — Док он то размишља, покушај да одговориш тачно колико има корњача изнад главе малог Ескимма.

ОДГОВОР:

Двадесет две.

ЗА ЂАКЕ ПРВАКЕ

На страни је једна ваша омиљена животиња. Знате ли која? Оловком повежите редом све тачке обележене непарним бројевима (1, 3, 5 итд.).

НАЈЛЕПШЕ ЛУТКЕ СВЕТА

НУРЦИХАНА ИЗ ИРАНА

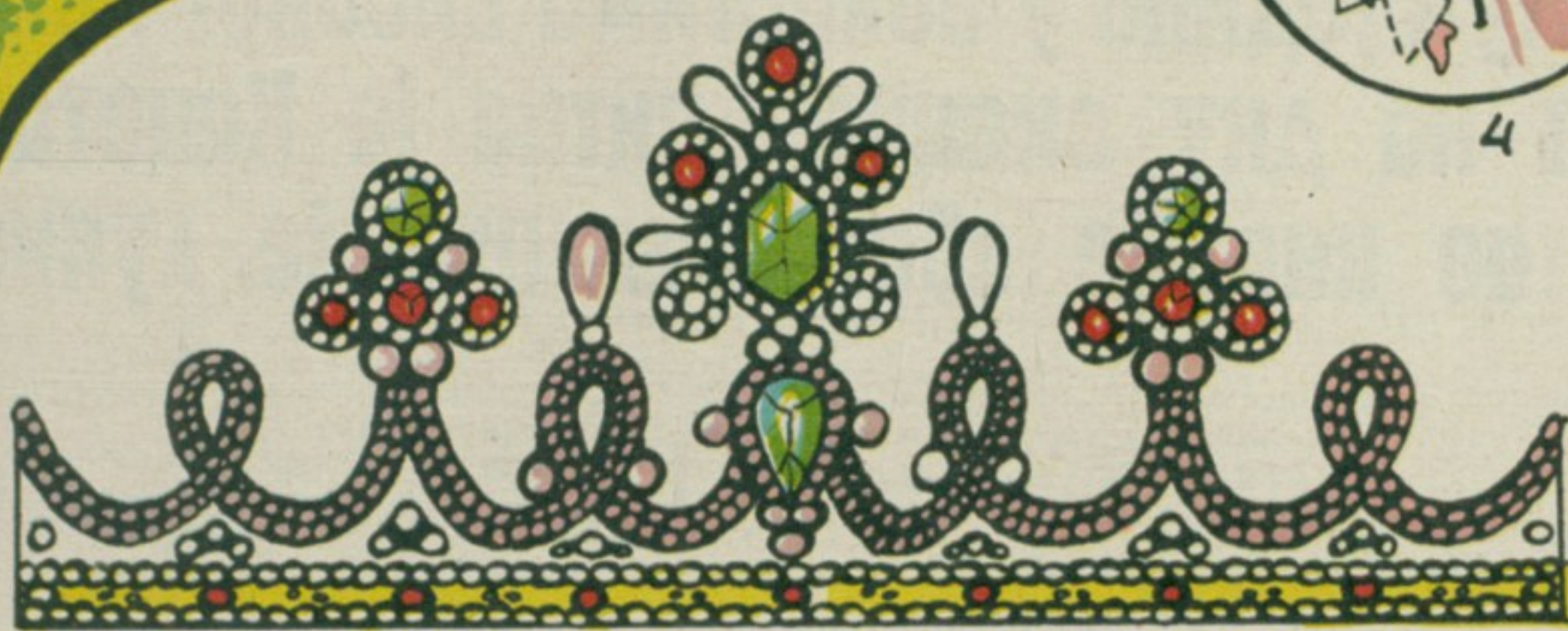
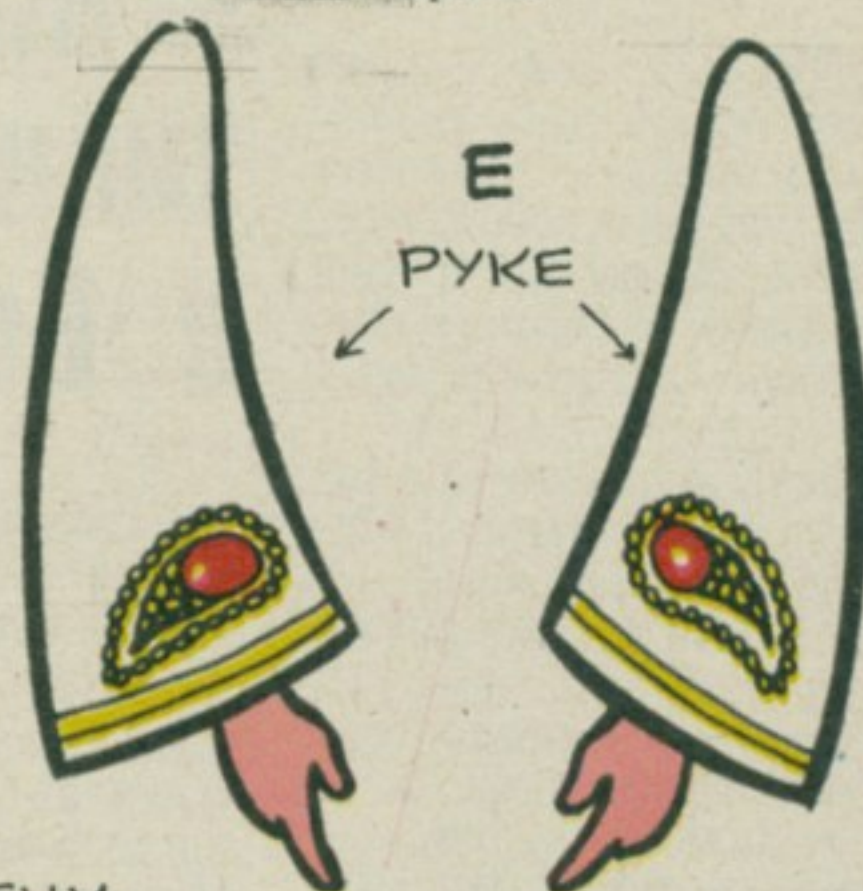
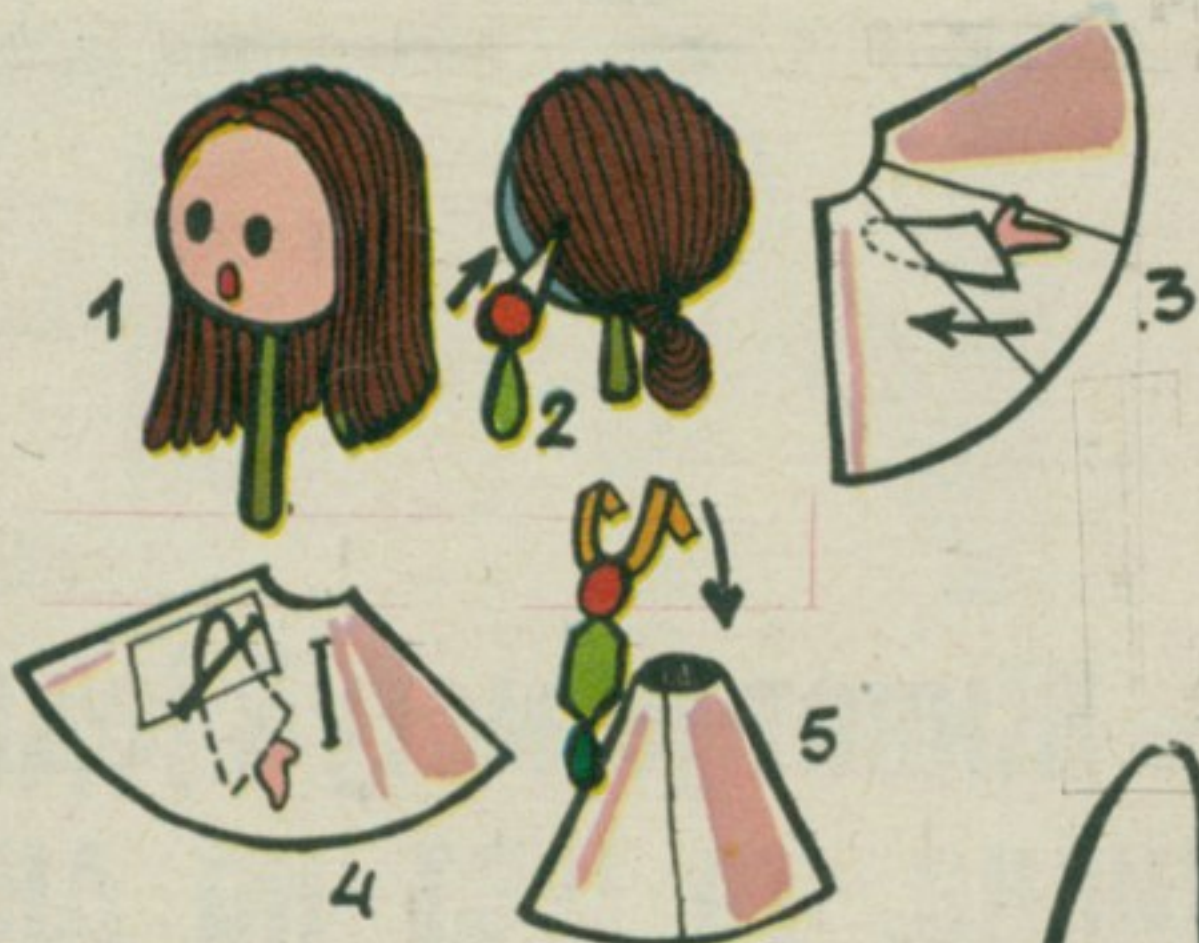

Ово је НУРЦИХАНА ИЗ ИРАНА! Предлажемо да је сами направите и тако употпуните своју колекцију најлепших лутака света.

ГЛАВА: Пинг-понг лоптицу обој ружичастом темпером. Да би боја боље приањала уз површину лоп-

тице, четкицу најпре насапуњај, па је тек онда умочи у боју. Кад се боја осуши, пробуши лоптицу и у њу увуци штапић дугачак десетак сантиметара. Нацртај очи, уста а од вунице направи косу и очешљај је у пунђу (сл. 1 и 2). Врх на минђуши А намажи лепком и увуци га у косу на месту означеном стрелицом (сл. 2). Залепи дијадему В и стави је лутки на косу.

ТЕЛО: Тело С и руке Е залепи на картон, а кад се лепак осуши, исеци по ивицама и залепи на означеном месту (залепљено тело треба да има облик купе). Кроз прорезе на луткином телу С провуци руке Е (сл. 3) и са унутрашње стране залепи их селотејпом (сл. 4). Затим у тело увуци штапић са луткином главом и стави огрицу Д око луткиног врата.

ПРЕСАВИЗ

В ДИЈАДЕМА

ПРОСЕЦИ ПО ЦРТИЦАМА

Д ОГРИЦА

ЗАЛЕПИ

А МИНЃУША

С ТЕЛО

МИНЃУША

А

Нашта нису осетили када је брод додирнуо површину планете. Никаког удара није било. Само се на једном од индуктора упалио сигнал „тло“. То је значило да је празнина међупланетарног простора остала иза њих и да се завршила једна етапа њиховог дугог путовања.

Бамп погледа Капетана али овај ничим није показао своје задовољство.

Карактеристично спајање светлוצавих тачака, блиставе црпице и таласасте линије које су се преплитале иза брода подсећале су због нечега Бампа на родну планету. Тај свој утисак саопштио је Капетану.

— Мислим да овде нећемо наћи више облике живота — одговори му Капетан. — Ипак, прошетајмо се.

Проклећа планета

Подножје невисоког брежуљка којим се Бамп кретао било је обрасло танким, змијастим растињем. Сивкастосмеђа једнолика равница ширила се далеко на све стране. Само је на самој ивици хоризонта, разливена и нејасна, прелазила у гомиле стена.

Бамп је с тугом погледао на велику, белу лопту брода која је лежала на ивици безживотне равнице и покушавао да угуши у себи осећање разочарања. А он је лично примио јасне сигнале разумних бића упућених са ове планете у космос.

Говорио сам ја! То је уклетa планета — мрачно је приметио Капетан кад се Бамп вратио у брод. — Мртва планета. Постали смо жртве халуцинација.

Сад се њихов брод кретао над површином у бришућем лету, и то по диновској спирали. Али, они више нису ни гледали екран. Шта би они, који су посетили толико светова, могли тамо да виде?

— Проклетa планета — понови Капетан прихватајући се прекинуте партије.

Бамп је „појео“ једног пиона и изгубио два.

— Направићемо још неколико кругова — настави Капетан — и до-ста.

— У реду, у реду — Бамп поме-

САМО ЦРНО И БЕЛО

— Живот је могућ једино у областима високог притиска, то јест на дну океана — читао је Капетан а Бамп је гутао кнедле због оног што је лупио

ри пиона надајући се да ће њиме, после трећег потеза, успети да узме Капетановог небрањеног оракача.

— Шта има ту да се гледа? — и Капетан му „поједе“ пешака у кога је Бамп полагао толико наде. — Шта има ту да се гледа?

Преко екрана прелазиле су хаотично нагомилане стене, сивомрка равница, нејасна и разливена линија хоризонта. Ни градова, ни села! Никаких прагова разумних бића.

— Још неколико кругова и доста! — понови Капетан и нагло ућута јер је Бамп ипак успео да његовог краља доведе у безизлазан положај. Капетан је сматрао да неупоредиво боље игра шах али да

из расејаности преши, а да Бамп увек подло искористи сваку његову грешку. Тако је и сад било.

Jegba gryiu cšyūaň

И ево, када је неколико последњих потеза требало да реши исход партије, изненада се танким звуком огласио зумер. Брод је открио прагове неке цивилизације. Капетан с досадом притисну дугме и зумер је умукao. Само је инфрацрвено око

индуктора наставило да бесно и безгласно трепће.

Завршили су партију.

— Да се одморимо мало? — некако жалосно запита Бамп.

Капетан се, некако против воље, сложио.

Екран се поново осветлио и они угледаше дугуљасто метално тело заривено у песак.

— Апарат за кретање у простору у пределима планете — констатова Бамп.

— Цивилизација која је једва достигла други ступањ — одсече Капетан. Изгледало је да му та констатација причињава неко злуродо задовољство. — Свет примитиван и уз то још и изумро.

— Да осмотримо апарат?

Али, Капетан је одбио предлог. Њихов посао није да проучавају изумрле цивилизације.

— А ако тамо ипак има разумних бића? — упорно је наставио Бамп потурајући Капетану под нос Инструкције.

Из близине је тајанствени брод изгледао као грудва тамног метала. Приметивши линију отвора која је ишла по средини округластог предмета Бамп се опрезно провукао између оштрих ивица рђом напризног метала.

Јато преплашених рибица сунуло је из пукотине и запливало над бродом. Када се Бамп најзад извукао из брода, рибице су се разбежале на све стране.

Светла лопта којом су путовали свемиром лако се зањихала, усисала Бампа у своју унутрашњост и кренула даље стално повећавајући брзину.

— Нешто занимљиво?

Бамп је одмахнуо главом.

— Апарат примитивне конструкције.

Капетан је осетио слатку навалу

тајне злурадости као да му је неук-
пех тог тврдоглавог Бампа био не-
ка врста одштеће за изгубљену пар-
тију.

— Примитиван апарат, примити-
ван живот — гунђао је узимајући
од Бампа неки четвртаст, потпуно
пљоснат предмет.

Очиљедно, симбиоза

Била је то црно-бела фотографи-
ја наћена у једној од кајута брода.
Заштићена стаклом, готово уопште
није била оштећена водом. На фо-
тографији је био млад човек у ко-
жној винђакни који је на каишу
држао пса. Стајали су на ивици ко-
ловоза којим су пролазили аутомоб-
или. У даљини се видео један ауто-
бус.

— Чудно — примети Капетан.
— Веома — први пут за десет
светлосних година сложи се Бамп.
— Они чак нису разликовали бо-
је. Само црно и бело.

— А та трака? — запитала Бамп
показујући коловоз. — Она се кре-
ће?

— Очигледно. И преноси предме-
те који се на њу ставе.

— А ово? — Бамп је разгледао
човека с псом. — Очигледно сим-
биоза, заједничко живљење прими-
тивних бића неспособних за само-
стаљан живот.

— Јасно. Они сигурно имају је-
динствен процес мишљења и једин-
ствену психу. Они вероватно осећа-
ју себе као једну личност. Погле-
дај — Капетан показа на каиш —
они су сједињени сплетом нервних
влакана.

— Као Астетици на Мегери-ХVII?
Нашли су још неколико потону-
лих бродова и олутина. Али, као и
у првом случају нису открили није-
дно разумно биће чијом су руком
ти бродови начињени.

— Мртва планета — тврдио је
Капетан. — Њени становници су
најпре назадовали а затим изумрли.
— Нису ни назадовали нити су
изумрли — побуни се Бамп.

Али, Капетан га није слушао.

— Одлазимо! — наредио је.

Сећаше се!

— Али домороци... — Бамп је
покушао да се супротстави Капета-
ну али није могао да нађе речи. —
А можда они живе у вишим пре-
делима? — излетело му је мада је
и сам схватио да је лупио глупост.

То је било толико бесмислено да
се чак и Капетан расположио.

— Драги Бампе, — изговори он
лицемерно — сетите се „Закона жи-
вота“.

И спутивши до пола преко очију
непрозирну опну, он изрецитова:

— „Живот на планетама могућ је
само у областима заштићеним од у-
битачног сунчевог и космичког зра-
чења, то јест на дну океана. Виши
облици живота могу да настану и
развијају се само у областима ви-
соких притисака, под дебелим сло-
јем воде“.

Бамп је ћутећи прогутао кнедлу:
то што је казао Капетан било је
неоспорно.

— А шта је сад на реду?

Бамп погледа у дневник:

— Алфа Кентаури.

Капетан је нешто притиснуо на
пулту и знак „гло“ се угасио. Опет
их је окруживало пусто космичко
пространство.

Бамп извуче испод оклопа десе-
так зеленкастих типака и стаде да
размешта шаховске фигуре.

ПЛОЧА ЗА ВАС

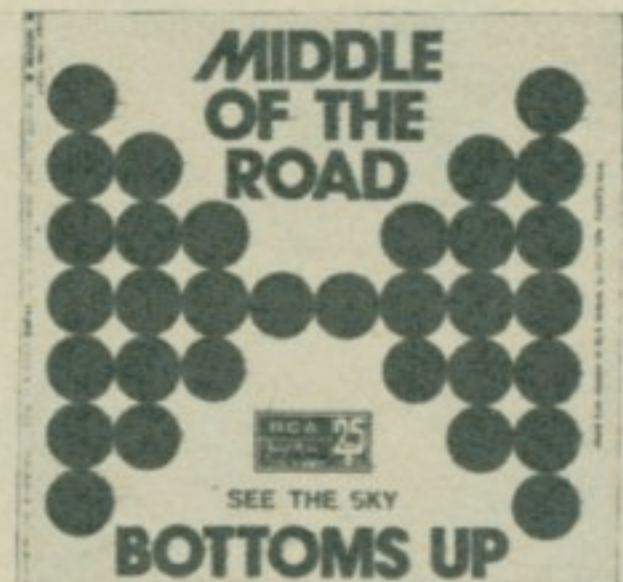
АНДЕРСЕН

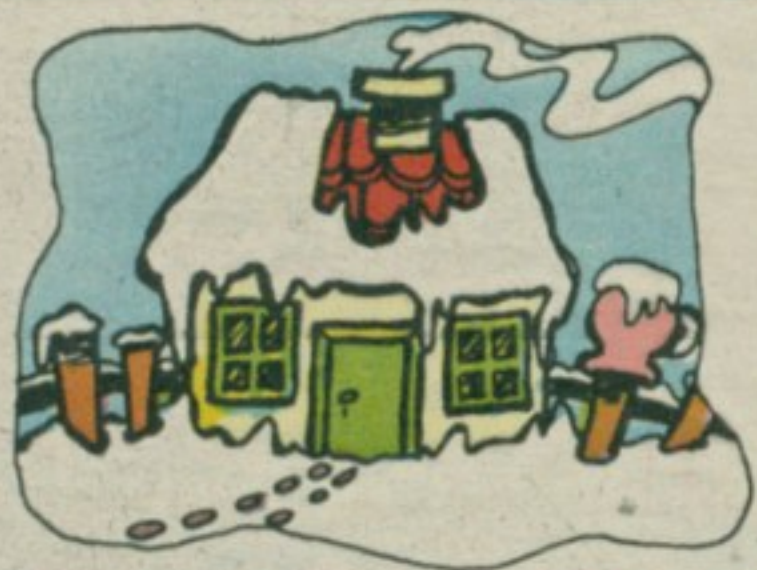
Производња грамофон-
ских плоча РТБ издала
је ових дана нову плочу
за децу на којој су
снимљене две бајке Хан-
са Кристијана Андерсе-
на: КНЕГИЊИЦА НА
ЗРНУ ГРАШКА и ПО-
СТОЈАНИ ОЛОВНИ ВОЈНИК. Чита их Власти-
мир Ђуза Стојиљковић, музику је написао композитор Зоран Христић а изводе је Мира Пеић и Љиљана Перош. Режија Вера Белогрић. Цена 11,40 динара.

ЖИВЕЛИ

Чланови групе „Среди
на пута“, у којој свира-
ју Јан Кембел Луис, Са-
ли Кар, Ерик Кембел
Луис и Кен Ендрју, уп-
раво су завршили успеш-
ну турнеју по Немач-
кој. Композицијом „Сам
сон и Далила“ код нас су пре неколико недеља
били хит Београда 202. Њихов најновији снимак
ЖИВЕЛИ већ заузима прво место на многим топ-
листама у свету. У издању Југотона на „Б“ стра-
ни ове плоче налази се композиција ГЛЕДАЈ
НЕБО. Цена је 12,50 динара.

ИГРЕ У КУЋИ

ПРЕДЛАЖЕМО ВАМ
ДА НАУЧИТЕ ОВЕ
ТРИ ИГРЕ ДА БИСТЕ
ЗА ВРЕМЕ ЗИМСКОГ
РАСПУСТА МОГЛИ
ДА СЕ СА СВОЈИМ
ДРУГОВИМА ЗАБАВИТЕ
КОД КУЋЕ.

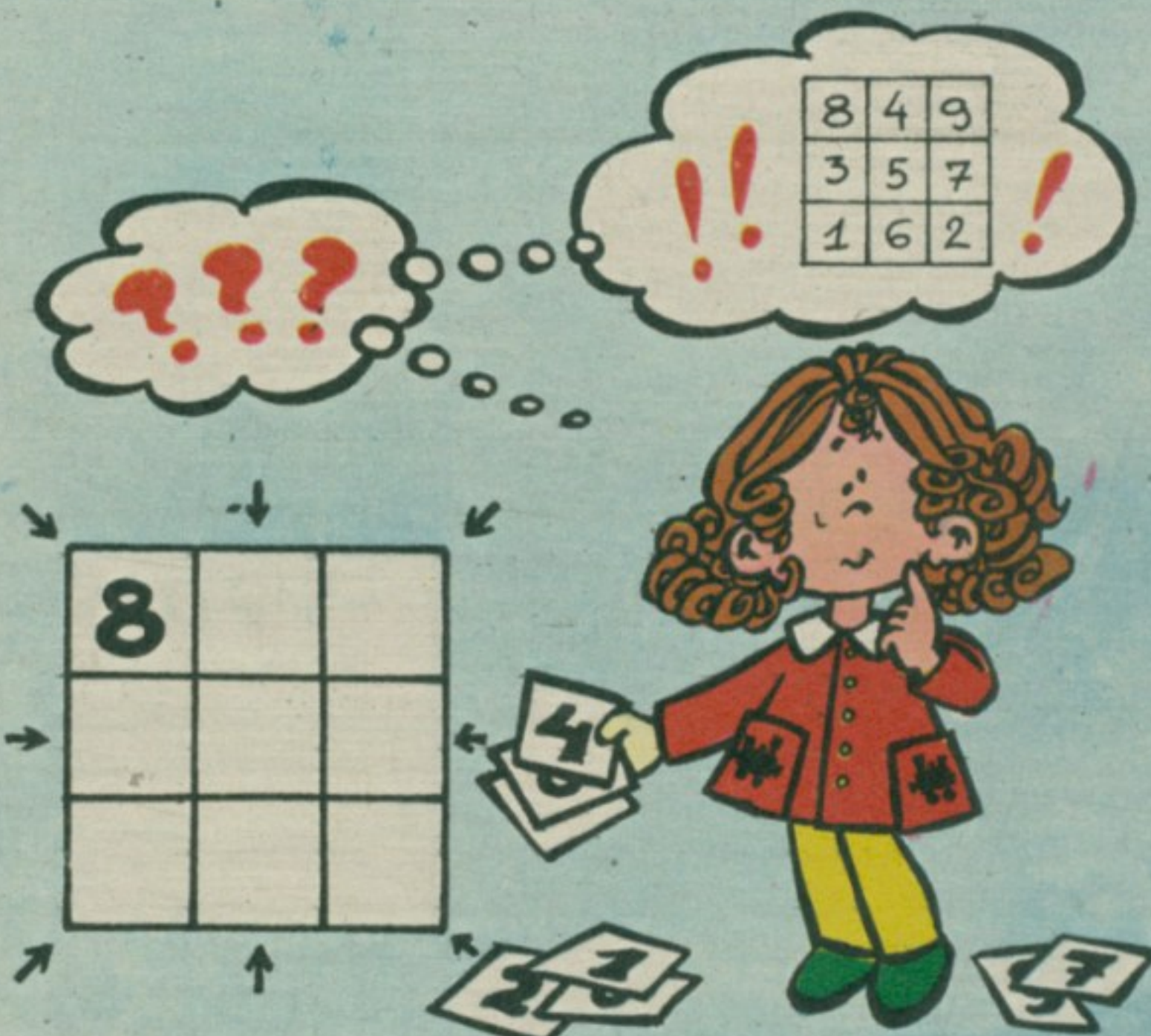
КО ЋЕ ВИШЕ?

У игри учествују најмање три али може и више играча. Потребно је да имају више страница неких новина на којима је текст отприлике исте дужине, по оловку и да се пре почетка игре договоре које слово треба тражити. Вођа игре даје знак за почетак и штоперицом мери време — игра треба да траје три минута. Победник је играч који је за то време заокружио највећи број одређеног слова. Он постаје вођа а његово место у игри заузима играч који је дотад водио игру. Сад се тражи неко друго слово и тако се слова ређају док се играчи не уморе или им игра не досади.

СКЛАПАЛИЦА ЗА СТРПЉИВЕ

На чвршћем папиру треба нацртати шему од девет поља — три хоризантално и три вертикално — као на нашем цртежу. Затим на девет картончића треба исписати бројке од 1 до 9, насумце извући један од тих девет бројева и ставити га у горњи леви угао (на нашем цртежу то је број 8). Остали бројеви увек се могу поређати тако да у правцима који су означени стрелицама збир увек буде 15. Сваки играч треба да се потруди и пронађе такву комбинацију. Наравно, за то му је потребно мало више времена и стрпљења. Ако немате друштва овом игром се можете забавити и кад сте сами.

ЗАТВОРЕНИХ ОЧИЈУ

Што има више играча то је игра занимљивија. Играчи поседају за неки већи сто, ставе испред себе папир и оловку и завежу очи. За то време вођа игре припреми више комада ситног новца различите вредности и, пошто провери да ли су сви играчи добро везали очи даје играчу до себе новчић по новчић. Играч опипава новчиће и на папиру бележи колико је укупно било новчића и колика им је вредност. Први играч сад додаје новчиће другом играчу, овај ради исто што и претходни и тако редом док се сви играчи не изређају. Пошто играчи скину повезе вођа чита редом износе које су они забележили на папиру. Победник је онај који је написао тачну, или бар приближну суму новца.

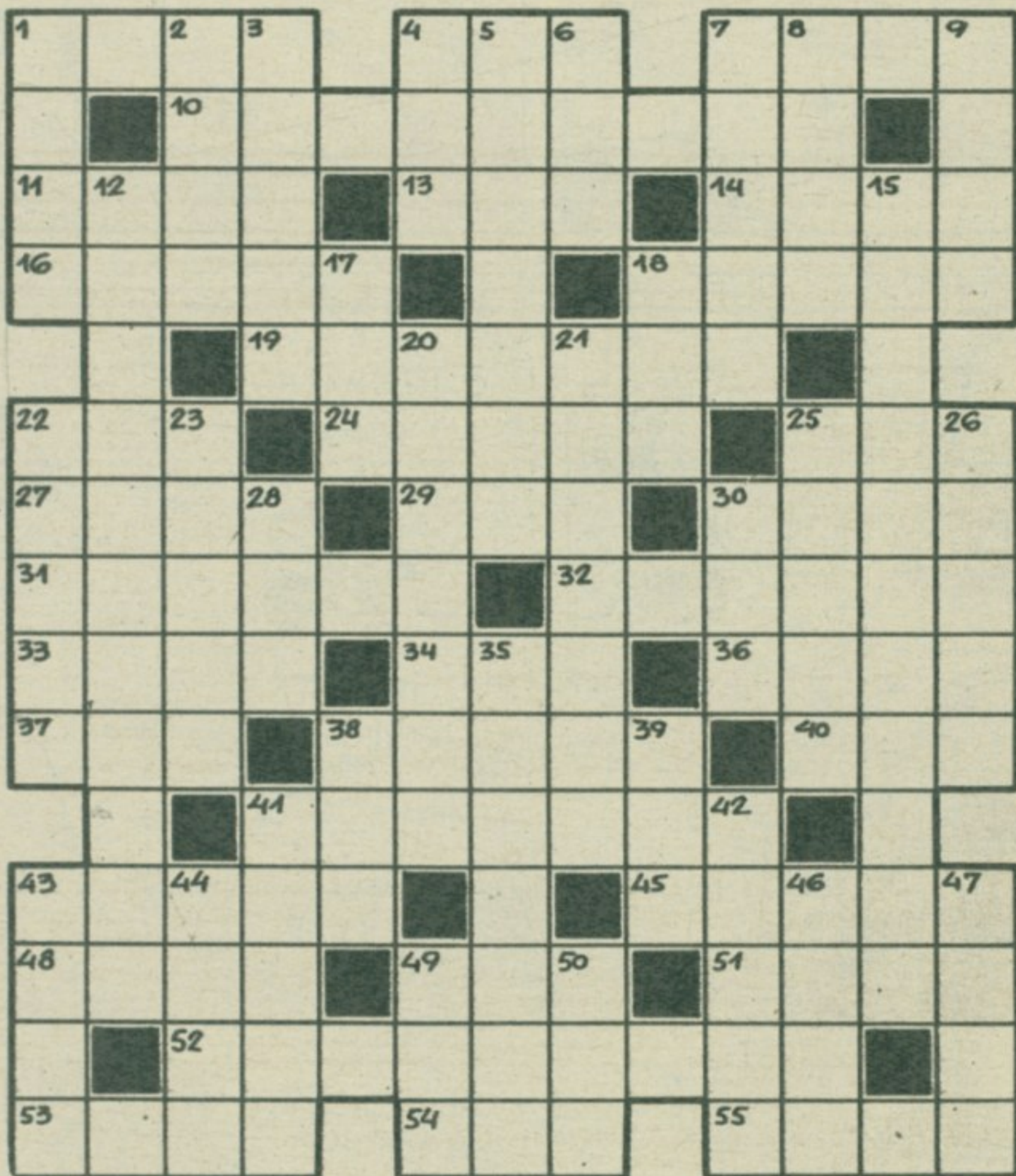
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) трчање у природи, 4) име књижевника Бихаљи-Мерина, 7) река у Сибиру, 10) велика ружна птица, 11) девети ступањ у музици, 13) римска богиња срибе, 14) тренутак, час, 16) ноћна птица грабљивица, врста сове, 18) мушко име, 19) апарат за пренос говора на даљину, 22) превлака на Малаки, 24) мушко име, 25) бања у Белгији, 27) енглеска племићка титула, 29) енглеска пивница, 30) врста жуте боје, 31) име књижевника Шеное („Сељачка буна“), 32) шаховски термин, 33) загађен градски ваздух, 34) други, 36) траг дивљачи, 37) река у Аустрији, 38) рудник угља у Босни, 40) мушко име, 41) војна формација, 43) роман Симе Матавуља, 45) један континент, 48) пребивалиште, 49) грчко слово, 51) коштуњаво воће, 52) нотни текст музичког дела, 53) сеоско подручје, 54) лична заменица, 55) пркос.

УСПРАВНО:

1) Врста спортског чамца, 2) мембрана, 3) почетак трке, 4) органи чула вида, 5) дужи пут којим се обилази више места, 6) прави час, право време, 7) име телевизијског режисера Мартија, 8) корачница, 9) марка француског аутомобила, 12) проиљивост, бистрина, 15) научноистраживачко путовање у неиспитане крајеве, 17) песник и певач код старих Грка, 18) град у Западној Немачкој, 20) врста инсекта, 21) творница, 22) разреди, 23) град у Грчкој, 25) музичка лествица, 26) врста дугорепог папагаја, 28) задужење, 30) стара мера за тежину, 35) град у источној Србији, 38) острво у Јадранском мору, 39) речно острво, 41) познати француски сликар, прворазредан колорист (Пјер), 42) група острва у Атлантском океану, 43) почетни део органа за варење, 44) покривач главе, 46) држава у Азији, 47) полудраги камен, 49) узвик, 50) отац (слов.).

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

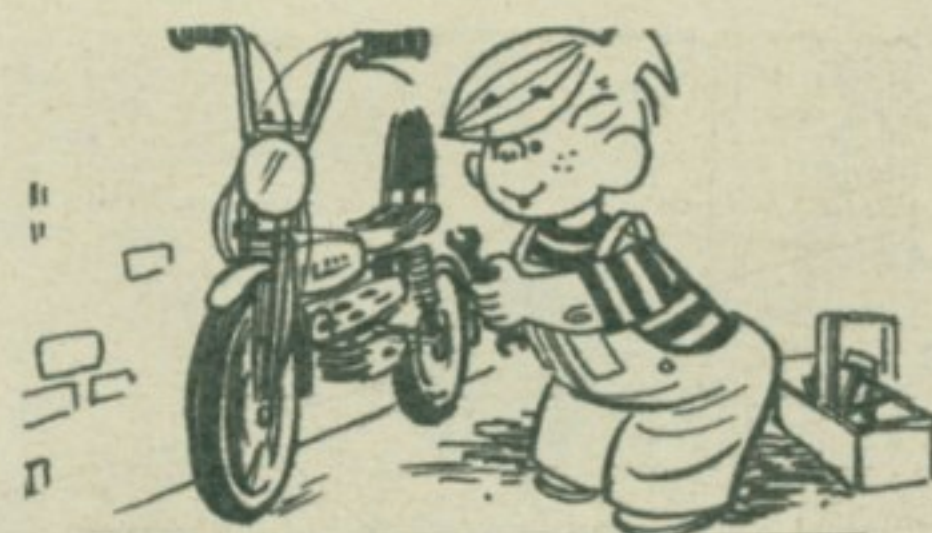
ВОДОРАВНО: 1) исток, 6) бубањ, с, 11) трка, 12) Адон, 14) трапер, 16) Ријека, 18) рит, 19) ланац, 21) Мор, 22) ати, 23) Итака, 24) иза, 25) Нева, 27) Еса, 28) ујам, 29) арапа, т, 31) длака, 32) складно, 33) сонет, в, 36) оглед, 40) оран, 41) она, 43) ауто, 44) Лар, 45) збиља, 47) ким, 48) ада, 49) оркан, 50) аки, 51) намера, 53) Стеван, а, 55) Арад, 56) Кола, е, 57) икона, 58) Анипа.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Милољуб Лазаревић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00, тримесечна 22,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тримесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: ДМ 36 — \$ 12 — FF 56 — Sfr 40 — Skr 52. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански факс 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31 тел. 22-711. На основу нишлених републичког секретаријата за културу СРС број 413-21 72-03 од 20. VII 1972. године не плаћа се порез на промет.

НАПРАВИ САМ МИНИ МОТОЦИКЛ

Драги Забавнице, најлепше те молимо да нам одговориш на следеће питање: где се и по којој цени у нашој земљи могу купити мотори сузуки 50 КС, тријумф лаверда или BMW. Унапред захваљујемо. Мања група из Димитровграда.

Европске фирме које производе мини мотоцикле, на жалост, немају у нашој земљи своје заступнике за ову врсту возила. Једино слично што се може наћи на нашем тржишту јесте мопед томос аутоматик, али се он не може склапати.

У једном од наредних бројева Политикин забавник објавиће рубрику о томе како сами, од материјала који се може наћи код нас, можете склопити мини мотоцикл. У рубрици ћете наћи детаљна стручна објашњења за све што интересује не само вас из Димитровграда већ и још стотину читалаца који такође желе да возе мини мотоцикл, леп, мали и брз!

РУСКИ ЧАСОПИСИ

Желио бих, Забавнице, да ми дам адресу неких новина или часописа из СССР на које бих могао да се претплатим. Пуно те поздравља твој стални читалац

Ваван Милутин, АВНОЈ-а 20, Би-хаћ

Преко Југословенске књиге у Београду, Теразије 27/2, или Просве-

те, Београд, Теразије 16/II можете за наше динаре да се претплатите на многе совјетске новине и часописе. За часопис „Спутњик“ који излази сваког месеца претплата, рецимо, износи 51,00 динар за годину дана.

ПЕВА БИЗЕТИЋ

Драги Забавнице,

молимо те да нам одговориш како тачно гласе речи хита Београда 202 за новембарске празнике и кажем нам ко је аутор текста и музике.

Група ученика из V београдске гимназије.

Текст за празнични хит Београда 202 написао је познати песник Љубивоје Ршумовић, музику је компоновао Борис Бизетић који песму и изводи. А ево и речи:

„Ми данас певамо, а да л' се сећамо свих оних дана партизана, свих оних ратова и рана за живот нов, за живот твој и мој?

Понос је мрт' да други живе, да стану туђе колоне сиве, да теку воде, да гране роде, да буде сунца и слободе!

УВЕК ИСТО

Сваког дана кад се вратим из школе, мама ми увек каже једно исто: Марина, постави сто! Ја то не волим, а не смем да кажем. Шта да радим? Марина из Бањалуке.

Ради нешто друго. Чисти кромпир или неко друго поврће, пери су дове. Твоја ће се мама, сигурни смо, сложити да промениш посао у кухињи.

ЛАНА ВОЛИ МИЛОВАНА

Косећи са оцем жито у јуну ове године, Милован Косовац, ученик III разреда основне школе, нашао је лане. Пошто је било женско дао му је и одговарајуће име — Лана. Од свих у петочлавној породици Лана највише воли Милована. То је вероватно зато што је он редовно храни крављим млеком.

Кад Лана порасте, Милован је одлучио да је поклони свом омиљеном глумцу Миодрагу Петровићу-Чкаљи, председнику друштва за заштиту животиња у Београду. Према томе, ако се Чкаља заинтересује за Лану, малог Милована може наћи сваког дана у основној школи „Светозар Марковић“, у Бачком Градишту, недалеко од Бечеја, или у Улици маршала Тита 59.

